

Leslie P. Knox

Papírfigurák

(Második, újraírt, javított kiadás)

Copyright © 2008 P. L. Ladislaus
Copyright © 2. kiadás 2012 Leslie P. Knox

Minden jog fenntartva. Ezen kézirat sem részben, sem egészében nem másolható a kiadó és a szerző engedélye nélkül.

Borítókép: shutterstock.com
Borító design: Lengyel Sándor

Kapcsolattartás a szerzővel
E-mail-ben: laszlo.petran@gmail.com
Facebook-on: facebook.com/plladislaus

ISBN:

Minden esemény, szereplő, a szerző fantáziájának szüleménye és nem reprezentálnak semmiféle specifikus helyet vagy személyt.

Papírfigurák

Avagy mikor egy jól képzett harci egység szörnyűséges természetfeletti dolgokba botlik...

ELSŐ FÁZIS
Medvére tárazva
(1-14. nap)

1. RÉSZ

Egy nagyszabású eseménysorozat kiváltó akciója

1. nap

2008. Augusztus 23.

Kína

Shanghai

Este 11:00

Shanghai; az 1990-es évektől Kína legnagyobb, legfényesebb, és leggyorsabb ütemben fejlődő városa, melynek egyik legfényesebb bizonyítéka a csillogó Pudong negyed, a modern építészeti megoldások és hatalmas befektetések székhelye.

Shanghai ma egyike a világ legékesebb városainak. 1992-től egy újabb lendületű, már szinte követhetetlen fejlődésbe kezdett, ami hamar Kína egyik legfontosabb kereskedelmi központjává varázsolta. Ez a szerep a közeli jövőben...

Nos, ezeket az alapvető tényeket akár egy utazási prospektus első lapján, vagy akár az internet különböző oldalain azonnal észreveszünk, de minket most ezek egyáltalán nem érdekelnek...

Nem úgy, mint azon véres események sorozata, melyek a háttérben, az avatatlanok számára láthatatlanul zajlanak. Ezek a város rohamos fejlődésében – ugyan csak kis mértékben, de – közre játszottak, és játszanak is a mai napig.

Éppen úgy, ahogy nagyobb, befolyásosabb országokban, itt sem maradnak el az illegális üzletek. A kormány hatalmas pénzeket kezel naponta, melyek egy része ezekből származik. Például a fegyverkereskedelem, vagy a drog üzletek. Bár folyamatosan hangoztatják, hogy harcolnak ellene, a legtöbb ember tudja, hogy ez egyáltalán nem így van.

A szervezett bűnözés két nagyobb tömbben van jelen ezekben az eseményekben. Egyikük a Tong, ami leginkább a külföldi országok nagyobb kínai populációjának irányítására törekszik, a másik pedig maga a rettegett Triád, az egyik legősibb bűnszövetkezet a földön.

Bár a kommunizmusnak köszönhetően a Triád legtöbb tagja kivonult Shanghai-ból és főként Hong-Kong-ban vetette meg a lábát, jelentős erőket hagytak hátra.

Mellettük a rendőrség igyekszik a törvény adta eszközökkel megteremteni a békét és a harmóniát, de ez sokszor nem sikerül nekik. Szerencsájukra ezen bűnszervezetek sem akarnak mindenáron vérengzést, így egyfajta kompromisszummal megegyeztek, hogy mely területek azok, ahol a maffia továbbra is korlátlan úrnak minősül.

A törvényes és törvénytelen rendfenntartó erőkön felül jelen van egy harmadik is: a kormány. És bár a katonaság az irányításuk alatt áll, minden esetben bevetni őket ahhoz, hogy megoldják a kényes ügyeket, meglehetősen nagy belföldi és akár nemzetközi vérfürdőhöz is vezetne.

Éppen ezen okból kifolyólag a kormány megalakított egy titkos, hivatalosan nem létező szervezetet, egy úgynevezett belső elhárítást, ami meglehetősen nagy hatékonysággal kezeli ezen ügyeket. Ez a szervezet különlegesen képzett, orgyilkos és taktikai csapatokkal tesz rendet ezekben az incidensekben, melyeket egyszerűen Csapásmérő Egységeknek neveznek...

Minden ilyen egységet számozásuk alapján különböztetik meg egymástól, például 1-es egység, 2-es, 14-es, és így tovább. Legtöbbjük szétszóródva rejtőzik az emberek között a városban, valamint szerte az országban, elvegyülnek, senki nem tudja róluk, hogy kinek dolgoznak és mit. Ezen csapatok hivatalosan nem léteznek, ha azonosítani kell magukat akkor természetesen álnevekkel és hamis igazolványokkal vezetik félre az őket ellenőrzőket, vagy esetleg üldözőket.

Ezen egységek háromtól hat főig különülnek el, feladataik pedig sokrétűek: orgyilkosság, emberrablás, vallatás, kínzás, kémkedés, szabotázs, és sok egyéb más, vagyis munkáik és megbízatásaik több, mint hatvan százaléka távol áll a békés megoldásoktól.

Minden egység rendelkezik egy vezetővel, aki veszélyes tagokat toboroz maga mellé: egykori kémeket, orgyilkosokat, speciális katonai, vagy rendőri alakulatok leszerelt – vagy épp túl jó – tagjait, valamint különösen veszélyes, remekül képzett fanatikusokat,

bandatagokat, elítélt bűnözőket. Ez utóbbi hármat sok esetben javítóintézetekből, vagy az utcáról toborozták, esetenként börtönökből, fegyházakból...

Az egykori elítélt, kódnevén Hana, egy 172 centiméter magas, gyönyörű kínai nő – a 23-as Csapásmérő Egység tagja – az egyike ezeknek...

Az atletikus testalkatú nőnek barna szeme, fekete, kissé férfias fazonra vágott haja volt: hátul és oldalt felnyírták, fent hosszabb szálak lengedeztek, amik időnként csiklandozták homlokát, néha még a szemébe is lógtak. Mikor telt ajkaira egy férfi ránézett, még a saját nevét is elfelejtette egy röpké pillanatra. Szépséges arcán ugyanakkor a kemény évek vonásai is kiütöztek, ami a karakterét sziklaszilárddá varázsolta. És nem csak varázsolta, mert Hana valóban kőkemény nő volt, egy halálos szépség. Karjain – a csuklójától kezdve a könyökén és felkarján át a nyakáig – nonfiguratív tetoválás kígyózott. A nő fekete egyenruhát viselt; feszülő nadrágot, katonai bakancsot, pólót, amin egy pisztolytáska lógott.

Hana éppen elérte a legfelső szintet egy irodaépület lépcsőházában, és a tetőre nyíló ajtót kirúgta. A kivágódó fémajtó mögött rögtön meglátta a környező, magasabb épületek fénylő sziluettjét, érezte a párás, nehéz, és a még most is szinte izzó levegőt. A sötét ég tiszta volt, repülők szálltak el a város felett, hogy megkezdjék landolásmukat a közeli reptér felé, enyhén süvítő hangjuk megcsapta a nő fülét.

Hana észrevett egy biztonsági őrt, kissé balra, körülbelül tizenöt méterre. A férfi éppen megpördült, hogy megnézzze, ki az, aki ilyen nagy robajjal érkezik az általa megfigyelt területre. Mikor látta, hogy éppen a behatolók egyike – akik betörték az épületbe és kiszabadították a fogva tartott kislányt –, nyomban rádiójához kapott, hogy riadót aktiváljon. Ám Hana ennél jóval gyorsabb volt, amint az ajtó kivágódott, célra kapta Glock pisztolyát – melynek csövére hangtompítót szereltek – és három csattanást követően forró lövedékek szakították át az őt bőrét, húsát, és széttroncsolták szívét, tüdejét. A férfi hangtalanul a padlóra hullott.

– Déli ajtó tiszta! Gyertek! – szólta Hana, a fülében hordott kisdóvevő szerkezet érzékeny mikrofonja még egy légy zümmögését

is tudta volna közvetíteni.

– Vettem! – szólt lihegve valaki. – Jövök ki!

Egy 168 centiméter magas nő – kódnevén Feng – lépett ki a hatalmas tetőre. Nem volt sem oly atletikus, sem oly szépséges, mint Hana, bár még mindig beleesett a jó nő kategóriába sok férfi számára. Fekete baseball sapkát viselt, a másik nőéhez hasonló, fekete egyenruhát, ujjatlan kesztyűt. Hosszú haja lófarokba kötve lógott ki a sapka alól, ami egy angyal arcot rejtett, de persze csak az első benyomás árulkodott erről, egészen addig, míg a nő meg nem mutatta igazi, elég brutális énjét... Felkarján tetoválások kanyarogtak, szintén nonfiguratív ábrákkal, melyen felül – mint valami feszes tövisnyakörv – a nyakán is körbefutott egy tekergő ábrásor. Kezében egy M4 Carbine típusú, közel egy méter hosszú fegyvert cipelt, a „kedvencét”. Ez a fegyver sok hadsereg szabványának minősült, katonai alakulatok, speciális rendőri egységek egyaránt kedvelték és az amerikai tömeggyártásnak – és persze kereskedelemnek – köszönhetően szinte a világ minden országába eljutott.

A nő kissé jobbra futott az ajtótól és pásztázta az innen látható tűziveket újabb célpontok után. De semmi. Ám a tető meglehetősen nagy volt, akár egy felpályás focimeccset is rendezhettek volna rajta, itt-ott légkondicionáló és szellőző berendezések kivezető építményei, liftmotorokat rejtő kis épületek takarták a rálátást a teljes területre.

Amint lett elég hely, egy harmadik ember rohant ki az ajtón, egy robusztus alkatú férfi. Ő volt a csapat vezére, kódnevén Zhenbang. Rövid, barna haja össze-vissza állt, szinte sosem fésülködött. Vastag szemöldöke alól barna szem villant könnyörtelen, magas intelligenciával, ám a jelen helyzetben egy kissé aggodalmasan, hiszen ez a mostani megbízás a vártnál jobban megviselte. Különösen azért, mert egy rutinszerű szabadításnak indult és vérfürdőbe torkollott...

A férfi ugyanolyan fekete kommandós ruhát hordott mint a két nő, arcára még két fekete csíkot is kent. Ő is egy hangtompítós piztolyt tartott kezében, pár métert előrefutott egy liftmotort rejtő kis bódé mögé, nekivetette hátát, leguggolt, és kapkodta a levegőt.

– Zhenbang – mondta Hana, még mindig lihegve. – A jellemre fuss a keleti szögre, hogy... hogy teljesen lefedjük a tetőt, és onnan

fedezd az északi lépcsőház ajtaját!

– Értettem – válaszolt a férfi és lenyelt egy szájában összegyűlt nyálcsomót, majd tovább kapkodta a levegőt.

Hana rápillantott Fengre, bólított, és egyszerre indultak el a nyugati és a keleti oldal felé, hogy a férfi számára biztosítsák a terepet.

Hana letérdelt, rácélt a nyugati lépcsőház ajtajára és jelentett: – Nyugati oldal tiszta!

– Keleti is – válaszolt a másik nő.

Hana egy kissé megemelte a hangját. – Zhenbang, indulj!

A férfi felpattant és a keleti oldalon átfutva egy szellőzőnyílás emelvénye mögé csúszott be, majd kilesett és jelentett. – Északi oldal is tiszta! Az egész tető tiszta!

Bár a csapat vezére Zhenbang volt, éles helyzetekben Hana – a helyettes parancsnok – vette át az irányítást, mivel ő rendelkezett a legjobb stratégiai kiképzéssel, ráadásul elképesztő érzékkel is rendelkezett ehhez a szerephez, így roppant hatékonyan irányította a csapatot. – Na jól van – mondta a nő, nyelt egyet, szívverése kezdett lassulni. – Akkor a csomag jöhet ki! Shaozu, hozd a kis vakarékot! Feng, te közben készítsd a csáklját!

– Értettem – válaszolt kissé mély hanggal a csapat negyedik tagja, egy másik férfi, kódneven Shaozu, majd megjelent az ajtóban. Ő is egyenruhát viselt, fekete csíkokat maszatolt kopasz fejére és arcára. Termete nem volt oly robusztus és izmos, mint Zhenbangé, inkább csak atletikus. Arca mint egy kölyöké, fiatalos, bár a harmincas éveiben járt. Szemei barnák, értelmesen villantak, akárcsak mindenkié a csapatban. Vállán pedig egy tizenéves kislányt cipelt, aki épp eszméletlenül lógott. Ugyanis el kellett altatni.

Feng nem válaszolt, csak a vállára akasztotta fegyverét és egy másikat kapcsolt össze, ami eddig kettészedve, combjának oldalára erősítve várta, hogy használják. Két gyors, gyakorlott mozdulattal összecsapta a csákljvetőt, hátáról levette a táskát, kivette a vastag, ellenálló drótkötél végét. A tető derékig érő pereméhez rohant, lenézett a mélységbe, a lüktető forgalomra, halk dudaszót hallott, a sűrítő szelet is, majd kiszemelt egy közelben álló toronyházat, és az

egyik lentebbi emelet ablakára célozva kilőtte a csákyát, ami suhogva repült át a levegőn, húzva maga után a kábelt is. Amint célba ért, és betörte az ablakot valahol a 25. emelet magasságában, a nő megrángatta a vékony, ám annál ellenállóbb kötelet: a csáklya stabilan a helyére került. Majd megkezdte a menekülőút előkészítését és a kábel megfeszítését.

– Ez a kis nyomoronc mindjárt felébred, már ficáncol, várjatok! – mondta Shaozu. A kislány volt a szabadítási akció célpontja, de mikor a csapat betoppant az irodába – ahová bezárták – hisztizni kezdett és kijelentette, hogy ő bizony nem megy innen sehová. Ezt követően az arcához nyomott, kloroformmal átitatott rongy eloszlatta ellenállását.

Ám a csapat tagjai nem értették, hogy mi folyik itt. Egy nappal ezelőtt kapták ezt a megbízást egy ügyvédtől, aki nyíltan támogatta a Triádot. Éppen ezért sokan tartottak tőle. A férfi neve Wu Mei Cheng, ismertebb nevén csak egyszerűen Mr. Cheng. Annyit közölt, hogy a kislányát elröbölték és ki kell szabadítani. Ez a 23-as egységnek semmiféle gondot nem okozott, egészen addig, míg ki nem derült, hogy a kislány egészen jól érezte magát ott, ahol volt. Betudták a Stockholm szindrómának, ami egy létező pszichológiai eset: túszokkal esett meg, akik a hosszas bezártság során kedvelni kezdték, sőt, védeni is azokat a személyeket, akik fogva tartották őket. Az eset a pszichológia tudományában egy új fejezetet nyitott meg.

Ám ebben az esetben az volt a fura, hogy ez a szindróma hosszú napok alatt alakul ki, de itt mindössze két nap alatt megtörtént. Ez elsőre képtelenségnek tűnt, de ez a magyarázat állt a legközelebb ahhoz, amit tapasztaltak. Így hát betudták ennek, és mivel az ilyen alanyokkal sok mindent nem lehetett kezdeni, a győzködés helyett inkább elaltatták és kivitték.

Shaozu letette a tinédzser korú, tizennégy éves kislányt a padlóra, aki nyögött, hadonászott: ébredezett. A férfi újra megfogta a rongyot, az arcához tartotta, majd a kapálózás abbamaradt. Visszaemelte a vállára és jelentett. – Oké, csomagunk rendben van!

– Kész a kábel is! – jelentette Feng, hüvelykujját fel is tartotta.

– Remek – mondta Hana. – Shaozu, te méész elsőnek a kisaszszonnyal! Aztán Feng, majd Zhenbang és én!

Shaozu a peremhez futott és Feng segítségével ráerősítette az övére a speciális csigát, aminek segítségével majd átsuhan a másik épületbe. Ráállt a peremre és készült átszúzni.

Ám Hana összehúzott szemekkel, gyanakodva pillantott vissza arra, ahonnan kijöttek. Intett kezével, hogy várjon mindenki, majd a lépcsőházba hallgatózott. Ezt követően pedig máris adta a következő parancsot: – Jönnék! Shaozu, indulás! Gyorsan!

A férfi ránehezedett a kötélre, majd egy erős lökéssel csúszni kezdett a másik épület felé.

Feng nézte a távolodó férfit, majd fegyverét készenlétbe helyezte.

Hana és Zhenbang közben két szögből céloztak az ajtóra.

Szerencséjükre csak egyetlen ember jelent meg, aki éppen óvatlanul rohant ki a tetőre. Mire észrevette, hogy itt valami nem stimmel, addigra arcát, mellkasát, hasát forró lövedékek szakították át. Nyitott szemmel dőlt a hátára, üveges, fájdalmas tekintete az égre meredt.

Zhenbang a férfihez futott és kivette a rádiót a belső zsebéből, amiben a folyamatosan jelentést kérő hang most hallhatóvá vált. – Nyolcas, mi a helyzet a tetőn? Felértél már? Mi még keressük őket a huszadik és harmincadik emelet közt, de eddig semmi.

Zhenbang majdnem válaszolt a lelőtt férfi helyett, de Hana időben ért oda és kikapta a kezéből a rádiót. – Nehogy válaszolj már! Azonnal kiszúráják, hogy te nem vagy velük és egyből tudják, hogy itt vagyunk. Most még próbálkoznak egy ideig, addig átérhetünk.

– Jó, bocs – válaszolt a férfi.

– Új tréning kell neked azt hiszem – vigyorgott a nő ellenállhatatlan mosollyal, dacára a körülményeknek.

– Igen, én is így gondolom. Majd privát órát kérek – kacsintott a férfi.

– Jó, megkapod. Na, indulás!

Eközben Feng is jelzett és követte a kötélén az átért Shaozut és a csomagot.

Zhenbang már készítette a saját kis szerkezetét, és várt Feng jelére, hogy indulhasson.

– Kint vagyok – jelentette a nő.

– Vettem!

Amint Zhenbang fellépett a peremre, a rádió Hana kezében felharsant: – Nyolcas, mi a helyzet? Válaszolj már!

– Látod?! – sandított Hana a férfire. – Nyertünk egy kis időt.

– Te vagy a király!

– Tudom – mosolygott a nő pimaszul. – Na, indulj, főnök!

– Indulok. – A férfi ellökte magát a peremtől, majd átcsúszott a hatalmas mélység, a lüktető utcák felett.

Amint megérkezett a másik épületbe, jelentett. – Kint vagyok!

– Vettem! – Mondta Hana. Majd a rádióra pillantott, amiben újra próbálkoztak. – Nyolcas, megvagy? Hol vagy? Jelents már!

A nő mosolygott, majd az övére csatolt szerkezetet a kötélre erősítette és átcsúszott.

A 23-as egység kifogástalanul végezte feladatát és bár munkáik nagy része erőszakosnak minősült, egy ilyen jellegű szabadítási akció – annak ellenére, hogy véresre sikeredett – kimondott felüdülésként hatott számukra.

Ám ekkor még nem tudták, hogy kit szabadítottak ki, miféle titkokat rejteget, azt sem, hogy kik rabolták el és miért. Ez mind nem rájuk tartozott, ők csak a megbízást teljesítették.

Azt sem sejtették még ekkor, hogy hamarosan kénytelenek lesznek szembenézni olyan dolgokkal, melyek ezen akciónak köszönhetően el fognak szabadulni és a rutin szabadítási akció következményeit valami elmondhatatlanná formálják...

2. RÉSZ

Pár szó a tagok múltjáról, és az események megindulnak

2. nap

2008. Augusztus 24.

Kína

Shanghai

Körülbelül 19 órával később, este 7:50

A 23-as egység tagjai a megbízatásaik közt éppolyan átlagos életet éltek, mint bárki más ebben a városban. Senki nem mondta meg róluk, hogy kinek dolgoznak, mit, továbbá azt sem, hogy miféle jól képzett egyénekről van szó.

A legutóbbi megbízás teljesítése után másnap este egy karaoke bárba látogattak el, hogy egy kicsit ünnepeljenek, lazítsanak. A szigorú protokoll – amit még ilyenkor is követniük kellett – leszögezte, hogy egy héten belül kétszer ugyanarra a szórakozóhelyre ellátogatni biztonsági okokból szigorúan tilos. Be is tartották.

Amint beléptek a bárba, körülnéztek. Az éjszakai élet még csak ébredezett, a vendégek gyülekezőben, mindössze néhány tucatnyian lézengtek szerteszét. A DJ tesztelte a berendezéseket: a kivetítő képernyőket, a színpadi világítást, ahol a kísérletező kedvű egyének próbálhatták saját hangjukat, kiállításukat és előadási stílusukat. Nem volt ritka esemény, hogy ilyen helyekre még lemezkiadók producerei is ellátogattak, így „vadászták” a tehetséges, még ismeretlen énekeseket.

Ezekben a bárokban a hangulat szinte minden esetben kifogástalan volt, a vendégek figyelme a néha vicces, néha megdöbbenően jó énekesekre terelődött és nem foglalkoztak az egymással való kötekezővel és feszültségelvezetéssel.

A bár körülbelül kétszáz embert tudott befogadni, a bejáratnál két megtermett biztonsági őr szedte a belépőket és figyeltek a rendre is. A bejárat mellett jobbra nyílt a ruhatár, bár mivel most nyár volt,

és nagyon meleg, senki nem hozott kabátot. Balra körasztalok és székek tömkelege terült el, a jobb oldali fal mentén boksok – hosszú asztallal, támla nélküli székekkel, akár nyolc ember is be tudott ülni –, középen egy táncter és a bejárattal szemben a színpad. Bal oldalon húzódott a bárpult, az asztalok és e között felszolgálók serénykedtek.

A DJ betett egy remek dalt, egy régi európai előadó dalának feldolgozását egy Marilyn Manson nevű zenekar által, a dal pedig a Sweet Dreams volt.

Hana sötétkék, feszülős farmernadrágot viselt, felsőt, rajta egy fekete, vékony szövetkabáttal. Mellette állt Feng, aki egy oldalzsebes zöld nadrágot és egy ujjatlan pólót hordott, mögötte Zhenbang, aki kék farmert, fekete pólót, és egy mellényt, Shaozu pedig vászonnadrágot és inget. Mivel a kopasz férfi nagy nőcsábász is volt, ezért többféle parfümöt használt.

Az egység átlagosnak kinéző tagjai találtak egy üres asztalt a fakkoknál. Feng csusszant belültre, melléje Hana, a kijárat felé néztek, szemben velük Zhenbang és Shaozu foglalt helyet.

Egy felszolgáló jelent meg, Zhenbang pedig leadta a rendelését. A nők koktélt kértek, a férfiak sört.

Mikor a felszolgáló visszatért és letette italaikat az asztalra, Zhenbang kifizette a számlát, majd megemelte poharát.

– Na srácok, a tegnapi remek munkára!

– Ja, remek munka, nem beszélve a rádióról – mondta Hana pimaszul kötekedve, mégis baráti mosollyal arcán.

– Igen, igen, és az az őr, akibe belefutottunk a tizenkettediken – tette hozzá Feng szaporán bólogatva.

– Aham, na és még az a rossz folyosóválasztás az ötödik emeleten – csatlakozott Shaozu is a vicces kötekedéshez.

Zhenbang megadóan felkacagott, majd a többiek is csatlakoztak hozzá. – Na mindegy, végül sikerült, nem volt nehéz melő. Na, igyunk!

Mindannyian megemelték italukat és nagyot kortyoltak. Már kipihenték az előző nap rohanását, bár Feng jobb könyöke még

sajgott, hiszen mikor a kislányt megtalálták és összetalálkoztak egy őrral a folyosókon, a nő csendben intézte el: könnyökkel törte össze az arcát.

A hosszú, hideg italból megivott kortyok után egymásra mosolyogtak, majd néma egyetértésben mindenki a maga élvezetével volt elfoglalva. Zhenbang szerette a zenét, mindig szívesen figyelte az énekeseket, a gondtalan embereket, akiket időnként még irigyelt is. Mikor pedig egy jó hangú énekes, ráadásul egy remek dalra adott elő valamit, a hideg is kirázta.

Shaozu – lévén nagy nőcsábász volt – szinte minden egyes alkalommal talált magának egy lányt, akivel a legközelebbi szállodában töltötte el az estét.

A két férfi szerencséjére Hana sem vetette meg kettejüket, bár elég szomorú és könnyörtelen múltat tudhatott maga mögött. Fenge pedig nem érdekelték a férfiak: ő Hanat szerette. Úgy, mint a saját életét. A taktikai vezér persze az elején igyekezett ezt elkerülni, de be kellett látnia, hogy nem tud mit kezdeni Feng mentális instabilitásával. Ha Hana ellentmond, Feng sosem bocsát meg, és ha egy beteg – egy pszichopatahoz közel álló, bár annál komplexebb problémával megáldott – ember így tesz, az előbb utóbb valakinek a halálával végződik. Hana ezért – mivel lányokkal is töltött már el időt az ágyban – nem bánta, hogy úgymond „feláldozza magát”, és kordában tartja a csapat legvadabb tagját.

– Van amúgy valami új? – kérdezte Shaozu, de épp kiszúrt egy számára megfelelő lányt ma estére, aki egyelőre nem vette őt észre, így a férfi máris gondolkozott a becserkészési lehetőségeken és már egyáltalán nem érdekelte a főnök válasza.

– Még semmi – rázta a fejét Zhenbang és épp figyelt egy középkorú nőt, aki a színpadon láthatóan bátorságot gyűjtött a nemsokára kezdődő partihoz. – Most bulizunk, ne foglalkozz ezzel!

– Én nem is – vigyorgott rá Shaozu, majd fejével intett a kiszemelt lányra, Zhenbang pedig elismerően bólogatott. Jó választás.

Buli... Zhenbang sok esetben nem tudott feloldódni a kikapcsolódások alkalmával, hiszen ő vezette ezt a képzett kvartettet. Ő beszélt az informátorokkal, összekötőkkel, a kormány embereivel.

Szerencsére az elmúlt években tanúbizonyságot tettek arról, hogy el tudnak vállalni privát akciókat is, nem csak a kormány által kiadottakat. Eleinte ezt persze némi ellenérzés követte, de mikor látták, hogy Zhenbangék mennyire jók és privát akciókat szinte röhögve teljesítenek, engedélyt adtak nekik a továbbiakra, egyetlen kikötéssel: zsoldosoknak kellett kiadniuk magukat.

Ezzel egészen idáig semmiféle probléma nem akadt, ezen privát akciók amolyan könnyednek minősültek. Elraboltszemélyeket kellett kiszabadítaniuk, vagy épp elrabolni valakit. Néha megesett, hogy csendben kellett elintézni a célpontot, az is, hogy be kellett törni és ellopni, vagy épp visszaszerezni valamit. Kémkedtek, megfigyeltek, beépültek, terveket loptak, szabotáltak. Aztán időnként jött a kormány feladata, amikre sok esetben hetekig, két esetben pedig hónapokig készültek, és mindet kivétel nélkül sikeresen teljesítették.

A legutóbbi akció is egyszerű szabadításnak indult, egy gazdag ember lányát valaki elrabolta. Hogy miért, Zhenbang nem tudta, de nem volt nehéz kitalálni, hogy váltságdíj lehet a dologban. Ebbe a képletbe már csak a lány reakciója szólt bele, hiszen nem akart visszaszamenni az apjához. De miért? És kik rabolták el? Miért jött a Stockholm-szindróma ilyen gyorsan nála?

Mindezekre a kérdésekre sem akkor este, sem most nem kapott választ, így hát gondolataiban lezárta ez esetet, gondolván, hogy nem kell foglalkozni ezzel többet...

Ám ekkor még nem tudta, hogy óriásit tévedett...

Mielőtt a bárban zajló nyugis események érdekes és életveszélyes fordulatot vennének, essen néhány szó a csapat tagjairól, arról, hogy hogyan találkoztak, hogyan kezdték meg munkájukat, valamint mi mozgatta őket arra, hogy a vérontás váljon a munkájukká...

A 23-as Csapásmérő Egység száz százalékban a kormány tulajdonát képezte, így a tagok is. Hivatalosan egyikük sem létezett, neveik nem voltak mások, mint kódnevek. Az igazságot már régen törölték mindenhonnan, sokszor ők maguk sem emlékeztek már rá. E csapat

három tagjának volt némi priusza: Shaozunak könnyebb balhéi, Hana már több börtönt is látott belülről, Fengnek pedig – Zhenbang szerint – még mindig ott lenne a helye. Már az is ritkaság számba ment, hogy két női tagja van ennek a csapatnak, többnyire csak egyet szoktak alkalmazni, de Hana és Feng megszegyenített sok más férfit és hírű a többi egység közt egyfajta legendaként járt körbe-körbe.

A csapat vezetését a 32 éves Zhenbang látta el, aki valaha egy teljesen átlagos srácként tanulta a Tigris kung-fu stílust, okos és jó tanulóként díjakat, versenyeket nyert meg, szülei pedig dúsgazdagok voltak.

Egy napon, éppen a huszonegyedik születésnapján, egy kis baráti italozásból hazatérve látta, hogy szülei házában több idegen is lőfrál, megtermett „gorilla” típusú testőrök, vagy egyéb maffia bérencék, akikből időnként látni egyet-kettőt a városban, amint valami magas rangú Triád vezetőt kísérnek. De hogy mit kerestek itt, nem sejtette. Várt a hazatéréssel, még egyelőre nem lépett be, figyelt. Mikor azonban egy ablakon keresztül látta, hogy ezek az emberek nem békés szándékkal sétálnak fel-alá a házban, hanem apját éppen ütökeverik, úgy döntött, akcióba lendül.

Meglepetésszerűen betört, és mikor a vallató egyén éppen csak egyedül állt, leütötte.

Kiszabadította apját, aki csendben egy fiókhöz rohant, kivett egy borítékot, majd egy fegyvert is. Zhenbang először eltátotta száját, azt hitte róla, hogy egyszerű cégigazgató, de nem az volt.

A férfi ezután ráparancsolt, hogy hagyja el a házat, közben fiának kezébe adta könnyes szemmel a borítékot. Zhenbang nem értette, mi folyik itt. Meglepetésként a saját apja a fegyvert a homlokához irányította és így parancsolt, ám ekkor már ordítva.

Mikor a szomszédos szobákból megindultak az újabb gorillák, Zhenbang elmenekült, a férfi pedig lelőtte a másik széken nyöszörgő feleségét, majd saját magát is...

Zhenbang kapott egy ideg összeroppanást, egy hónapot töltött kórházban, nyugtatókon élt, a nap nagy részében aludt. Szüleinek

temetésén sem vett részt.

Miután felépült, elhagyta a kórházat és személyes holmijai közt ott lapult a levél.

Mikor felnyitotta és elolvasta, majdnem újra vissza kellett fordulnia a kórházba, ugyanis megtudta, hogy ki volt valójában az apja: titkos ügynök, aki egy időnként gyilkolásra küldött, roppant jól képzett, könyörtelen mészárosként dolgozott több, mint tizenöt évig.

Zhenbang napokig gondolkodott, mit tegyen, hiszen édesapja a levélben megadta minden szükséges kapcsolatának az elérhetőségét, bakszámlaszámokkal, titkos fegyverraktárak címével együtt.

Végül úgy döntött, hogy megpróbálja követni édesapja nyomdokait...

Az első számú kapcsolattartó személyt felhívva Zhenbang hamar az alapkiképzésen találta magát, ahol – köszönhetően már eddig is remek fizikumának – meglepően jól teljesített. A további tréning a fegyverek területén egyre jobban meghozta a kedvét ehhez, és egyre mélyebb titkokba avatták bele, de szinte rögtön az elején egy fontos dolgot leszögeztek: ha a jövőbeli csapatának a létezése nyilvánosságra kerül, vagy egy akció során a rendfenntartó szervek bármelyiküket vagy az egész csapatot elfogják, a megbízó tagadni fog mindent, bontja a szerződést és eliminálni fogja az egységet. Mint egyfajta tisztelet, mindig adtak nekik egy nap előnyt, hogy meg tudjanak lépni az országból, és ha nem tették, kezdődött a hajtóvadászat és a bukott egységeket könyörtelenül lemészárolták, vagy a hatóságok kezére adták, mint kémeket, melyért vagy halálbüntetés, vagy életfogytiglani börtön járt. Tehát a tét nagy volt, de Zhenbang úgy döntött, hogy ha elbuknak, kihasználják majd azt a 24 óra előnyt és eltűnnek.

Már egy éve zajlott a kiképzése, mikor parancsot kapott a következő fázisba lépésre: csapatot kellett szerveznie, akiket szintén ilyen kiképzésben kell részesíteni, és egy év múlva ideje elkezdeni aktívan dolgozni.

Zhenbang egy négyfős csapatot akart és mivel sok jelentést végigolvasott előző akciókról, észrevette, hogy az egyik kényes pont

egy jó sofőr megléte. Sokakat lőttek le, vagy fogtak el azért, mert a sofőr nem volt elég jó, vagy épp a célszemély tudott meglépni előlük.

Mivel sok adathoz hozzáfért, így kezdte a rendőrségi adatbázissal, ahol versenyzők között válogatott. Ekkor találta meg első jelöltjét, Shaozut, akinek először egy tesztfeladatot adott...

Shaozu személyiségére több leírás létezett: szívtipró és egy faszlovag egyben, aki minden járni képes nővel lefeküdt volna, egy hős, aki mindig segített mindenkinek, egy idióta, ki a leglehetőlenebb helyzetekben is viccelődött, valamint remek tolvaj és egyfajta ezermester.

Zhenbang már egy ideje figyelte a férfit, ellátogatott az illegális utcai versenyekre, melyeket Shaozu rendre meg is nyert. Zhenbang úgy döntött, ő kell neki.

Egy autókereskedőnek adta ki magát, aki lopott járgányokkal foglalkozik és a férfinak egy luxus kocsii ellopására adott megbízást. Shaozu megcsinálta, majd mikor az autót leszállította, Zhenbang ajánlatot tett számára.

Shaozu két hétig zsörtölődött, mit kéne tennie. A rengeteg pénz és a fegyverek csábították, a szabadság is, ami ezzel járt, azonban a bukás következményei megrémítették. Végül döntött, és csatlakozott Zhenbanghoz.

Amint meglátta a rendelkezésre álló fegyverezést, máris tudta, jól döntött, és a mesterlövész fegyverek irányában kezdett nagyfokú érdeklődést tanúsítani.

Shaozu kiképzésének első hetei az alapokkal teltek, fegyverkarbantartás, fizikai tréning, küzdősport, lövészet, taktikai harci helyzetek elemzése, készítése, improvizációs gyakorlatok, nyelvtanulás, alig pár órája maradt aludni naponta.

Ám valami történt, a kormány Zhenbangnak egy rendkívül sürgős megbízást adott, ami nem várathatott magára. A közelben épp csak ők tartózkodtak, így a helyszínre kellett sietniük. A férfi zsörtölődött, hogy még nincs meg a teljes egysége, de azt mondták, az akció nem nehéz, csak villámgyorsan kell cselekedni.

Kisiettek a helyszínre, ahol egy börtönd várta őket a tetőn.

Shaozu nyitotta ki, benne egy fegyver lapult. Összeszerelte és az egyértelmű parancsnak engedelmességgel lelőtték a célszemélyt.

Ezzel pedig mindketten elkövették első gyilkosságukat...

Hetekig gyógyszereken éltek, a kiképzés sebessége lassult.

A kormány embere adott nekik egy hét regenerálódási időt, ami alatt elrendezték magukban az esetet, majd folytatták a kiképzést.

Újabb protokollokat kaptak, amik arról szóltak, mit kell tenni, ha egy küldetésnek vége. Legyen akár halálos ez a küldetés, akár békes, el kellett tűnniük, míg speciális egységek tüntetik el a nyomokat, szemtanúkat, majd mikor minden visszatért a normál kerékvágásba, előbújhattak, és folytathatták munkájukat. Ám nem mindig kellett ezt követni, a privát akcióknál például nem, de ekkor Zhenbang még nem gondolta, hogy valaha is képes lesz a kormány által adott feladatokon felül újabbakra is.

1999-ben kaptak egy gyors előrejelzést, hogy mennyi akció és konfrontáció várható a következő évben, így megsürgették Zhenbang csapatépítését. Újra a rendőrségi adatbázishoz fordult és kiindulva az előző tapasztalatból – a hidegvérű gyilkolásból – olyan embert választott, aki a jövőben ezt könnyűszerrel teljesíti: egy sorozatgyilkost, aki több, különleges és veszélyes viselkedési mintázattal rendelkezett. Ő volt a tetovált nyakú Feng...

Mikor a nőt először letartóztatták – 13 évesen – máris kilenc halottat hagyott maga mögött mindössze egy hét leforgása alatt. Az esetet még a saját szülei sem értették, a lány jó tanuló volt, csendes, időnként virgonc, de mikor az első férfi rámosolygott az életében, valami elrobbant az agyában. Megölte, pontosabban egy tűzöltő készüléssel péppé verte a fejét, majd a nyolc másik sem úszta meg könnyebben.

Mikor elkapták, a szülei nem hitték el, hogy erre képes a lányuk és mikor Feng az elszállítás közben is mosolygott, mint valami megszállott, a szülei elátkozták. Feng a tinédzser éveit börtönben töltötte, szigorú őrizet alatt, és a pszichiáterek megszenvedtek a viselkedésének lemintázásában.

A nőnek három, úgymond személyisége volt. Mivel élete tinédzserként ért véget, ott megtört valami és az azelőtti időszakból

származó tapasztalatok elkülönültek a börtönben átéltektől, e kettő mellett egy harmadik, egyfajta „átvezető” személyiség is kialakult nála, de ez többnyire rövidebb időre bukkant fel.

A lány első személyisége egy úgynevezett gyermek volt. A 13 éves kora előtti viselkedés, gondolkodás lépett színpadra ekkor. Mikor jöttek a kegyetlenségek, vagy valami fenyegette a nőt, felébredt a pszichopata személyisége, amit sok esetben csak vaskos cellaajtókkal és bilincsekkel lehetett megállítani.

E két személyiség közti – nagyon rövid – átmenetben jött az átvezető, egy úgymond felnőtt személyiség, de akik ismerték a nőt, tudták, hogy mikor ez jött, onnan szinte csak őrjöngőbe fordult, vissza szinte sosem. Vagyis ha a gyermek énje átment felnőttbe, akkor nagyon hamar átment őrültbe is, ami egy idő után automatikusan vissza a gyermekbe, emiatt egy börtönben lezajlott ámokfutást követően az örök hamar hallották a sírását és könyörgését, amiben sosem azt kérte, hogy engedjék ki, csak azt, hogy fényt szeretne és egy könyvet.

Mivel életét kettévágta az ismeretlen szellemi betegsége, sosem tapasztalta meg a férfiak közelségét, még sosem feküdt le senkivel, ennek ellenére lesbikussá vált. Ha megtetszett neki egy másik lány, az örök és a rabok tudták, hogy ellenkezni nem szabad. Az egyik, aki mégis így tett, szörnyen végezte...

Feng úgy váltotta társait, mint mások a zoknikat. A börtönben még az örök is tartottak tőle és bár bezárhatták volna magánzárkába, oda még el is kellett cipelni őt, ami sosem maradt vérontás nélkül...

Egy napon, egy új elítéltet hoztak a börtönbe, akibe Feng azonnal beleszeretett. Ő volt Hana. Hogy ő hogy került ide? Roppant szomorú sorsának köszönhette...

Hana 14 éves koráig teljesen átlagos életet élt, bár szülei közt előfordultak viták, veszekedések. Nem volt testvére.

14 éves korában, a születésnapja után egy héttel édesapját pár veszelvényes egyén látogatta meg, hiszen nagyon sok adósságot halmozott fel kártyán. És eljött a fizetés ideje...

A behatolók először szétverték a fél lakást, Hana anyját megerőszakolták, majd apjának eltörték három ujját. Kapott egy

újabb hetet, hogy fizessen. A banda tagjai már épp távozni készültek, hogy majd később visszatérjenek, de ekkor látták meg Hanat, aki épp kijött szobájából, sírva rettegett odabent.

A bandavezérnek nagyon megtetszett a gyerek, és gyorsan megmászította gondolatait: elvitték Hanat, mint fizetséget, így apja ezzel, akarata ellenére, visszafizette tartozását...

Mire a lány észbe kapott, egy bordélyházba zárták és kegyetlen élet vette kezdetét. Bekábítószerezték, majd megerőszakolták, bár nem élte meg annak. A szereknek köszönhetően élvezte. Majd jött a következő nap. Majd az azutáni.

Mivel elképesztően gyönyörű volt és testileg érett nőt juttatott eszébe mindenkinek, senki soha nem kérdezte meg életkorát. Teljesen elvette eszét a kábítószert, ennek élt és ezért a testével fizetett. Kliensei pedig örömmel „vásároltak” tőle kellemes órákat.

Fél év múltán azonban hozzászokott a szerekhez, már egyre több kellett neki, de nem kapta meg sosem a megfelelő adagját. Kezdődtek az elvonási tünetek, az elfojtott düh egyre nagyobb erővel akart kitörni belőle.

15 éves korában már nem bírta tovább és egy kliensét egy fém-szoborral agyonverte. Mivel ezt követően el tudott szökni, így is tett, futott, menekült. Az utcán aludt, kapualjakban, koldult, saját magát szándékosan piszkozta be, hogy undorodjanak tőle, ne akarják újra és újra a testét.

Végső kétségbeesésében – mert tudta, hogy ha eddigi fogva tartói elkapják, még rosszabb lesz, mint eddig – a rendőrségre menekült, ahol vallomást tett. Számított egy kis védelemre, egy kis helyre, ahol meghúzhatja magát az év esős időszakában, ennek ellenére a hatóságok letartóztatták gyilkosságért és prostitúcióért, és javítóintézetbe zárták három évre...

Hana a bent töltött idő alatt szorgosan tanult az egyik férfi őrtől katonai önvédelmet, és mivel ő volt az egyetlen, aki ez iránt érdeklődött, a leckéért a testével fizetett. Hanától hamarosan félni kezdtek odabent, mert bárkit leszerelt igen gyorsan, egy embert pedig kórházba is juttatott egyetlen ütéssel. Emiatt egy magánzárkába csukták két hétre, de éppen ekkor járt le büntetése és kiengedték.

Félt kint lenni újra, félt, hogy régi „munkaadói” újra megtalálják, ezért már módszeresen tevékenykedve úgy döntött, elhagyja az országot.

Visszatért a szüleihez, akiket ezek után már mélységesen gyűlölt. Apja ekkor már megszedte magát, de elkésett. Hana először egy szó nélkül törte el apjának karjait, majd sikoltozó anyját is bezárta a szobába, felmarkolt minden értékest és egy szó nélkül távozott.

Néhány nap múlva Amerikában kötött ki, New York-ban, és mivel angolul nem tudott, kénytelen volt megint a testével keresni kenyerét. Mivel ekkor már elmúlt tizennyolc, csak még vadabbá vált, mind kinézetében, mind az általa fellobbantott erotika tüzeiben. Úgy csavarta ujjá köré a férfiakat, ahogy akarta.

Ám pechjére az egyik kuncsaftja egy ilyen lányokra vadászó rendőrtiszt volt és Hana hiába ajánlotta a fizetséget, csak hogy engedje el, a tiszt nem hagyta magát és letartóztatta a lányt.

Gyorsan börtönben találta magát újra, két éves ítélettel. Köszönhetően a tanult katonai harcmódnak, hamar a főbandában találta magát, de mindössze csak azért, hogy hagyják végre békén. Közben szorgosan jegyzetelt és tanult angolt és spanyolt, na meg persze folytatta cellájában edzéseit.

Két év múltán szabadult, majd már elég jó angollal rendelkezett, így végre talált munkát, egy tisztességest egy étteremben. Szorgalmasan dolgozott, kitartóan, teherbírásában megszégyenítette a férfi alkalmazottakat, egy bent kitört verekedést pedig önmaga rendezett le, teljesen egyedül.

Ám egy napon itt is utolérte a balszerencse: szépségéből mit sem vesztett, sőt, a férfiak számára kínzóan gyönyörű nőbe azonnal beleszeretett egy vendég, aki Hana pechjére New York alvilágának egyik befolyásos vezére volt. Ajánlatot tett a nőnek, hogy legyen a barát-nője, Hana azonban megtagadta, hiszen végre normális életet szeretett volna élni.

Ám ez a férfi nem hagyta annyiban, fenyegetni kezdte a nőt, éjszakánként követtette. Hana ugyan el tudott volna banni támadójával, de félt, hogy ütés helyett lelövik, vagy többen jönnek és újra megerősokolják. Egy hét alatt eléggé eldurvult a helyzet, már jöttek

a kitett cédulák és az étterem tulajdonosa kérte Hanat, hogy menjen el, mert maga a hely és minden vendég veszélybe került volna.

Hana fájló szívvel hagyta el az éttermet, szerette ezt a munkát. Úgy döntött, átrepül egy másik városba, távol ettől a bandától. Legalábbis ezt tervezte...

Ugyanis a reptéren is figyelték, és a csomagjába kokaint csempésztek, majd kiszedték a tömegből és bilincsbbe vitték el. Mikor elmondták neki a vádakat, Hana rögtön tudta, hogy ez a bosszú a vezértől.

Két évet kapott. Ráadásul kitoloncolták az országból, feltették az első gépre és hazaküldték, a kínai reptéren pedig – arcukon veszedelmes mosollyal – várták a fegyőrök, hogy börtönbe vigyék. Nem csoda hát, hogy az egész világot gyűlölni kezdte...

A börtönben, az első napon, ízelítőt kapott Feng vendégszeretéből és sokan már sziszegve húzták a szájukat akkor, mikor Hana nemes egyszerűséggel azt mondta neki: Tűnj a picsába a szemem elől!

Feng szemhéja először remegett, mert még senki nem utasította vissza, és bár első pillantásra beleszeretett Hanaba, próbára tette...

...amibe majdnem belehalt, ugyanis Hana szinte feltörölte vele a padlót. Bár bevallotta magának, hogy régen nem érezte harc közben magát ilyen veszélyben, mert Fenget nem lehetett leállítani. Hiába verte cipóra az arcát, hiába köpte már a vért, egyre csak jött és támadott.

Ám ez Hananak is tetszett. Szerette a kemény csajokat. És bár férfiaktól egy életre kapott eleget, még sosem próbálta nővel. Feng éppen megfelelőnek tűnt számára, így hát vállat vonva egy véres harc után beleegyezett.

A börtönlakók egy emberként lélegeztek fel, hogy Fengtől végre valaki megszabadítja őket.

Minden szép és jó volt, Hana büntetéséből egy év telt el, Fengnek még hátravolt az egész élete.

Egy napon átszállítási parancs érkezett, Fenget kellett átvinni egy másik börtönbe. A börtönparancsnok tudta, hogy bárhová kerül a nő, addig nem fog nyugodni, míg Hana nem lesz mellette, ezért őt

is betették a kocsiba.

Ekkorra Hana és Feng már barátokká váltak. Feng beleszeretett, Hana azonban nem, de nem tudta azt sem mondani, hogy nem jó vele. Így hát ő csak vállat vont, mondván, neki aztán édes mindegy.

Az átszállítás során az út kietlen útszakaszon vitt éppen át, és hirtelen a szélvédőn hatalmas lyuk robbant, majd a sofőr feje felismerhetetlen masszává változott: Shaozu a közelből egy nagy kaliberű mesterlövészpuskával kilőtte.

Ezután a jobb oldali rendőrt is péppé lőtték.

A két nő nem értette, mi folyik itt. Ám a hátsó ajtót valaki kinyitotta és köszönés nélkül kulcsokat dobott Fengnek. Ám Hanának nem.

Mikor Feng kiszabadult, kérdően nézett szabadítójára, a robusztus alkatú férfire, majd megkérte, hogy oldozza el Hanat is. A férfi – Zhenbang – vonakodott, mert csak Fengért jöttek, de mivel úgy is kellett negyedik tag, és Hana piszkosul gyönyörű volt, használható lesz beépülő akciókban, kémkedésben, csábításban. Zhenbang ekkor még nem tudta, hogy Hanában találja meg potenciális taktikai parancsnokát...

Shaozu egy kocsival hajtott közel és a már négy főre duzzadt csapat elszelelt.

Zhenbang beavatta Fenget és Hanat a titkokba és megkapták a lehetőséget, hogy csatlakozhassanak. Fengnek nem volt más válasza, mert ha most nemet mond, Zhenbang azonnal viszi vissza a börtönbe. Hanának azonban csak egy éve maradt hátra, kiszállhatott volna, de mégis úgy döntött, mellettük marad. Kíváncsi volt. Tetszett neki az, hogy személyazonossága meg fog szűnni és az is, hogy eddigi veszélyes harci tudását még tovább fejlesztheti.

2000-ben pedig hivatalosan megalakult a 23-as Csapásmérő Egység Zhenbang vezetésével. Igazi nevüket törölték, innentől kezdve nem léteztek. Kaptak útleveleket, hamis személyi igazolványokat, melyekből több is rendelkezésükre állt. Ha bajba kerültek az egyikkel, megsemmisítették, majd használták a másikat.

Nevüket kódnévre cserélték (Hana, Feng, Zhenbang, Shaozu), majd kitaláltak maguknak egy másodlagost is. Így lett hát a Hana

kódnevű nő második neve a „Sakkmester”, mert kifogástalan taktikai kiképzést kapott, mindemellett saját ötleteket készített, amiket más egységek számára is – úgymond – szabadalmaztatott. Megtalálta a védelem gyenge pontját minden esetben, áttörhetetlen, kijátszhatatlan taktikákkal állította meg támadóikat. Emellett közelharcit tudását tovább fejlesztette, ötvözve a Zhenbangtól tanult fogásokkal, bár őt magát sosem tudta legyőzni. Hana mindemellett bizonyos rejtőzködési időszakokban nemcsak Fengnek nyújtott kellemes órákat, hanem a két férfi tagnak is, akik hálát adtak a sorsnak. A nőt nem zavarta az, hogy amolyan üdvöske szerepét tölti be, hiszen ha valaki nem bánt jól vele, keményen odacsapott. Hana részvétele a csapatban egyfajta elégtételként hatott számára, hiszen szomorú múltja miatt utálta a bűnözőket, és szerencsére a célpontjaik nagy számban épp bűnözők voltak. Ám időnként parancsot kaptak rendőrök vagy ártatlan emberek likvidálására is, ekkor Hana ujjá mindig sikamlóssá vált a fegyverek ravaszán...

A Feng kódnevű nő második megnevezése „Kölyök” lett, hiszen az őt ért mentális sérülések, traumák és ismeretlen jelenségek hatására többnyire úgy viselkedett, mint egy gyerek, rövid időre mint egy érett felnőtt, és ez a nem sokáig tartó állapot átfordult a vérengző énjébe, amit senki nem tudott megállítani, és mint ilyen, bizonyos elfogott egyéneknél, vallatások során kiválóan használt, emellett elrettentő erővel hatott, a nőnek néhány nagyobb, hosszabban tartó akció során olyan híre ment, hogy az ellenséges csoport sok esetben puskalövés nélkül adta fel a küzdelmet. Feng motivációja a gyilkolásra való lehetőség volt, hiszen neki nem számított, kinek a teste vagy feje töltötte ki a célkeresztet, vagy kibe kellett rúgni, kést, kardot mártani.

Shaozuból lett a „Szem”, mivel mesterlövészetből kimagasló eredményeket ért el 2000-tól 2008-ig. Képes volt lelőni bárkit extrém távolságokról, szélben, viharban, hat-hét óra várakozás után is. Senki nem menekült előle. Emellett vezetési képességei is segítették, mikor valakit üldözniük kellett, mindig elfogták, mikor menekültek, mindig megléptek. Saját személyes élvezetében, a lányok falásában Hana tette helyre időnként, mikor nem mehettek ki, vagy épp

csak nem is akartak kimenni. A férfi és a nő – a barátságon kívül – semmiféle érzelmet nem táplált egymás iránt, Fenget pedig – mindenki szerencséjére – nem érdekelte, hogy kedvese éppen férfival múlatja az időt. Shaozu számára a részvétel célja kimerült a pénzben és a szabadságban. Nem érdekelte, kire kell célozni, minden egyes kidurrantott vagy átszakított test csak pénzszerzési lehetőségként lebegett szeme előtt.

Zhenbangból pedig a „Nagyfőnök” lett. Kiváló tárgyalási képességekkel rendelkezett, igyekezett megelőzni a bajt ügyesen feltett kérdésekkel, sok esetben vallatás nélkül megtudta az igazságot, emellett magas fokú pszichológiai képesítéseket is szerzett magának, melyekkel bárkinek belelátott a veséjébe. Robusztus alkata néha önmagában elég volt arra, hogy megijesszen valakit. Időnként Fenggel karöltve mentek el valahová és a nő úgy lógott rajta, mint húgocska a bátyuson, emiatt mindenki tévesen azt hitte, hogy a nagydarab férfi a veszélyes elem. Tévedésükre csak akkor jöttek rá, mikor a széles vállak mögött bujkáló nő hirtelen megindult...

Zhenbang emellett kiterjedt kapcsolatokkal is rendelkezett, nemcsak a kormány – velük foglalkozó – divíziójának tagjait ismerte személyesen, hanem sok már embert is: rendőröket, ügyvédeket, pitiáner vagy nagystíltű bűnözőket, kábítószer és fegyver kereskedőket, katonákat, orvosokat. Néha elég volt egyetlen telefonhívás, ki sem kellett mozdulniuk a főhadiszállásukról.

Zhenbang ugyanúgy állt a dolgokhoz, mint Hana, vagyis boldogan likvidált bűnözőket, de ártatlanok vagy rendőrök esetén hezitált.

A munkájuknak természetesen voltak nemkívánatos következményei is: nem lehetett partnerük, csak rövidebb időre. Így Feng szerencsésnek mondhatta magát, valamint Hana is tudatában volt annak, hogy mit jelent a férfiaknak a szex, és hosszas bujkálások során „segített” nekik ellazulni. Nem bánta, a két férfi pedig finoman bánt vele, hiszen ismerték múltját. Remek csapatot alkottak, kiegészítették egymást sok mindenben, és nyolc év alatt az egyik legjobb nőtték ki magukat...

No, és most akkor vissza a bárban zajló eseményekre...

Hana és Feng éppen nevetve suttoztak egymásnak valamit, lazán viccelődtek, teljesen el tudták választani a munkát a szórakozástól. Hana ezt tudatosan tette, Feng ösztönösen. Shaozu máris szemkontaktust létesített „áldozatával”, Zhenbang pedig érdeklődve figyelte a nemsokára kezdődő előadást, na meg az embereket is.

Ennek ellenére nem ő, hanem Hana vette észre, hogy valami nem stimmel itt. A nő éppen ivott, de szemei kikerekedtek, majdnem kiköpte az italt. Körbenézett gyorsan, majd a félretett szívószálat használva ötször megpöckölte a poharat, ezzel azt jelezte, hogy: „Valaki figyel minket.”

– Hol? – kérdezte suttogva Zhenbang.

– Kettő a bejáratnál, egy a bárpultnál és egy a WC-nél. – Eközben az említett helyekre pillantott.

– Hogy vetted észre?

– Minket bámulnak, elég ide nem illő öltözékben.

– És amúgy kik ezek? – kérdezte Shaozu és tudta, hogy nem sokára lépniük kell, így hát gondolatban elbúcsúzott áldozatától.

– Fogalmam sincs – rázta fejét Zhenbang.

Feng pedig ijedt arccal hajolt közel a főnökhöz és suttogva kérdezte. – Pszt, Zheni, és akkor most mit csinálunk?

– Ismered te is a protokollt. – Pillantott rá Zhenbang szigorúan.

– Ha bárki egy adott helyen figyel minket az akciók alatt, akkor azonnal vissza kell mennünk a főhadiszállásra és további instrukciókig ott is maradni.

– De hát Zheni – nyafogott a nő, ezt a viselkedését szerették a legjobban, – nincs is aktív megbízásunk.

– Tudom. De ez a szabály. El kell tűnnünk.

– Hm, nyem akajok menni. – Feng lehajtott fejjel, durcásan pillantott a férfire.

– Muszáj, sajnálom.

Feng kinyújtotta a nyelvét neki mint egy hisztis lány, majd Hanához fordult és úgy kezdte pofozgatni rövid hajszálait, mint egy kiscica, ennek ellenére teljesen tisztában volt a helyzet komolyságával.

– Na, tehát akkor. – Kezdte Zhenbang. – Hana, figyu!

– Hm?

– Úgyis mennem kell budira, ott keresek egy ablakot, ti közben kimentek az utcára, a kocsinál találkozunk!

– Jó, vettem – bólintott és fürkészte a főnök szeméit, aki mindig feszült volt, most pedig megint eltorzult az arca. Majd el kellett tolnia a nyakába mászó Fenge, aki még mindig úgy viselkedett, mint ha semmi nem történt volna, sőt, már majdnem leteperete. Hana megint az öltönyösökre pillantott, továbbra is figyeltek.

Zhenbang letette a poharat az asztalra és kiment a mosdóba. Bánta, hogy miért épp most történik ez, hiszen az előbbi idegesen toporgó lány a színpadon éppen énekelni kezdett, méghozzá elég jól.

A férfi bement a WC-be, majd a kis, elkülönített részbe lépve becsukta a faajtót. Gyorsan elvégezte a dolgát, mert valóban WC-re kellett jönnie, majd úgy állt, hogy aki alulról nézi a lábát, úgy lássa, hogy a WC-n ül.

Várt.

Nyílt az ajtó. Valaki bejött. Közeledett. Majd egy fegyver kibiztosításának hangja hallatszott. Zhenbang most aztán kellően meglepődött. Ezek nemcsak megfigyelők, hanem orgyilkosok.

Olyan gyorsan mozdult, hogy az ajtó előtt álló középmagas, fiatal, rövid hajú srác fegyverét felfelé ütötte az ajtó, majd Zhenbang még egyszer rúgott és mellkason találta.

A fickó fejjel érkezett a szemben lévő falra szerelt mosdókagylónak. Vér festette be a fehér felületet, majd a férfi elájult.

Zhenbang még harci alapállásban várt néhány másodpercet, majd ocsúdott és kivette a pisztolyt a kezéből. Glock gyártmány, hangtompító, teli tár. Sőt, még egy tárat talált zsebeiben. Tehát biztosra mentek. Ám semmi mást nem lelt, se azonosító igazolványt, se jogosítványt, semmit. *Hát barátom, te meg ki vagy és miért akartál megölni?* Kérdezte magában.

Zhenbang körülnézett, hátsó kijáratot keresett. Egy ablakot lelt, bár kissé nehézkesen fog kiférni rajta. Kinyitotta, majd átpasszírozta testét a nyíláson...

Eközben Hana kisétált a bár főbejáratán. A zene hangereje

nyomban elhalkult, távoli dudaszó csapta meg fülét. Este kilenc felé járt már, a nap épphogy csak lenyugodott, a látóhatárt vörösre festette, de már semmi ereje nem maradt, így hát az utcalámpák és közeli üzletek fényei domináltak már.

A kocsijuk – egy BMW X5-ös – a közelben parkolt. A közlekedőúton kétszer két sávban haladhattak az autók, de a bár miatt a külső sávot mindkét oldalon már egy hosszabb szakaszon elfoglalták. A belsőben épphogy egy-két jármű haladt el.

Néhány járókelő is akadt errefelé, egyik-másik sietett, a többi csak sétálgatott, élvezte az esti fuvallatokat és azt, hogy a rekkenő hőség egy ideig visszavonult.

Hana nyugodt léptekkel haladt a fekete kocsira felé. Már csak húsz méter...

Hátrapillantott, a bejárat felé, és látta Shaozut kijönni. A férfi intett az öröknek, de persze valójában nem nekik intett, hanem társának. Hana is hasonlóan jelzett, alig észrevehetően forgatta körbe kézfejét, jelezve, hogy nyugi, csak gyere tovább.

Hana néhány másodperc múlva elérte a járművet, és mivel a kulcsot ő cipelte, kinyitotta, és behuppant a hátsó ülésre. Kipillantott a szélvédőn és mielőtt Feng is kijött volna, az egyik megfigyelő jelent meg az ajtóban. Követte Shaozut.

Mivel Hanaék nem tudták, hogy Zhenbang mit élt át, telefont sem hoztak, így a nő kellően meglepődött, mikor az öltönyös fickó a zakó alatt hordott pisztolytáska felé nyúlt...

A nő elképedt. Mindez idáig arra számított, hogy csak követni fogják őket, erre meg...

A kocsira, amiben ült, azonban tele volt fegyverekkel. Az ülések alatt, az ajtó kesztyűtartójában, és az első ülések háttámlájában is. Shaozu megfelelően átépítette régebben, hogy mindent el tudjanak rejtetni.

Hana lenyitotta az előtte lévő ülés háttámláját, mintha csak egy repülőn ülne és lenyitná a tálcát. Ám mögéje két fegyvert zsúfoltak be, melyből az egyik egy M4-es volt, Feng kedvence, de persze a csapat minden tagja szerette használni. Hana kikapta a fegyvert, rákattintotta a válltámaszt, becsapta a tárat, rántott a felhúzó kakason

egyét. Az indítókulcsot a helyére tette, elfordította, majd gyorsan lehúzta a jobb első ablakot és kidugta a fegyver csövét.

Eközben Feng is kiszaladt, kapkodta a fejét, vett egy mély lélegzetet mosolyogva, mintha csak friss levegőt akarna szívni. Ekkor látta meg ő is a fegyver csövét és az előtte haladó öltönyöst, aki már előhúzta a fegyvert...

Hana lőtt, Shaozu és Feng az utolsó pillanatban dobták magukat a földre. A fickó fejét átvitte a pontos találat, agya hátul kiloccsant, és elterült.

A bejáratnál megjelent egy másik, aki hallotta a dörgést, nyúlt is fegyvere után, de a halántékán besikló töltény elfeledtette vele szándékát. Oldalra hullott.

A két biztonsági őr már az első lövéskor visszafutott, de a harmadik tag kilökte őket és kirohant.

Feng azonban már felpattant és mosolyogva kapta el a kezét. Egy gyors rántás, a pisztoly máris a kezébe került. Mielőtt célzott volna, gyorsan lefejelte a nála nagyobb darab férfit, ezzel betörte az orrát, majd közvetlen közelből a fejébe eresztett egy golyót.

Hana négy férfit jelentett. Hármat most megölték. Hol a negyedik?

Néhány másodperc múlva Zhenbang jelent meg, egyből a kocsihoz rohant.

– Egyet elintéztem hátul – mondta lihegve.

– Akkor tűnés innen! – kiabált ki Hana.

Beszálltak a kocsiba és ugyan már nem maradt üldözőjük, mégis kezükbe vették a fegyvereket.

– Miért van olyan érzésem, hogy mindjárt jönnek még? – Kérdezte Shaozu, majd eltekerte a kormányt és a gázra lépett.

Senki nem válaszolt, inkább azzal a kérdéssel voltak elfoglalva, hogy kik voltak ezek, és miért akarták megölni őket...

Két perc múlva...

Egy lövés vitte le a BMW bal oldali visszapillantó tükrét, ahogy a bár közelében várakozó autók szép lassan kezdték beérni a

menekülőket. A forgalom miatt Shaozu nem tudott száguldani, így sajnós a lelépés sem sikerült.

A lövések dőreje elhalkult, egyelőre még csak ez az egy kósza lövedék okozott némi kárt, a többi vagy a messzeségbe repült, vagy az aszfaltba csapódott.

– Kik ezek? – kérdezte Shaozu.

– Bár tudnám – válaszolt Zhenbang, miközben hátrafelé tekintgetett. – De köze lesz az utolsó akciónkhoz.

– A szabadításhoz? – Képedt el Hana. – Mi köze lehet ahhoz? – Majd hátralesett. Üldözőik most egy kissé lemaradtak, de a nő tudta, hogy ez az állapot persze nem tart sokáig.

Zhenbang Hanara pillantott, tekintetében kétségbeesés az ismeretlen ellenfelek miatt. – Gondolkozz! Mi volt a szabadítás előtti akció?

– Kormányakció.

– És az azelőtti?

– Az is.

– Na látod. A speciális egység azért van, hogy eltüntesse a nyomokat és az esetleg rosszakaró szemtanúkat. Vagyis az a kettő nem lehet az ok. De az utolsó privát volt.

– És mi a francért akarnak megölni minket?

– Bár ezt is tudnám.

– Megölhetem őket? – Kérdezte Feng mosolyogva.

– Igen, légy oly kedves – válaszolt Zhenbang.

– Na, jó – kezdte volna Hana, de csak egy felkiáltással tudta folytatni. – A picsába, fejeket le!

A három üldöző kocszi ismét közelebb gördült a veszett száguldásban és utasai kilógatták felsőtestüket és tüzet nyitottak Heckler & Koch gyártmányú, alkar hosszúságú kis gépfegyverekből.

A torkolattüzek a sötétben csillagokat rajzoltak ki, majd megérkezett az ólomzapor. A hátsó szélvédő több helyen átszakadt, töltények süvítettek el fejük felett, majd az elülső szélvédőbe csapódtak és azt is átszakították. Feltámadt a szél az utastérben, érezték a lövedékek által keltett forró fuvallatokat, a lőporszagot.

A golyók a kocsí hátsó ajtajába is belevágódtak, itt azonban megakadtak, ugyanis Shaozu – mint ezermester – már megerősítette a karosszériát. A kocsí valójában egy sebesen mozgó tank szerepét töltötte be.

Több száz lövés érkezett a gépfegyverekből, majd a fegyverropogás zaja elhalkult. Ami azt jelentette, hogy...

– Tárznak! – üvöltött Hana. – Most!

A két nő hátrafordította fegyverét, és a legközelebbi Audi-t vette tűz alá. Ellentétben üldözőikkel, ők ketten sokkal pontosabban lőttek. A visszarúgás miatt a gépkarabély csöve felfelé mászott, összeszorított foggal tartották célon és a kocsit ripityára lőtték. A motorháztető átszakadt, egy tompa durranás vegyült a robajba, a szélvédőn lyukak ütődtek, a mögötte éppen újratöltéssel foglalkozó utasok teste rázkódott, ahogy telepumpálódtak lövedékekkel. A sofőr feje lemállott a nyakáról, emiatt a kocsí oldalra vágódott, bele a szalagkorlátba, majd hirtelen megállt.

Hana és Feng kifogytak a tárból, így megkezdték az újratöltést.

Két másik üldözőjük maradt, melyből a Seat a jobb oldalról akart közelíteni. Hana megint üvöltött: – Fékezz! Most!

Shaozu beletaposott a fékbe, így a Seat jobb oldalon suhant el mellettük. Amint egymás mellé kerültek, a jobb oldalon ülő Zhenbang is kilógatta fegyverének csövét és megszórt a védtelen kocsit.

Ebben is meghalt mindenki.

Zhenbang kiszedte a kiürült tárat, újratöltött, a két nő eközben már végzett.

Shaozu megint felgyorsított

Az utolsó üldözőjük, egy négyszemélyes Nissan, ide-oda cikázott, majd utasai megint tüzelni akartak.

– Megint fék, most! – kiabált ismét Hana.

Shaozu rálépett a pedálra, a Nissan pedig belecsattant a kocsiba. A lövésre készülő utasok már ettől is megsérültek, mert nem készültek erre, mi több, két M4-es csöve kandikált kifelé a sérült hátsó szélvédőn és a torkolattüzek látványa jelentette az utolsó képet életükben...

Shaozu megint felgyorsított, majd a középső visszapillantóban igyekezett tájékozódni. – Vannak még?

– Úgy látom, nincsenek – mondta Hana hátrafelé lesve.

– Jó, akkor...

Hana elképedve nézett a sofőrre. – Mit csinálsz? Nehogy már megállj! – emelte meg a hangját, mert érezte, hogy a sofőr lassít.

– De hát...

– Még jöhetnek. Menj tovább, a főhadiszállásig meg se állj!

– Értettem, asszonyom!

Shaozu megint a gázba taposott. Majd gondolataikat megtámadta a kérdéssorozat: a három utolsó akciójukból kettő kormányzati volt, egy privát. Ebből következően az első kettőnél nem lehettek gondok, nem így a harmadiknál. Igen, akkor valami itt nem stimmel. De mi? Csak egy szabadítás volt. Mi lehet ebben olyan különleges, hogy ez a „hála”? Azt tudták, hogy Mr. Cheng a Triáddal ügködik, de a megbízás nem az ügyeiket érintő területen zajlott le. Mondhatni, családi ügy volt a kislány miatt. Akkor viszont a kislánnyal nem stimmel valami... De mi?

3. RÉSZ

A fotó és a papírfigurák felbukkanása

5. nap

2008. Augusztus 27.

Kína

Shanghai

Nagyjából 70 órával később, délután 5:00

Az autós üldözést követően újabb ismeretlen támadók két másik gyilkossági kísérletet igyekeztek sikerre vinni. Hana ment el új telefonokat vásárolni, ahol kiszúrta, hogy figyelik. Szerencséjére a zsúfolt bevásárlóközpontban a megfigyelők sem akartak tűzharcot. Hana hívta a többieket, akik megérkeztek a kocsival, majd a tömegből a nő kilőtt, és rohanni kezdett. Ekkor az ismeretleneket már nem érdekelte hol vannak, előkapták félméteres kis gépfegyvereiket és le akarták lőni. Bár sokan veszítették életüket, Hanat nem tudták lekaszálni, túl jól mozgott a széles folyosókon és találta meg a fedezékeket. Majd sikeresen elérte a kocsit és elviharzottak.

A másik kísérlet néhány órával később történt, mikor Zhenbang elment egyik kapcsolatához, hogy személyesen jelentse az esetet és megtudjon egyet s más Mr. Chengről és a lányáról. Már eljutottak oda, hogy itt a kölyökkel nem stimmel valami, csak épp azt nem tudták, hogy mi.

Zhenbangot két mesterlövész akarta leszedni, arra azonban nem számítottak, hogy egy harmadik is jelen lesz, Shaozu, aki tökéletesen tudta, honnan lehet rálátni az épület bejáratára, így mielőtt Zhenbang előbukkant, kiszúrta a két mesterlövészt és leszedte őket.

Zhenbang beszélni akart kapcsolatával, akit nem talált a helyén. Ezt követően többeket hívni kezdett, de csak kikapcsolt telefonok, kézbesítetlen E-mail-ek jelezték, hogy egyre többen fordulnak el tőlük. Ami azt jelentette, hogy a rutin szabadítási akcióval valami nagyszabásút indítottak el. De, az ég szerelmére, mit?

A második orgyilkossági kísérlet után Zhenbang úgy döntött,

senki nem megy sehová, csak ő. Még volt néhány talon embere, talán azok segíthetnek. Ezért motorra pattant, majd reggel elviharzott.

Eközben a többiek a főhadiszálláson ügyködtek, melyekkel szinte minden Csapásmérő Egység rendelkezett. Zhenbang csapata egy elhagyatott gyárépületben rendezkedett be, melyet már évekkel ezelőtt úgy rendeztek, mintha veszélyes anyagok ömlöttek volna ki és a belépés a területre életveszélyes. Az épületet körbevevő drótkerítésen megannyi tábla informált ezekről a veszélyekről.

Az épület egykor teherautó-alkatrész gyárként működött. Három szinttel rendelkezett, egy földszinttel – itt volt maga a gyártósor, az alkatrész polcok, elhagyatott targoncák, közlekedőutak – egy emelettel – itt piciny irodák húzódtak, melyekről ha valaki kilépett, egy teraszegyüttesen találta magát ami keresztül kasul futott a földszint felett, főnökök figyelhették innen a lent dolgozókat – és egy alagsorral – ahol az egység igazi főhadiszállása rejtezett.

Míg a felső szint első pillantásra úgy nézett ki, mintha valóban elhagyatott lenne, addig a lenti pedig makulátlan tisztaságú, jól berendezett. Fegyverszekrények, egy kisebb, hangszigetelt lőtér, megbeszélő termek, cellák, kihallgató szobák rejtettek idelelt. Az épület rendelkezett saját erőforrásokkal: elektromos árammal, vízzel, élelmiszer raktárakkal, így akár hosszú hónapokig is el tudtak itt rejtőzni anélkül, hogy ki kéne menniük. Ez a készség része volt a munkájuknak, többször kellett itt meghúzniuk magukat hosszabb időre is, míg meg nem érkezett a jóváhagyás, hogy mehetnek újra ki.

Feng éppen fegyverkarbantartást végzett. Szétszerelte, olajozta, összerakta a nemrég használt fegyvereket. Eközben dudorászott, még néha táncoló mozdulatokat is tett. Gyakorolt egy kicsit a lőtéren, majd elment egy videojátékkal játszani. Még ebből is igyekeztek előnyt kovácsolni, olyannal játszottak, ami remek taktikai ötleteket adott az éles helyzetekre. Évekkel ezelőtt, mikor hallották, hogy egyre több katonai egység használja ezen játékokat gyakorlásra, jót nevettek, de aztán kipróbálták. És való igaz. Sokat tanultak belőlük, eddig elképzelhetetlen helyzeteket is le tudtak modellezni és felkészülni rá. Így hát szokásukká vált.

Shaozu a ripityára lótt kocsijukat javította már két napja, de mivel egyedül nem boldogult, segítséget kért Hanától. Mindketten piszkos szerelőruhát viseltek.

– Itt, nyomd meg ezt! – mutatott Shaozu egy lemezdarabra a szétszerelt hátsó ajtóban. – Jó, most tartsd! – Majd arca elé csukta a hegesztőpajzsot.

Hana hunyorogva fordult el a hegesztés erős, forró fényétől.

– Jó, most lassan engedd el! – szólt a férfi.

Hana óvatosan elengedte a lemezt, majd megrángatta, Shaozu is, ki akarták tépni a helyéről. És mivel nem mozdult, azt jelentette, hogy a hegesztés jól sikerült.

Nekiálltak összeszerelni az ajtót, közben Shaozu kérdezte: – Meddig kell még itt maradnunk?

– Passz – vonta meg a vállát Hana. – Remélem Zhen’ talál valamit hamarosan.

– Mikor ment el ma?

– Korán reggel.

– Mondott valamit?

– Semmit.

Ezután még találgattak egy ideig, próbálták megfejteni az ismeretlen támadók kilétét, de kevés sikerrel, így inkább csendben folytatták munkájukat.

5 óra magasságában Zhenbang visszatért a Kawasaki Ninja motorral. Az elülső ajtót kinyitva begördült, majd visszacsukta. Tovább gurult lassan Shaozu és Hana felé, majd leállította a motort. Levette a sisakot a fejről, kócos haja újra össze-vissza állt.

– No, találtál valamit? – fordult feléje Hana érdeklődve.

Zhenbang csak maga elé meredt. Egy szó nélkül bólogatott. Majd a nőre emelte tekintetét. Szaporán pislogott, jól láthatóan ideges volt. – Találkozó az eligazító szobában tíz perc múlva! Hol van Feng? – nézett körül.

– Nem tudom, szerintem játszik.

– Jó, szóljatok neki és gyertek!

– Nagy a baj? – kérdezte Shaozu, mert látta, hogy a főnök

nagyon aggodalmaskodik.

– Elég nagy.

Shaozu és Hana nekiálltak összerakni a szerszámokat, majd a kosíval lehajtottak az alagsorba. A munkát majd később folytatják.

Kis idő múlva Hana és Shaozu az eligazító szobába toppant. Hana gyorsan főzött egy adag kávé és egy pohárral az asztalra tett Zhenbangnak, majd leült, átadott egy másikat Shaozunak.

Néhány perccel később Feng lépett be, rövidnadrágot, piros trikót viselt, papucsban csoszogott, haját oldalt két copfba kötötte. Kezében egy pisztolyt pörgetett, amiben nem volt tár. Míg egyesek egy kulcscsomóval, mások a telefonjukkal játszadoznak pótcselekvés gyanánt, addig ő ezt szerette pörgetni, kattintgatni, szétkapni, összerakni. Szinte minden nap más típust vett kezébe, így már soknak ismerete minden csínját-bínját.

Feng Hana mellé ült és míg játszott a pisztollyal a kezében, a fejét szerelmének vállára hajtotta. Hana pedig úgy simogatta az arcát és fejét, mintha valami kiscica lenne.

Shaozu kényelmesen hátradőlt, lábait feltette egy másik székre és kortyolgatta a kávé.

Feng ezt meghallotta. – Én is kérek. – Nézett Hanara.

– Ott van, szolgálj ki magad!

– Te add nekem!

Hana sóhajtott, majd felállt és töltött egy adagot neki. Már megszokta tőle ezt a kislányos, parancsoló stílust, ami lelki terrorban is tartotta őket. Feng persze nem sírt volna, ha nem kapja meg, amit akar. Lőtt volna.

– Köszö – vigyorgott a nő.

Hana visszaült a székre és Shaozura nézett. – Nem azt mondta Zhen', hogy tíz perc?

– De – nézett a férfi az órájára.

Tizenöt perc telt el, majd betoppant Zhenbang. Zöld-fekete motoros felszerelést viselt, a kabátot a falra akasztotta. Homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek. Visszalépett az ajtóhoz és becsapta. Ideges volt. Nagyon. Telefonját ledobta az asztalra. A laptopokhoz lépett, bekapcsolta őket, majd a kezében eddig tartott boríték

oldalát letépte és kiszórta az asztalra a tartalmát, egy CD lemezt. Beletúrt hajába, majd tekintetét a társaira emelte és belekezdett mondandójába.

– Azt kell, hogy mondjam, olyan mélyen vagyunk a szarban, mint eddig soha. Már eddig is sejtettük, de most már biztosan tudom, hogy aki meg akar öletni minket, az nem más, mint a legutóbbi megbízónk, a Triád sztárügvédje, Mr. Cheng.

Shaozu kétkedve felhúzta szemöldökét, Feng hitetlenül meredt a főnökre, Hana pedig félrenyelte a kávé.

Zhenbang folytatta: – Ezt a csomagot egyik kapcsolatomtól kaptam, egy csomagmegőrzőben hagyta. A férfi neve Lao Wang, bár ez csak kódnev. A hangja ismerős volt mikor beszéltünk telefonon, szerintem már dolgoztam vele, de akkor tuti más nevet használt és személyesen még sosem találkoztunk.

– Bízol benne? – kérdezte Hana és törölgette szája széléről a felköhögött kávé. Majd zsebébe nyúlt és elővett egy szál cigit. Időnként dohányzott, de csak hóbortból. Napi egy-két szál.

– Kénytelen vagyok. Ő az egyetlen, aki hajlandó segíteni, na meg őt legalább elértem.

Egy perces csend telepedett a kis teremre. Hosszú évek során a privát akciók megbízói mind tiszták voltak. Itt egy politikus, ott egy üzletember, de egyik sem mert ujjat húzni velük. Ám Mr. Cheng megtette, méghozzá nem is eredménytelenül, hiszen már most sarokba szorította őket pusztán azzal, hogy a nyomukba szegődött. Ám még ő sem tudta, hol van a főhadiszállásuk.

Hana fújta a füstkarikát és kérdezte: – És azt sikerült megtudnod, hogy miért akar egyáltalán megöletni?

– Nem – rázta a fejét a férfi. – A férfi még azt mondta, hogy valami nem stimmel a kislánnyal. És ennyi. – Kihúzta magát és karba tette kezeit. – És most jön a legérdekesebb rész. Ugye ha a létezésünk kiderül, 24 óránk van, hogy lelépjünk. Na, úgy tűnik, hogy ez megtörtént, de mégsem aktiválták a 24 órás keretet.

– Nagyszerű – sóhajtott Shaozu. – Nyolc remek év után elkövetük az első hibánkat.

Zhenbang ráemelte tekintetét. – Nem hibáztunk. Más van a háttérben.

– És mi?

– Bár tudnám.

– És hogy derült ki a létezésünk?

– Kijavítom magam. Csak sejtem, hogy kiderült. Nincs megerősítve.

Feng lehúzta kávéját és a bögrét a pisztoly csövére tette, majd a plafon felé tartva pörgette. – És mi van a CD-n? – Feng már az elején érezte, hogy valami nem stimmel a gyerekekkel. Mélyen az agya nyüszített, hogy hagyj őt itt, és tűnj el, de nem figyelt saját belső énjére, amik időnként intenzív hangokká is összeálltak. Na meg persze hiába is figyelt volna rá, a meló az meló.

– Na, lássuk a CD-t – ezzel Zhenbang betette a lemezt a laptopba.

Két fájl találtak rajta, egy szöveget és egy képet. A szöveget megnyitva a következő üzenet jelent meg a kivetítőn: *Ezt a képet ma reggel készítettem a kocsimból. Szerencsére nem vettek észre. Nézzék meg jól a jelvényeket! Lao Wang.*

Ezután Zhenbang megnyitotta a képet, és a vászonra vetítette.

A kép egy ma reggeli jelenetet ábrázolt, mikor Mr. Cheng és a lánya éppen kísétnak egy hotelből, mellettük két, jól megtermett testőr.

Hana azonnal kiszúrta, hogy a békés pillanatképben valami több rejlik. – Nézzétek csak! – mutatott a képre, a cigi még füstölt ujjai közt. – A testőrök.

Zhenbang az asztalnak támaszkodva háttal állt nekik, a válla felett kérdezte: – Mi van velük?

– Nem Mr. Chenget védik, hanem a gyereket. Mi is a neve?

– Lili.

– Oké, akkor Lilit.

– Mi több – tette hozzá Shaozu, – ha ezt a képet úgy készítette a haverod, hogy nem vették észre, akkor ez a Lili miért bámul a kamerába és mosolyog?

Egy pillanatra kirázta őket a hideg.

Feng fokozta a hangulatot. – Őőő, én már akartam mondani már akkor este is, hogy hagyjuk ott őt. Éreztem hogy valami nem stimmel vele. És ugye-hogy-ugye? Már ti is látjátok.

Shaozu oldalra pillantott, és kiszúrta, hogy míg Hana keresi a további érdekes részleteket a képen, addig Feng mintha egy picit félne. Ilyet szinte sosem látott rajta, így hát a hideg újra végigfutott a hátán, annak ellenére, hogy a meleg levegővel a falra szerelt ventilátor sem tudott sokat kezdeni, csak hatástalanul zúgott. Zhenbang felé fordította a fejét, a főnök még mindig háttal állt nekik, karba tett kézzel. És ő is jól láthatóan idegesebbé vált. A feszültség kezdett eluralkodni rajtuk, így megtörte a kínos csendet egy kérdéssel, ami amúgy is érdekelte: – Mi van a jelvényel?

Zhenbang egy szó nélkül fordult oldalra és nagyította a képet, hogy a két testőr öltönyén lévő fehér színű kitűző jobban látszódjon.

– Hát az meg micsoda? – Kérdezte Hana. Cigijét közben a földre dobta és eltaposta.

– Valami jelvény. – Motyogta Zhenbang, de inkább csak magának, semmint embereinek.

– Tudsz még közelíteni?

– Aha, csak szar lesz a minőség.

– Nem baj, talán ki tudjuk venni, mi az.

Zhenbang újra kattintott párat.

– Egy... papírfigura? – Kérdezte hitetlenül Hana, majd behunyt szemmel megrázta a fejét, mintha nem látna jól.

A papírfigurák szimbolikus jelentéssel bírtak a kínai hagyományokban. Temetéseknél használták, mikor egy hozzátartozó meghalt. A test elégetése előtt ilyen figurákat készítettek, rá kívánságokat írtak, majd a testtel együtt elégették, ami a vallási tanok szerint előidézte azt, hogy minden kívánság elkíséri a lelket a reinkarnáció körforgásába és segít a visszatérésben. Ez egy ősi szokás volt, évezredek óta követték a kínaiak.

Ám a papírfigurákat a testőrök kitűzve hordták. Mint valami rendőr a jelvényét, vagy magas rangú katonatisztek a kitüntetésekét. Ezeket nem elégetni kellene? És ha meg is halt valakijük, ki volt az?

A kép közepén terpeszkedett az egyik figura, de a kép már

nagyon homályos volt. Azt látták, hogy valamit ráírtak, de nem tudták kivenni, mi az. Ha ez még nem lenne elég, elkezdődött az előbb érzékelt hidegrázás egy sokkal agresszívabb verziója. Úgy megborzongatta őket, mintha azt mondaná valaki, hogy egy hatalmas pók mászik a válladon, vagy egy egér a cipődön. De itt szó sem volt erről. Egymásra néztek, kérdően, Feng és Zhenbang kissé ijedten. Tudták, hogy itt valami nagyon nem stimmel.

Újabb hullám indult el, Feng még fel is szisszent, ahogy a tarkójához kapott, mintha ez a nem létező pók oda rohant volna és jó nagyot belecsíp. Mi ez? Honnan jött ez az érzés? Mit jelent?

– Édes jó anyám – nyögte ki Shaozu, majd le kellett tennie a kávé poharat maga mellé, mert a kezei remegni kezdtek.

– Mi ez? – kérdezte gyanakvó arccal Hana és nézte a saját alkarját, ami teljesen libabőrös lett.

Feng egy szót sem szólt, kezeit szája elé kapta, mintha egy hatalmas sikolyt akarna visszatartani, szemei rémülten villantak ide-oda.

– Buddha... – motyogta Zhenbang, elfordult a képtől, belemarkolt a hajába és tett két lépést az ajtó felé, megfordult és vissza, majd megint.

Egy bő félperccig küszködtek azzal, hogy megértsék, mi zajlik itt, de nem sikerült.

Aztán a fura, egyre kínzóbb érzés egy csapásra eltűnt és úgy érezték, mintha egy magas frekvencián sípoló hang most megszűnt volna. Agyuk „kapott levegőt”, szívverésük – mert az is meglódukt egy kicsit – most lelassult. A hidegrázás eltűnt, a libabőr megszűnt. Vége.

Ámde...

– Hát ez meg mi a franc volt? – kérdezte elképedve Shaozu, majd megborzongott egy pillanatra.

– Akármi is – mondta elfehéredve Zhenbang, – nagy bajban vagyunk. Eddig nem mondtam, de szerencsére ezzel a kapcsolattal sikerült egy találkozót szerveznem holnap estére. Próbáltam faggatni telefonon, de csak személyesen ad át újabb infókat. – Zhenbang

nyelt egyet és folytatta: – Valamint azt is mondta, hogy ha megyünk a holnapi találkozóra, akkor... – elhallgatott.

– Akkor? – kérdezte Hana összehúzott szemekkel.

– Akkor tárazzunk medvére...

4. RÉSZ

Az informátor

6. nap

2008. Augusztus 28.

Kína

Shanghai

Nagyjából 30 órával később, este 11:30

Hana a belváros egyik utcájának kereszteződésében állt. Piros, szexis rövidnadrágban és dekoltázsát jól kiemelő felsőben utcalány szerepet játszott, hogy a közelben várakozó társait időben értesíthesse az esetleges veszélyekről.

Egy T alakú elágazásban állt, egy mellékutcából leágazó sikátor bejáratánál. Jobbra és balra tekintve kétszintes üzletek, éttermek világítottak, színes neonreklámjaik hívogatták befelé az embereket. Épphogy páran lézengtek errefelé: irodai munkások túlórából, éttermi dolgozók zárás után. Időnként feltűnt egy autó, lelassított a nő mellett, jól megnézte magának a nem mindennapi jelenséget, majd továbbhajtott. Motorosok estek majdnem ki az ülésből, vagy csatantak bele valamibe a lassítás után, ahogy nyakukat is kitérve bámulták Hanat. Az autósok közül egy-kettő meg is állt, megkérdezte az árat, de a nő csak azt mondta, hogy épp nem ér rá, a kuncsaftja mindjárt jön.

Ez a kis szerepkör természetesen felébresztette rossz emlékeit is. Eszébe jutott az az időszak, mikor New York-ban is így próbált pénzt keresni, majd mit sem sejtve ült be a rendőrtiszt autójába. Majd a börtön emléke rohanta meg, váltakozva gyerekkorának szörnyűségeivel is.

A hőség ellenére kirázta a hideg, majd összeszedte magát és a feladatára koncentrált.

A nő mögött egy nem túl hosszú sikátor húzódott, melynek végében parkolt a kocsijuk. Benne Zhenbang ült, katonai nadrágot, vékony fekete vászondzsekit viselt, az ujját feltúrte. Nagyon ideges

volt. „Tárazunk medvére”, harsant fejében újra és újra az intés. De mi ellen? Lao Wang sejt valamit, hogy meg fogják támadni? Vagy miért?

Mindenesetre felkészültek, a medvére Shaozu és Feng tárazott. A sikátor bejáratával szemben, egy már bezárt, kétszintes étterem lapos, peremmel körbeépített tetején bújtak meg. Katonai nadrágot, bakancsot és pólót viseltek, kezükben Arctic Warfare Magnum mesterlövészfegyverek – rövidített nevén AWM-ek –, a tetejükre szerelt távcsövekkel pásztázták a mellékutca két irányát. Elméletben a csapaton így képtelenség volt rajtaütni. Minden támadási szöveget lefogtak, hogy ha esetleges támadóik kocsival érkeznek, kezelésbe vegyék őket. Ha pedig rajtuk átjutna valaki – mert első pillantásra nem gyanús, vagy túl gyorsan hajtanak –, akkor már csak Hana tudta feltartani őket és figyelmeztetni Zhenbangot. A nő tetovált vállára akasztott kis táskában ugyanis nem tükör, fésű, és sminkkészlet lapult, hanem egy krómbevonatú Desert Eagle 50 AE pisztoly, egy borotvaéles harci kés, és egy vipera.

Feng nem szerette a mesterlövész fegyvereket, de feladatához tartozott, hogy időnként ilyenekkel is kellett ügyködni. Mint most, hiszen ő volt a csapat másodlagos orvlövésze.

Shaozu azonban jobban szerette ezeket, olyan türelmesen tudott várni, mint egy leguán. Szinte csak pislogott, meg sem mozdult. Gondolatai persze egymást kergették a fejében. Nem hitt a misztikus dolgokban, de amit a kép láttán átélt, azt mással nem tudta magyarázni. Valami itt nagyon nincs rendjén, de már ideje lenne tudni, mi az, ami nincsen rendjén.

Feng már máshogy tekintett az ügyre. Neki nem kellett hinnie, ő valahogy – egyfajta felturbózott hatodik érzékkel – mindent időben érzékelt. A gond ebben az volt, hogy ezen figyelmeztetései nagy részét társai nem vették komolyan. Akkor is szólt, mikor először betoppantak Lilihez, de nem figyeltek rá. És tessék. Nyakig vannak a bajban.

– Új célpont, egy zöld Suzuki! – mondta Shaozu a rádióba. Már a sokadik kocsit jelentette. Hana ekkor mindig készenlétben állt, hogy ha esetleg támadó érkezik, időben lelője.

Ám a kocsí nem ment be a síkátorba, továbbhajtott.

– Negatív – jelentette a nő. – Ez nem ő. – A sofőr azonban lelassított és kifelé mosolygott. Hana elnézett mellette, közben azt mondogatta magában, hogy *Hékás, én csak színészkedem, ne nézz így rám. Hé, mondom csak... Na mindegy...*

A kocsí végül továbbhajtott, bár a sofőr most szívesen megszábadult volna fizetésének egy részétől, hogy megkaphassa a nőt.

Újra csend telepedett a mellékutcára. Szerencsére a gyalogosok is eltűntek, senki nem járt már erre.

A következő pillanatban Feng jelentett. – Újabb célpontunk van, megint egy Suzuki, ezúttal kék.

– Vettem – mondta Hana. – Közeledik... Indexel... Ő lesz az! Zhenbang, készenlétbe!

– Készen vagyok – mondta a férfi idegesen, majd remegő kézzel beletúrt hajába. Úgy nézett ki, mint aki áramba nyúlt, de most ez érdekelte a legkevésbé.

A beforduló autó kicsit beljebb hajtott, majd megállt. A sofőr leállította a motort, lekapcsolta a lámpákat és kiszállt. Óvatosan, leskelődve közeledett a BMW felé.

Mikor közelebb ért, az ajtó kivágódott és Zhenbang ugrott ki, egy pisztollyal a férfi fejére célozva. – Oké, ott álljon meg, kezeket fel!

A férfi – inkább öregember – megrémült és karjait a magasba nyújtotta, úgy nézett ki, mintha egy bordásfalon lógná.

Zhenbang gyorsan átkutatta a zsebeit. Semmi. Legalábbis lőfegyver tekintetében, a többi nem érdekelte.

Az öreg többnek nézett ki, mint hatvan. Kopasz volt, hosszú bajsza és szakállá miatt emlékeztetett egy régi kung-fu film mesterére. Öltönyt viselt, barnát, rajta a hőség ellenére ballonkabátot. Mivel a hátsó ablakok mögül kiszűrődő fények elég jól megvilágították a síkátort, így Zhenbang látta az öreg, hogy örül.

A főnök eltette a fegyvert és intett, hogy leengedheti a karját. Az öreg meghajolt. – Üdvözlöm tisztelt Zhenbang! A nevem Lao Wang. – Baráti mosoly terült szét arcán.

– Örvendek Lao Wang. A hangja ismerős volt, már dolgoztunk

együtt, gyanítom.

– Így van, de mindig más nevet használtam. Én voltam Sha'tzu, Xiao Bing, Lu Fang...

Zhenbang eltátotta a száját. – Maga volt Lu Fang?

– Én bizony – bólogatott az öreg.

Egy két évvel ezelőtti privát szabadító akció jutott Zhenbang eszébe. Lu Fang adta a tervrajzokat, térképeket, kódokat ahhoz a telephez, ahol egy befolyásos férfi feleségét tartották fogva. A 23-as egység úgy hozta ki a nőt, hogy egy puskalövést sem ejtettek. Aztán egy másik is felöltött benne, egy kormányzati akció. Lu Fang adta meg az eltereléshez szükséges időpontot és egyéb részleteket, hogy az elterelő bomba mikor, hol, mekkora erővel robbanjon.

– Megtiszteltetés – hajolt meg Zhenbang és örült, hogy az egyetlen elérhető ember – bár új névvel – egy régi szövetségeseik.

– Nekem is megtiszteltetés – hajolt meg az öreg is, mert ő meg azért tisztelte őket, mert az egyik legjobb Csapásmérő Egység hírében álltak az országban.

A két férfi a meghajlás után még kezet is rázott.

Majd Zhenbang nagy levegőt vett és megkérdezte: – Nos kérem... Lao Wang, ugye?

– Igen, igen.

– Nos, Lao Wang, kérem akkor mondjon el egyet s mást arról, hogy mibe keveredtünk. Amúgy azt tudta, hogy Lili észrevette magát a képkészítés közben?

– Tényleg? – ámult el az öreg.

– Bizony, egyenesen a kamerába bámult. Na mindegy. Ki ez a Lili?

– Hm – az öreg, mintha valamiféle meditációt hajtana végre, összetette tenyereit, majd szélesen elmosolyodott. – Lili egy nem mindennapi kislány.

– Ez mit takar pontosan?

– Tizennégy éves, elit iskolába jár, és eddig minden létező tanulmányi versenyt megnyert, mert elképesztő intelligenciával rendelkezik. Mindemellert otthon pedig művészetet tanul.

– Ez még nem tesz senkit ilyen különlegessé. Mi van még?

– Lili igazi apja és anyja ismeretlen. Adoptálták.
– Micsoda?
– Mr. Cheng adoptálta négy évesen.
– Nem tudott gyereket nemzeni talán?
– De, tudott, csak az újszülött baba meghalt egy betegségben.
Utána még próbálkoztak egy ideig, de nem jött össze. Ekkor adoptálták Lilit.

– Oké. Következő kérdésem, kik rabolták el Lilit?
– Ezt sajnos magam sem tudom, csak azt, hogy miért?
– Na és miért?
– A művészeti tudása miatt.
– Milyen művészetet űz?
– Kalligráfiát. Nyelvünk karaktereit és jeleit tökéletesen festi le.
– És ebben mi olyan nagy szám? Sokan tanulnak ilyesmit.
– De nem ősi nyelvjárást.
– Milyen ősi nyelvjárást?
– Olyat, amit évezredekkel ezelőtt használtak letűnt dinasztiák és ma már csak alig páran ismerik.
– És ez miért jó?
– Nos, ez nem egészen jó. Mondjuk inkább úgy, hogy veszélyes.
– Mármint mi? A tudás?
– Nem, a jelek.
– Tessék?

Az öreg lelassított, mintha Zhenbang nem értené, mit mond. – Mondom a jelek.

– És hogy lehet veszélyes egy jel? Talán valami titkot tár fel?
– Nem. A jelek azért veszélyesek, mert... várjon, nézze meg ezt!
Ezzel az öreg a belső zsebéből elővett egy húszcentis, elnagyolt ember formájú papírfigurát és átnyújtotta. – Láta ezt a képen, ugye?

Zhenbang elképedt. Két okból: először azért, hogy Lao Wang honnan szedett ilyet, másrészt azért, mert a figura mintha nem is papír lett volna, hanem valami régi, nedves pergamen. Mi több, felszínére olyan bonyolult jeleket festettek, hogy egyiket sem ismerte fel.

Ám mikor megérintette, újra átfutott testén az az érzés, amit akkor tapasztalt, mikor a képet nézték. A hideg rázta, mintha valami kígyót tartana a kezében, ami bármelyik pillanatban a csuklójába marhat.

– Ezek azok az ősi jelek – mutatott az öreg.

– Mit jelentenek? – kérdezte Zhenbang és tekintete szinte rászegződött a jelekre.

– Sok mindent.

– Milyen tinta ez? Még nem láttam ilyen vörös színűt.

– Az nem tinta... az vér... Lilié.

Zhenbang megremegett, a csuklójára a kígyó már rátette a fogait.

Lao Wang átvette a figurát, „a kígyót”, és Zhenbang egyszeriben fellélegzett. Az öreg a teleírt felületek közepére mutatott, két jelre. – Ez itt egy név.

– Kié?

– Nem érdekes. Ez meg itt egy másik. – Mutatott kissé lejjebb egy másik sorra.

– És az kié?

– Ez sem érdekes. Nevezük az első embert „A”-nak, a másodikat „B”-nek. Ha egy ilyen figurára ősi jelekkel két ember nevét festi fel Lili, akkor egyfajta engedelmességre készíteti az embereket. Az „A” alany mindenben engedelmeskedik a „B”-nek.

Zhenbang elképedt, ez már kezdett sok lenni, az öreg pedig magabiztosan mosolygott és egyre csak magyarázta.

– Nos tehát, Lili ezért különleges, mert a vére speciális, ha azzal ír le ősi jelekkel neveket, embereket bír irányítani. Pontosabban nem ő, hanem az, akinek a neve a „B”. Vagyis az „A” a szolga, a „B” az irányító. Érti?

Zhenbang kérdezett, de fogalma sem volt hogyan tudta ezt a döbbenetének közepén kimondani. – És mi a többi jel?

– Parancsok. Permanens parancsok, mert ezeket az alanyokat nem csak szóban, de írásban is lehet irányítani. A szóban kiadott parancsot ha nem tudják teljesíteni, 24 óra alatt elévül, míg az írott addig létezik, ameddig a figura. Mikor valakinek készítenek egy

figurát, azt úgy nevezik, hogy Báb lesz belőle.

– Báb?

– Igen. Továbbá a Báb a kiadott parancsokat a legjobb tudása szerint, akár élete árán is teljesíti.

– Ez mi? Valami hülye mágikus szertartás? – kérdezte a férfi, és bár hitt a természetfelettiben, közvetlenül szembenézni az egyikkel mélyen megrémítette, bár maga sem tudta, miért. Mintha ez mindig is ott rejtezett volna az agyában és most elemi erővel tört volna ki.

– Ez egy elég hatékonyan működő dolog, ezért Lili tudása már-már életveszélyes – mondta szigorú arccal az öreg. – Az ön helyében nem kérdőjelezném meg ennek a valóságtartalmát, hanem inkább megpróbálnék kimászni belőle.

– Mi is ezt akarjuk. – Sóhajtott Zhenbang.

Egy pillanatig egymás szemébe néztek. Zhenbang tekintete kissé ijedten villant, szaporán pislogott, míg az öreg úgy nézett ki, mint valami ragadozó, ami alig várja, hogy lecsapjon az elgyengült ellenfélre.

Zhenbang végül összeszedte magát és a figurával kapcsolatban feltette a következő kérdést, hogy kiderítse mi várható még ettől.

– Ezek szerint a testőrök figuráján a viselőjük neve, mint „A” alany, és Mr. Chengé, mint „B” van, igaz?

– Majdnem, Mr. Cheng helyett Lili neve a „B”. Mert ugye őt védték.

– Értem. És kik rabolták el nemrég?

– Mondtam, ezt nem tudom, csak azt, hogy miért.

– És akkor mi hogyan kerültünk a képbe? Miért akar Mr. Cheng megöletni minket?

– Mert nagyon jók.

– De nem ártunk már neki. Kihoztuk a lányát, ez valamiféle hála?

– Nem. Őszintén szólva mikor Mr. Cheng lányát elrabolták, én segítettem neki találni valakit, aki kihozza. Önöket ajánlottam. Ezután ő irányítani akarta magukat a figurákkal, de ehhez az igazi nevekre van szükség és a maguké nem ismert. És mikor látta, hogy nem megy ez nevek nélkül, inkább kiadta a parancsot a

gyilkosságra. Sajnálom, nem tudtam, hogy ez lesz belőle. És attól tartok ez az ügy meg fogja haladni a képességeiket.

Zhenbang elvesztette türelmét, elkapta az öreg nyakkendőjét és kissé megemelte. – Ugye tudja, hogy ezért azonnal meg kéne ölnöm!?

– Tudom, kérem bocsásson meg!

Zhenbang elengedte az öreget. Majd kezeit feltartva jelezte, hogy egy kis időre van szüksége. Gondolkodott. Lao Wang ajánlotta Mr. Chengnek őket. Az ügyvéd meg is bízta a csapatot, akció teljesítve. Jött a köszönet, az emberölési kísérlet. Miért? Mert nagyon jók? Ez hülyeség.

– Álljunk meg – mondta Zhenbang, de ez most a saját gondolatainak szólt. – Az az indok, hogy nagyon jók vagyunk, az egy baromság. Valami értelmes, logikus okot akarok hallani.

– Na jó. – Sóhajtott megadóan az öreg. – Őszintén szólva nem tudom.

– És akkor tud valami kiutat ebből?

– Azt már tudok – ragyogott fel az öreg arca.

– És mi az?

– Lilit nemrég kiszabadították, most azonban maguknak kell elrabolniuk. Ő a kulcs ahhoz, hogy ebből kimásszanak – vigyorgott.

– Már megint ez a kis vakarék. Miféle lány ez? Azt már tudom, hogy okos, de...

– Hahaha – kacagott az öreg, félbeszakítva Zhenbangot. – Nos, eddig még nem mondtam, de tudniuk kell Liliről azt, hogy... ő nem ember...

Ez már teljesen belefagyasztotta a főnökbé a szót, úgy kapkodta a levegőt, mint egy hal a szatyorban...

Míg döbbsentének közepette csak szédelgett, egy dolog hirtelenjében észhez térítette: Hana riadója.

– Vendégeink jönnek! Ismétlem, vendégeink jönnek!

5. RÉSZ

Rajtaütés

7. nap

2008. Augusztus 29.

Kína

Shanghai

Másodpercekkel később, éjjel 12:15

Hana futva jelent meg a sikátor bejáratánál, közben kiszedte táskájából a pisztolyát és rohant, hogy még időben fedezékbe érjen.

Két Land Cruiser közeledett, de Feng és Shaozu már kezelésbe vették őket, csak lőttek, lőttek megállás nélkül. A sofőrök meghaltak, a kocsik megálltak, utasaik kiugráltak és gépfegyverekkel kezükben igyekeztek fedezéket találni. Kettő a kocsik takarásában rejtőzött, egyikük egy szemeteskonténer mögött lapult, egy negyedik egy parkoló autó mögé ugrott, az ötödik egy kapualjba, a hatodik pedig futott előre.

Ez utóbbit Shaozu telibe találta a tetőről, a férfinak a nyakán ment be a lövedék, szinte szétrobbantva. Elterült a földön, feje furcsa szögben hajlott oldalra.

A maradék öt egyre csak lőtt Shaozuék felé, és a lövedékek vésszen közel csapódtak be. Vissza kellett húzódniuk a perem mögé takarásba.

– Fedezőtűz alatt vagyunk! – Kiabálta Shaozu a rádióba. – Kétszüljetek, mert valószínű közelednek felétek! – Eközben a lapos tető peremébe csapódó lövedékek szilánkokat robbantottak ki, melyek a két rejtőzködő mesterlövész nyakába hullottak. A meglepetés előnyét maradéktalanul kihasználták, le is lőttek két támadót, de egyelőre nem tudtak mit kezdeni a többivel.

Hana elérte a sikátor végén parkoló Suzukit és az utolsó pillanatban vetődött be mögéje. Megérkezett az ólomzapor és tépni kezdték a kék kocsit, mintha valami láthatatlan szörnyeteg őrjöngene és üténé, rúgná, hatalmas fogaival tépné.

Hana nyakába üvegszilánkok hullottak, fogait összeszorítva takarta fejét. Egy M4-es fegyver landolt előtte a földön, Zhenbang dobta ki neki a kocsijuk ablakából.

Hana felkapta a fegyvert, ellenőrizte: tár a helyén, csőre töltve. Jelzett Zhenbangnak a kezével, hogy kéne egy kis fedezet, míg ellenőrzi az ellenségek felállítását. A férfi visszaintett, majd a fegyverropogás közepette – egy nem várt szögből – lőni kezdett.

Hana gyorsan kilesett: egy öltönyt viselő férfit látott a jobb sarknál, egy másikat a balnál, és egy harmadikat a sikátorral szemben lévő étterem bejáratánál. A többi takarásban maradt.

A fegyverropogás abbamaradt, mert mind Zhenbang, mind a támadók kifogytak a tárból. Ezt használta ki Hana és elfeküdt az üvegszilánkokon, jelen helyzetben egyáltalán nem érdekelte, hogy megvágja magát. A lábakra célzott.

Mihelyst a két férfi kitoppant a sarkoknál, Hana meghúzta a ravaszt. Az első találat átvitte a jobb oldali férfi lábszárát, nyílt törést okozott. A nő gyorsan célzott a másikra és sikerült átlőnie a térdkalácsot. Mindkét férfi a földre hullott, üvöltöttek a fájdalomtól. De nem sokáig, mert két újabb jól irányzott lövés a fejüket is kilyuggatta.

A soraik megzavarodtak, Hana ezt jelezte is. – Shaozu, vegyétek át! – Ez azt jelentette, hogy a célpontokat a mesterlövészek ismét kezelésbe vehetik.

– Vettem – válaszolt a férfi. Fenggel együtt felegyenesedtek, és lefelé céloztak. Az előzőleg lábon, és fejen lőtt férfiak közül az egyiket egy társa éppen ellenőrizte, ami a vesztét okozta: Feng telibe találta a fejét, a célpont a halott mellé dőlt, nyakán egy szétroncsolódott masszával.

Shaozu a kukás konténer mögött lévővet vette tűz alá. A célpont azt hitte, a guruló fémdoboz megóvja életét, de a lövedék úgy vitte át, mint hámozó kés a krumplit. Holtan dőlt ki, a mellkasában egy nagy lyukkal.

Ketten maradtak, egyik még mindig az étterem teraszán, egy felborított fémasztal, a másik pedig az egyik kocsi mögött.

Feng célzott az asztal mögött rejtőzködőre, aki – bár tudta jól,

hol rejtőznek a lövészek – nem számított arra, hogy a feje feletti irányból érkezik majd a halál. A nő lőtt, a fegyver vállon csapta. Az öltönyös feje meglékelődött, feje tetején ment be a lövedék és az alán jött ki, arcának jelentős része is kirobbant.

Shaozu vette kezelésbe a másikat, lőtt, felhúzta a fegyvert, megint, majd megint. A Land Cruiser oldalában hatalmas lyukak robbantak, ám a férfi még élt.

Feng is becsatlakozott, majd ketten tépték szét a kocsi jobb hátulját. Kirobbantak az üvegek, kilyukadtak a gumik, a karosszérián ökölnyi lyukak nyíltak. A robaj közepette a szerencsétlen az életének filmjét nézte, majd üvöltésre nyíló szájjal fordult ki és a mesterlövészek felé akart löni. A fegyvert célra sem tudta emelni rendesen, úgy csapódott be hasába az egyik, mellkasába a másik lövedék. Hanyatt dőlt, már a földet érés előtt meghalt.

A visszhangzó robaj után csend telepedett a kis mellékutcára. Még pásztázták a terepet, de semmi nem mozdult.

Hana hangja csattant a rádióban. – Shaozu, Feng, gyertek le! El kell tűnnünk!

– Értettük – válaszolt a férfi. – Jövünk!

A fegyverrel a kézben a tűzlétra felé futottak.

Eközben Hana a karcolódott karját nézte, sajnos kénytelen volt belefeküdni az üvegszilánkokba. A kígyózó ábrák közti fehér bőr vérzett, de semmi komoly. Majd bekötözik és kész.

Zhenbang kiszállt a kocsiból és Hanához futott. – Jól vagy? – kérdezte.

– Aha. Csak karcolás. És... – a nő ekkor körülnézett. – Te, hol van az öreg?

Zhenbang eddig nem is vette észre, de az öreg nyomtalanul eltűnt. Nem tudta hogyan sikerült ezt megtennie. Mikor először lőtte a sorozatot, akkor még itt feküdt, utána már nem emlékezett rá. Körülnézett és arra gyanakodott, hogy bemászhatott egy közeli ablakon, hiszen majdnem mind nyitva volt. De miért nem látta, mikor odament? Na mindegy, vontta meg a vállát gondolatban. Most tényleg el kell tűnni, mielőtt jönnek a zsaruk.

Feng és Shaozu megérkezett és ők is megkérdezték, hol van az

öreg, de Hana csak a fejét rázta értetlenül.

Beültek a kocsijukba.

– Kapaszkodjatok! – Mondta Shaozu, majd teljes gázzal nekihajtott a szanaszét lőtt Suzukinak. Az erős motornak köszönhetően kitolta a sikátorból, majd visszatolatott egy métert, újra egyenesbe állt és elhajtott.

Gondolataikon pedig eluralkodott a tény, hogy egy újabb kísérletet tettek a megölésükre, de ez sem sikerült. Az öreg ezért intette őket, hogy tárazzanak medvére. De ő tudta, hogy ez lesz? Vagy valami más van itt a háttérben? Esetleg követték?

Ám Zhenbang nem ezen gondolkodott, hanem azon, hogy mibe keveredtek. És hogy mit értett Lao Wang azon, hogy Lili nem ember...

6. RÉSZ

Árulási kísérlet

7. nap

2008. Augusztus 29.

Kína

Shanghai

Néhány órával később, hajnali 3:30

Amint visszaértek a főhadiszállásra, Zhenbang lejátszotta a felvétel a digitális diktafonról, ami a zsebében rejtett a Lao Wang-gal való beszélgetés során.

Mikor a felvételnak vége lett, Zhenbang kikapcsolta a szerkezetet, letette az asztalra, majd melléje tett kezeire támaszkodott és szemei megragadtak rajta.

A többiek is döbbsent csendben ültek. Amit hallottak, egyszerűen képtelenségnek hangzott. Ennek ellenére az agyuk úgy dolgozta fel a hallottakat, mintha ez a világ egyik legtermészetesebb dolga lenne.

Hana felállt a székről és járkálni kezdett. Fejében érdekes csata zajlott, ő ugyanis sosem hitt semmiféle természetfeletti humbugban, de ezt mégis úgy élte át, mintha már előzőleg tapasztalta volna. Nem akart szembenézni olyan dologgal, amire nem kaptak kiképzést.

Shaozu a fal egy pontjára meredt, mintha valami bogár mászna ott. Ő is ugyanolyan gyakorlatias gondolkodással bírt, mint Hana, tehát ő is azzal küszködött, hogy megemésze a hallottakat.

Feng már jobban hitt ezekben a dolgokban, és ez most mélységesen megrémítette gyermeki énjét. Úgy ült a széken, maga alá húzott lábakkal, szája elé tett kezével, mintha valami horrorfilmet nézne és készülné arra, hogy mindjárt megrémisztik.

Zhenbang is hitt a természetfeletti, szerencsetalizmánokban, a reinkarnációban, földönkívüli lényekben, mágiában. Ám egész más egy ilyen misztikummal éppen szembesülni. A hideg rázta, annak ellenére, hogy a homlokáról meg folyt a verejték.

Elsőként Shaozu szólalt meg, de ehhez minden erejét össze kellett szednie, melyről egy mély sóhaj árulkodott. – Ha ez a Lili nem ember, akkor... micsoda? – Ránézett Zhenbangra. – Egy robot talán? Vagy földönkívüli?

Zhenbang nem nézett fel, csak a fejét rázta. – Ezt már nem tudtuk meg.

– És hová tűnt az öreg? – kérdezte suttogva Feng, mintha attól félne, hogy valaki a közelben meghallja a hangját.

– Egy ablakon mászhatott be.

Hana fordult felénk, tekintetéből gondterheltség sütött. – Azonnal abba kell hagynunk ezt az akciót!

– Miféle akciót? – kérdezett vissza Zhenbang és ránézett. Hana egy pillanatra azt hitte, mindjárt kitör a főnökből az idegesség miatti sírás. A férfi folytatta: – Nincsen folyamatban lévő akciónk, ebből következően nincs mit abbahagyni. Most, köszönhetően a legegyszerűbb akciónknak, meg kell védenünk magunkat Mr. Cheng bérenceitől. Ó, hogy minek vállaltam el...

Senki nem hibáztatta a főnököt. Nem tudta, mibe vágnak bele a pályafutásuk egyik legkönnyebb bevetésével. Ugyanakkor arra is gondoltak, hogy eddig minden egyes megbízójuk tiszta volt, legalábbis egyik sem akarta őket eltenni láb alól a munka végén, „köszönetként”.

A kormány még nem jelentette be a 24 órás időt, vagyis hivatalosan még állományban voltak. De ki tud segíteni nekik? Zhenbang egyetlen elérhető kapcsolata Lao Wang volt, aki eltűnt. Így hát már senki az ég világon. Csak magukra számíthatnak, ráadásul óvatosan kell ügyködniük, nehogy kiszivárogon létezésük ténye, mert akkor aztán tényleg csomagolhatnak.

– Mi a következő lépésünk? – kérdezte Shaozu, rápillantott a főnökre, és összetalálkozott a tekintetük.

Zhenbangot még mindig a tehetetlen dühből fakadó sírás kerülgette. – Meg kell várnunk az öreg hívását.

– Miért nem próbálsz meg te?

– Már próbáltam. Nem elérhető. Tehát várunk – sóhajtott egy nagyot, megdörzsölte szemeit és karba tette kezeit. – Továbbra is

kijárási tilalom. Bocs, most minden túl rizikós. Nyissátok ki a kajaraktárat, főzzetek, pihenjete addig! Legyetek készen arra, hogy bármikor aktiválhatják a 24 órát, és akkor lépniük kell, vagy menni egy új akcióra, ha elérem az öreget!

– Zhen' – Hana rápillantott a férfire. – Miért mondta az öreg, hogy tárazzunk medvére?

– Szerintem azért, mert sejtette, hogy ez lesz.

– Nem lehet, hogy bedrótozták, és szándékosan csalta oda a támadókat?

Most megint zibbadt csendbe burkolóztak. Az egyetlen elérhető kapcsolatuk is áruló lenne? Zhenbang ismerte, csak sajnos nem személyesen. Most találkoztak így először. Régen sokat segített, jó információkkal. És tele volt pénzzel, tehát megvesztegetni nem lehetett. Megfenyegették talán?

– Van rá egy minimális esély sajnos – mondta Zhenbang. – Megbízhatónak ismertem, de ez nem garancia.

– Mikor átkutattad, néztél drótokat is? Jeladót, vagy valamit?

– Csak fegyvert kerestem.

– Tehát akkor ezt nem tudod biztosra. Szerintem jobb, ha azt feltételezzük, hogy volt rajta valami. Ne bízunk benne! Ja, és ha legközelebb hív és személyes találkoztót ajánl, akkor biztosra vehetjük, hogy áruló, mert ez most nem sikerült, így próbálkozni fog még. Az én logikám szerint.

– Oké, Hana, igazad van. – Zhenbang mélyet sóhajtott. – Na jó, akkor...

Félbe kellett hagynia, mert megszólalt a telefonja. Lao Wang hívta.

Zhenbang tartott a lehallgatástól, és a beméréstől, így a telefonra tett egy speciális jeltorzítót és így vette fel, ki is hangosította. – Halló? – mondta, közben társainak szeméibe nézett felváltva, akik mind idegesen rágcsálták szájukat.

– Lao Wang beszél – mondta suttogva a férfi, mintha épp veszályban lenne.

Zhenbang azonban nem sajnálta meg, most keményen kellett

kezelnie az öreget. – Hova tűnt?

– Bemásztam egy ablakon. Sajnálom, hogy ott hagytam magukat.

– Megoldottuk az ügyet maga nélkül is. Lao Wang! Ki ez, illetve mi ez a Lili? És miért kell őt megint elrabolnunk, hogy kimásszunk ebből?

– Csak személyesen mondhatom el.

Mindenki Hanara mosolygott a remek logikája miatt. Ezzel az öreg bebizonyította, hogy áruló.

– Akkor kéne találkozoznunk újra? – Színészkedett Zhenbang, mintha fogalmuk sem lenne a lehetséges árulásról.

– Igen, igen. Mindjárt mondom a...

– Most inkább én mondok egy helyet – szakította félbe. – Niheng piac, holnap délelőtt tíz. A kocsink majd a külső sávban fog parkolni, kiadok majd egy borítékot.

– Rendben, akkor holnap. – Ezzel az öreg bontotta a vonalat.

– Bevette – mosolyodott el Hana.

– Be. Szép volt. De résen kell lennünk! – mondta Zhenbang. – Van egy tervem, amivel kikerülhetjük az esetleges csapdát és kideríthetjük az igazságot. Figyeljete...

Zhenbang elmagyarázta a tervét a többieknek, akik gonoszul mosolyogtak és már előre elképzelték az öreg arcát...

7. RÉSZ

Újra az informátorral, avagy a további titkok

8. nap

2008. Augusztus 30.

Kína

Shanghai

Körülbelül 29 órával később, délelőtt 10: 00

Fehér felhők burkolták be az eget, enyhe szellő fúj, a levegő borzasztóan fullasztó, párás volt. Az utcák a Nicheng boltutca közelében nyüzsögtek. Ezt az elnevezést azért kapta, mert csak és kizárólag boltok sorakoztak az út két oldalán, köztük itt-ott egy kávézó, teázó, étterem. Középen kétszer két sávban haladhattak az autók, melyekből a külső kettőt parkoló járművek foglalták el.

Vásárlók, átutazók, turisták lepték el az úttest és a boltok közti járdát. Telefonáltak, egymással nevetgélve beszélgettek, néha vitakoztak, vagy rá sem hederítettek egymásra. Időnként egy-egy gyalogos lépett váratlanul az úttestre, hogy megállítson egy ritkán erre járó taxit, emiatt a sofőröket már jó előre táblák figyelmeztették, hogy óvatosan vezessenek errefelé.

Lao Wang pontosan a megbeszélt időben érkezett, ezúttal egy piros Suzukit vezetett. Lelassított Zhenbangék parkoló autója mellett. A sofőr résnyire lehúzta a sötétített üveget és kiadott az öregnek egy borítékot. Lao Wang nem látta Zhenbang arcát, még a kezét sem. Félték, gondolta.

Továbbhajtott, az első adandó alkalommal kitette az indexet és befordult egy kevésbé nyüzsgő mellékutcába. Azonnal kinyitotta a borítékot, melyben egy üzenet állt: *Az utcában álló telefonfülkébe menjen be, ott fogom hívni!*

Az öreg zsebre tette a papírt, kitette az elakadásjelzőt, kiszállt, majd a telefonfülke felé vette az irányt.

Az autók megálltak, átengedték. A fülke ajtaját, üvegeit teleaggatták hirdetésekkel. A kis fémbódét ki fogják cserélni – szólt erről

az egyik üzenet – a jövő hét folyamán. Senki nem állt bent, így Lao Wang várt. Láta innen Zhenbangék autóját, nem mozdult a parkolósávból.

A telefon megszörrent. Lao Wang belépett és felkapta. – Halló! – mondta bele, de közben szélesen mosolygott.

– Üdvözlöm, Lao Wang – mondta Zhenbang. – Máris adom a...

– Elnézést, hogy félbeszakítom. – Mondta az öreg. – Sajnálom, hogy így alakult.

– Pardon?

– Jó volt a csapatával eddig dolgozni, de önöknek most sajnos vége. Viszlát!

Zhenbang meghökken a vonal végén.

A következő pillanatban egy nagyméretű fekete Lexus állt meg csikorgó gumikkal a BMW mellett, lehúzódtak az ablakok, fegyverek csöve jelent meg, majd hatalmas robajjal megindult az ólomzapor.

Zhenbangék teste rázkódott, ahogy a lövedékek beléjük csapódtak; a támadók módszeresen szitává lötték őket. Az ablakokat vér festette be, senki nem élte túl az orvul kitervelt akciót.

Lao Wang szélesen elmosolyodott. A híres egységnek vége. Teljesítette feladatát.

A fegyverek elhallgattak, az emberek pedig sikoltozva, egymást eltaposva menekültek az incidens közeléből. Kitört a pánik.

Lao Wang épp vissza akarta tenni a kagylót a helyére, mikor megszólalt benne Zhenbang hangja. – Ne olyan sietősen!

Az öreg arcáról eltűnt a mosoly, és annak ellenére, hogy nem látta az egység tagjait, komoly életveszélyben érezte magát, mintha egy láthatatlan pisztolyt tartottak volna a fejéhez.

A támadók káromkodni kezdtek, mert látták, hogy a célpont autóban mindössze a sofőr volt ember, az is valami hajléktalan, a többi három csak egy kirakatbábú. A sofőr rátaposott a gázra, majd elhajtottak.

– Na szóval – folytatta Zhenbang a beszélgetést. – Ezt most jól elbaszta.

– Én... én... én... – habogott az öreg.

– Ne fáradjon a magyarázkodással! Ám mielőtt valami ostobaságot csinál, kontrollálja magát! Egy kicsi kis ajándék, egy bomba van a fejénél, bent a kagylóban. Javaslom, ne rázza és ne is vegye el a fülétől, mert képes szétépíteni az egész fülkét. Akar fogadni, hogy az agyveleje még felcsattan-e a fülke falára, vagy röptében sül meg?

– Uhh... Hú...

– Na, most pedig beszéljen! A vonal biztonságos. Ki ez a Lili? Vagyis nem ki, hanem mi?

– Ha válaszolok, megölnék.

– Nahát, csak nincs bedrótozva?

– De... sajnálom. Ho... hogyan tudta meg?

– Nem volt nehéz megtalálni az összefüggést a maga felbukkanása és a tegnapi hajnali támadás között. Szóval ha válaszol, megölik. Kik?

– Mr. Cheng bérencei.

– Értem. Ám ha nem válaszol, én robbantom fel a hazug fejét. Mit választ? A bomba biztosan ott van a fejénél, de a bérencek még nincsenek itt. Nos?

– Re... re... rendben... segítek.

– Remek. Nos tehát, mi ez a Lili? Valami robot? Vagy Ufó?

– Nem tudom pontosan. Csak annyit, hogy nem ember.

– Na jó, akkor robbantunk, viszlát.

– Nee! – kiabált az öreg, majd sírni kezdett. – Kérem, ne! Esküszöm, hogy nem tudok részleteket.

Zhenbang egy ideig csöndben maradt. Eközben újabb embereket löktek a telefonfülkének, akik elvesztették az egyensúlyukat és elvágódtak. Majd felálltak és futottak tovább. Az utca a kocsi közelében már teljesen kiürült.

Zhenbang folytatta a vallatást. – Következő kérdésem, hogy miért akarnak minket megölni?

– Mert nem tudja magukat Mr. Cheng és Lili irányítani a pápírfigurákkal. Nem tudja az önök nevét.

– Ez még továbbra sem értelmes indok a megölésünkre. Ezt nem hisszük el. Gyanítom, nem is tudja az igazat, ugye?

- Hát, nem nagyon.
- Na jó. És miért segít nekik?
- Mert egy Báb vagyok.
- Egy mi?
- Egy Báb. Tudja, engem is irányítanak a figurákkal. Amit tegnap mutattam, az enyém volt.
- Ó, értem már. Na jó. Tegnap azt mondta, ki tudunk mászni a slamasztikából, ha elraboljuk Lilit, ugye? Gyanítom, hogy ezzel az elrablással csapdát akartak nekünk állítani, igaz?
- Igaz. Sajnálom.
- Már nem kell. Hibáztott. Mikor ellenünk fordult, tudnia kellett volna, hogy nem adjuk magunkat egykönnyen. Most két tűz közé került.
- Sajnálom, nem tudtam tenni semmit ez ellen.
- Értem. És mit terveznek a...
- A beszélgetést egy dörrenés szakította félbe: Lao Wangot lelőtték. Egy mesterlövész. Ezt követően a kagyló leesett a földre, majd felrobbant. A fülke üvegei kirobbantak, oldallemezei kipúposodtak.
- Zhenbang elvette a fülétől a telefont. – Arohadtéletbemár – szitkozódott azon, hogy már majdnem sikeresen kivallatták az öreget, erre meg őt is elvesztik.
- Ő és csapata a szétlőtt kocsival szembeni, kiürült kávézóban üldögéltek és távcsövekkel figyelték az öreg arcminimikáját, pánikba esett mozdulatait, majd a véres halálát.
- Nem látom, honnan lőttek – közölte Hana. Távcsovével pásztázta a kétszintes épületek lapos, néha íves, csúcscs tetjét, de nem látott senkit.
- Ez várható volt – mondta Shaozu. – Az öreget bedrótozták és élő adásban hallották, hogy elárulja őket. Mindenesetre ez jó terv volt, Zhenbang.
- Az ám – helyeselt Hana bólogatva.
- Zheni, te vagy a király – Feng két ujjával V betűt formázott és vigyorgott.
- Kösz srácok. De ez sajnos nem elég. Még mindig szarban vagyunk. De tudjátok, mit?!

– Ne kímélj – mondta Shaozu. – Már búzlik ez a nyakig érő lé, de nagyon.

– Csapdába akartak csalni azzal, hogy elraboltatják újra Lilit. Ezért azt fogjuk tenni hogy most kellően meglepjük őket és valóban elkapjuk azt a kis vakarékot, csak a mi módszereinkkel. És kiverem belőle az igazságot most már. A védekezésnek vége. Ideje, hogy mi támadjunk!

Shaozu a főnökre sandított. – Na végre már, hogy így döntöttél. – Majd elvigyorodott. – Csapjunk a lovak közé!

Feng énekelve támogatta a tervet. – Zheeni, Zheeni.

Hana nem mondott semmit, csak sejtelmesen mosolygott, hiszen már ő is alig várta ezt a kijelentést.

– Oké srácok. – Mondta Zhenbang. – Akkor indulás vissza a főhadiszállásra! Megfigyeléssel kezdünk! Sok ideig fog tartani, de időnk még van. Nyomás!

Táskájukba tették a látcsöveket, lehúzták italaikat, mintha csak egy könnyed kávézásra ugrottak volna be és nem egy kivégzést nézni élőben. Majd kiléptek az utcára és mivel hallották az első rendőrautó közeledését, kényelmesen elsétáltak a helyszínről, ahol ott hagyhatták volna a fogukat, ha Zhenbang nem ennyire jó vezér.

Ideje felkészülni a támadás előkészítésére, a megfigyelésre...

8. RÉSZ

A megfigyelés kezdete

10. nap

2008. Szeptember 1.

Kína

Shanghai

Körülbelül 56 órával később, este 7:00

Mr. Cheng, Lili és két testőr megérkezett a belváros Golden Palace nevű, pazarul kialakított és díszített étterme elé egy limuzinnal.

Az étterem a Pudong negyedben épült, minden oldalról csillogó toronyházak határolták. A modern építészeti óriások közt mint egy természetes oázis terpeszkedett a maga kis kertjével és ősi stílusban épült egyszintes, élénkvörös falaival és tetejével.

Az éttermet körben metszett fák szegélyezték, mögöttük kerítés. A forgalmat táblákkal terelték el, parkolni a sok fontos és befolyásos vendég miatt szinte egyáltalán nem lehetett a közelben. Az étterem kis kiszállózónája – ahová az autók behajtottak, kitétték az utasokat és a sofőrök kint parkoltak le a nekik kijelölt helyekre – közepén egy különlegesen magas, metszett fa álldogált. Ágairól piros lampionok lógtak, bennük egy apró villanykörte égett. A fa körül piciny kert, melyet szegélykövekkel raktak körbe, ekörül fordultak meg a járművek.

A kör alakú kiszállózóna szélétől hosszú lépcső vezetett fel, mert az étterem ugyan egyszintes volt, de magasan feküdt, egy mesterséges domb tetején. A lépcső két oldalán arany színű sárkányszobrok nézték némán a fel-, vagy lesétálókat.

Mr. Cheng, a lánya és a testőrök felsétáltak ezen. A bejáratnál két férfi hajolt meg és ajtót nyitott nekik. Mindketten fekete nadrágot, fényes cipőt és tradicionális bő ujjú, vörös alapon arany színű varrás-sal ékesített kabátot hordtak.

Az étterem tele volt befolyásos vendégekkel. Ügyvédek, katonák, sztárok, politikusok, rendőrök, üzletemberek ültek családjajkkal,

vagy barátaikkal. Közel száz ember tudott helyet foglalni idebent, a foglalásokat jó előre le kellett beszélni, majd utána tömött pénztárcával érkezni, mert a Golden Palace árait nem mindenki engedhette meg magának.

Mr. Chengnek nem volt szüksége előre foglalásra, mert ő minden este pontban hétkor megjelent lányával. Mint most is.

Leültek a nekik kijelölt asztalhoz. A vendégek halkán, diszkréten beszélgettek, időnként egyikük-másikuk felkacagott. Halkan szólt egy modern előadásban szóló, ősi jellegű dal a hangszórókból, ez is diszkréten, hogy nyugodtan lehessen beszélgetni, de azért még hallani is a kellemes dallamokat.

Két felszolgáló termelt a férfinél és felvették a rendelést. Eközben Lili tüzetesen szemügyre vette őket. Úgy nézett rájuk, mintha bármelyik pillanatban leharapná tollat tartó ujjukat.

Mr. Cheng az ötvenes éveiben járó férfi volt, rövid, oldalra fésült hajjal, ráncokkal. Arca könyörtelenséget juttatott eszébe mindenkinek, hírneve miatt senki nem húzott ujjat vele, hiszen a Triád tagjait védte és az esetek nagy részében szabadlábba helyeztette, cserébe a maffia látta el őt olyan védelemmel, amiről sok gazdag ember is csak álmodni merne.

Mellette ült a lánya, aki iskolai uniformist viselt, haját két oldalt befonta. Tekintete a rendelések leadása után vendégről vendégre siklott, akiket ismert, azoknak kislányosan integetett, bájolgot.

Zhenbangék közben egy kilométerrel odébb, egy hotelszobából figyelték az előttük fekvő laptopok képernyőjét. Zhenbang is rendelkezett még egy-két kapcsolattal, akik ugyan nem tudtak segíteni nekik kimászni a bajból, de apróságokban elérhetőek voltak. Ezen emberek egyike éppen maga az étterem igazgatója, akitől Zhenbang egyszerűen elkérte a belső kamerahálózat hozzáférését és erre csatlakoztak a számítógépekkel.

Az olcsó hotelszobában az asztalra helyezték a laptopokat, mind egyikük egyet nézett. Hana figyelte Mr. Chenget. A férfi eszébe juttatta egy-két régi kliensét, akik a perverz élvezetek fokozása miatt még néha fel is pofozták, ütötték-verték. Hananak görcsbe rándult a

gyomra minden percben, amikor valami emlék elő akart törni tudata mélyéről.

Feng a nő mellett ült és Lilit figyelte egy másik kamerával. A kislány – bár megrémítette, de – tetszett is neki. Szép arcok, nagy, ártatlan szemek, melyek valami nem emberit takartak. Egyre csak gondolkozott ő is azon, hogy mi lehet a lány, miközben pedig nézte, néha a tarkóján is felállt a szőr.

Shaozu a testőrökre fókuszált, míg Zhenbang mind a három képet egymás mellé rendezte a saját gépén és a negyediken a többi vendéget figyelte.

– Hármas, megvan a csomag? – Kérdezte a főnök egy felszolgálónőtől, akit felbéreltek arra, hogy egy pici jeladót helyezzen Mr. Cheng ruhájára.

– Igen, me... megvan.

– Ne izguljon!

– Há... hát igyekszem, de ha Mr. Cheng észreveszi, akkor nekem annyi.

– Ezért kértem magát úgy, hogy ezzel legyen tisztában.

– Tudom, csak mikor beszéltük, még nem tűnt olyan veszélyesnek, de most, hú...

– Ha lebuknak, dobják a földre a csomagot és tagadjanak mindent! Kettes, megvan a maga csomagja is?

– Jaj, ó, igen. – Válaszolt a másik felbérelt nő. Közel fél évi fizetésüket kapták Zhenbangtól, így nem mondtak nemet.

A férfi arra is gondolt, hogy ők mennek be, de ez túl rizikós, mert Mr. Cheng és Lili felismerheti őket. A tervük Lili elrablása volt, de ez előző felderítés nélkül nem megy és ehhez kellett a jeladók, hogy megfigyelhessék az útvonalakat, lakhelyüket.

A két nő a konyha előtti kis folyosószakaszon állt. Vártak a rendelések elkészülésére.

Kis idő múlva ez megtörtént, majd kezükre pakolták a tányérokat és kiléptek a vendégek közé. Az út Mr. Chengék asztalához olyan hosszúnak tűnt számukra, mintha a város másik felére kéne elstátálniuk.

Megérkezvén az asztalhoz a hármas letette Mr. Cheng elé az

ételeket. – Mr. Cheng, köszönjük, hogy ma is idefáradt, kérem élvezze ízeinket!

Közben a kettes Lilihez szólt. – Ifjú vendégünk, kérem élvezze ízeinket ma este is!

Miközben a két felszolgáló lepakolta a tányérokat, Feng jelentette Lili reakcióit.

– Még jók vagyunk, bár a hercegnő úgy nézi a felszolgálókat, mintha át akarná harapni a torkukat.

– Csak nyugi, figyeld tovább!

– Oké Zheni.

Mihelyest a tányérokat letették, a két nő a tenyerébe helyezte a körömnyi jeladókat és vártak a jelre.

Mr. Cheng és Lili közben nekiálltak az evésnek, bár Lili a szeme sarkából figyelte a nőket. Mintha gyanakodott volna valamire.

Shazu kiáltott fel hirtelen. – A testőrök éppen nézik ez egyik asztalnál a vendégeket. Most, most, mehet!

Zhenbang adta ki a végső utasítást: – Kettes, Hármas, akció indul!

A két nő közel lépett és imitálva azt, hogy elmennek mellettük, véletlenül meglökték őket. Mr. Cheng felháborodott, a két nő mélyen meghajolva elnézést kért, majd továbbmentek. Ám ekkor már Mr. Cheng ruhájának bal karján és Lili bal vállán is ott volt a kis szerkezet.

Miután a felszolgálók elsiettek, Mr. Cheng folytatta az evést, ám Lili a bal vállánál nézte a saját ruháját. Pontosabban nem is a ruhát, hanem...

– Bassza meg, Lili kiszúrta! – Harsogta Feng.

Ezt a két felszolgáló is hallotta, így a másik asztalnál leadott rendeléseket már remegő kézzel vették fel.

Ám Lili nem kezdett el visítózni, még csak nem is szólt az apjának. Csak nézte a kis fekete korongot. Majd elmosolyodott, és fejét lassan, kínosan lassan felfelé fordította és egyenesen a kamerába bámult.

Mikor pedig Zhenbangék már mind a négyen a Feng előtti gépet nézték, egyszerre képedtek el. Lili ugyanis hangok nélkül, tátogva, egy teljesen jól kivehető kérést közölt velük:

Mentsetek meg!

9. RÉSZ

A megfigyelések összegzése

13. nap

2008. Szeptember 4.

Kína

Shanghai

62 órával később, reggel 9:00

A jeladók remekül működtek. Míg nem váltottak ruhát, nyomon tudták követni azt az útvonalat, amit a limuzinsofőr használt a hazatéréshez.

Ezután következtek az elemzések és megfigyelések. Az útszakaszon követték a kocsit, távcsövekkel is figyelték azt, hogy milyen utakat használ. Számukra egyértelműen kiviláglott, hogy ezeket az útvonalakat biztonsági szakértők javasolták, hiszen mindenhol le lehetett térni róla, nem volt semmi hosszú híd, alagút, csak mellékut-cák.

Azt is kiszúrták, hogy a limuzin páncélozott. Erősített üvegek, karosszéria.

Az elrablás az étterem közelében túl rizikós, ha véletlenül egy másik vendég is meghal, akkor a mostaninál nagyobb fejfájás lenne a jutalmuk. Mr. Cheng háza pedig egy erődítménynek tűnt, ahová behatolni elég nehéznek nézett ki.

Éppen ezért úgy döntöttek, hogy útközben kapják el őket valahol, ahol a legkevésbé védettek.

Hana és Zhenbang közösen állapították meg a rajtaütés helyszínét, és mikor összegyűltek a megbeszélő teremben, a főnök továbbadta az információt Shaozunak és Fengnek is.

– Na srácok, a kis vakarékot ma este kapjuk el, itt! – Ezzel egy pontra mutatott a térképen, amit egy piciny zászlóval jelölt.

Megvizsgálták a helyet, majd készülődni kezdtek...

10. RÉSZ

Emberrablás

13. nap

2008. Szeptember 4.

Kína

Shanghai

13 órával később, este 10: 00

Mr. Cheng és Lili a szokásos vacsora után elhagyta a Golden Palace éttermet, és hazafelé vette útját. Valahol útközben megálltak egy kis időre, egy férfivel beszéltek, aki rettegett Lilitől. A lány ujjával fenyegetve fegyelmezte, mint egy hisztérikus kislány, aki ha nem kap új babát, raplizni fog.

Ezt követően újra a limuzinba szálltak és hazafelé vették útjukat.

Ám eközben a 23-as egység várta őket. Mr. Chengék Lili újra elraboltatásával egy csapdát akartak nekik állítani, de Lao Wang lebu-kott. Na most majd megnézzük, ki is esik csapdába, gondolta Zhen-bang.

Feng és Shaozu az útvonal mentén, egy tízemeletes lakóház tete-jén bújtak meg és figyeltek. Shaozu egy hatalmas mesterlövészpuska, egy Barret M107-es mögött ereszkedett féltérdre. Ez az orvlövész-fegyverek legerősebb szériájából került ki. Képes volt átszakítani jár-művek burkolatát – beleértve a könnyebb páncélzatot – és megölni a mögötte lévő célpontokat. Háborúban is kedvelték, főleg géppus-kafészek ellen használták. Hosszúsága jó másfél méterre rúgott, a cső elején egy kis trapéz alakú lángrejtő, a középső részébe – ahol a lövedék maga elduzzant – felső hőkivezető lyukakat martak. A fegy-ver most egy állványzaton állt, mögötte Shaozu, és Feng segítségével egy precíziós lövésre készült.

– Látom a célpontot – jelentette Feng. Egy digitális távcsőbe nézett, a sötétben szépen látta a közeledő limuzint. A sofőr betartotta a szabályokat, nem előzött, csak komótosan haladt. – Akció indul! – folytatta Feng, mint egy könyörtelen robot. – Adatok

közlése. Szélerősség tizenhat kilométer per óra.

Shaozu a jelentett adatok alapján készült a lövésre, figyelembe kellett venni a sebességet, szöveget, szélerősséget.

– Célpont sebessége ötven kilométer per óra.

A férfi megint állított az irányzékon.

– Távolság hatszáz méter. – Folytatta a nő gépiesen. – Ötszáz-negyven... ötszáz... négyhatvan... négyhús...

Eközben Hana és Zhenbang a talajon, egy lakóépület mellett várakoztak. Figyelték a jelentést, készenlétben álltak.

– Háromszáz... – Feng hangja emelkedett. – Kettőötven... Kétszáz... – ezután pedig kimondta a kódjelet a támadásra, – Liliiii, jö-vünk!

Shaozu meghúzta a ravaszt.

A Barret szinte állványostul felemelkedett az elsütés pillanatában. A lövedék a hangsebesség több, mint háromszorosával hagyta el a csövet és a közeledő limuzin szélvédőjébe csapódott. Átszakította, azonnal megölte a sofőrt, akinek fogai, koponyadarabjai szerteszét szálltak az utastérben, amit leválasztottak onnan, ahol Liliék ültek.

Mr. Cheng és lánya kellően meglepődött. A sofőr mellett ülő férfi a kormányhoz kapott, hogy a kocsi ne sodródjon át a szembejövő sávba. Úgy döntött, hogy inkább az oldalsó korlát felé viszi a kocsit.

A támadók erre azonban számítottak. Egy keresztutcából csikorogva kijöttek eléjük a kocsijukkal, melynek oldalablakában egy torkolattúz villant.

A kormányozni igyekvő férfi is azon nyomban meghalt.

Mr. Cheng és Lili már telefonon igyekeztek segítséget hívni, de egy szót sem tudtak kimondani, mert a második lövéssel egy időben egy altatógázzal töltött gránát is felrobbant odabent. Mindketten elernyedtek és elvesztették eszméletüket.

A BMW megindult és a limuzin mellé hajtott. Hana és Zhenbang gázálarcot viselve pattant ki.

Eközben a forgalom a dörrenésnek és a torlódott autónak köszönhetően megbénult. A gáz tovább szállt a dudáló autók irányába, az első kettő máris abbahagyta tevékenységét, néhányan próbáltak

megfordulni, egy olyan is akadt, aki kiszállt a kocsiból és inkább elfutott a közelből.

Hana egy kis robbanótöltetet nyomott a hátsó ajtó zárjára, elfordult, majd a zár kirobbant.

A nő máris benyúlt és mint egy zsákot, kiráncigálta az alvó Lilit és hagyta a földre esni. Utána Mr. Chengért nyúlt be.

Mikor az ügyvéd is a földre zuhant, a nő parancsot adott. – Akciónak vége, olaj! – Majd Zhenbanggal együtt betették Lilit és apját a kocsiba és elhajtottak.

Most támadásba lendültek. Elkapták Lilit és az apját. Mr. Chenget ugyan megölhették volna, de tudták, hogy a megölésükre már ki van adva a parancs, így ha a férfi meghal, ugyanúgy veszélyben lesznek. Nem. Ki kell vallasni, szükség esetén megkínozni.

Akárhogy is legyen, az elmúlt két heti rémálomnak rövidesen vége.

Legalábbis így gondolták...

Azt azonban nem sejtették, hogy csak most jön a dolgok neheze...

11. RÉSZ

Vallatás

14. nap

2008. Szeptember 5.

Kína

Shanghai

4 órával később, hajnali 2: 00

Mr. Cheng egy teljesen üres szobában tért magához. Feje zúgott a gázok miatt, minden ruháját levették róla. Egy hideg fémszéken ült, karjait a háta mögé, lábait a szék lábaihoz bilincselték.

Maga alá nézett és vér nyomát látta a betonpadlón. Eszerint itt valakit valamikor kínoztak. Az üres szoba sarkában, a mennyezetten egy kamera figyelte a mozdulatait, feje felett egy csupasz villanykörte égett a plafonról lógó kábelben.

Mr. Chengnek meg kellett volna ijednie attól, amilyen helyzetben van, ennek ellenére csak fáradtan mosolygott egyet és türelmesen várt.

Nem telt el sok idő, egy rejtett hangszóróból egy torzított hang szólalt meg: – Jó reggelt, Mr. Cheng.

A férfi az udvarias köszöntésen meglepődött. Már nem először ült ilyen szobában, pályafutásának kezdetén a Triád már rákényszerítette, hogy segítsen nekik, de az idők folyamán fordult a kocka és most ő tartotta a kezében a maffia egy részét, majd aztán kiegyeztek. Szimbiózisban éltek, békében, és egymástól függően.

– Kik maguk? – Kérdezte a férfi, összehúzott szemekkel nézett a kamerába.

– Szerintem tudja jól... – a torzított hang jelentőségteljes szünetet tartott.

Úgy tűnt, mintha az ügyvéd egy pillanatig gondolkodna, majd rájött, és most a megfigyelőinek meglepetésére felkacagott.

– Na végre – mondta. – Már vártam erre.

– Mr. Cheng. Miért akar minket megölni?

- Mert nem tudom irányítani magukat.
- Miért akar irányítani minket?
- Mert jók. Nagyon jók. Szükségem van magukra.
- Sajnos másnak dolgozunk.
- Tudom. Ezért próbáltam a figurákat. Tudom, hogy Lao Wang már elmondott majdnem mindent önöknek. De a figurák nem működnek sajnós. – A férfi a kamerába vigyorgott.
- Még mindig nem értem, Mr. Cheng. Ha nem tud irányítani, akkor inkább haljunk meg? Magának ez miért jó?
- A férfi a válaszadás előtt gondolkodott. – Ezt nem mondhatom meg.
- Kívánja, hogy kiszedjük magából?
- Szükségtelen, mert nemsokára véget ér minden.
- Mr. Cheng, lehet, hogy elkerülte a figyelmét, de ön most éppen a foglyunk. Senki nem fogja itt megtalálni.
- A férfi éppen mondani akart még valamit, de az altatógázok utóhatásai rátörtek és újra elvesztette eszméletét.
- Kis idő múlva Lili tért magához. Egy másik, hasonló vallatószo-
bában ült, levetkőztetve. Át kellett kutatniuk a ruhákat esetleges jel-
adók után, de tiszták voltak.
- A kislány ijedten nézett körbe, hátrabilincselte kezeit rángatta, a
széklábhhoz kötött bokáját is próbálta mozgatni, de eredménytelenül.
Haja kócosan lógott arcába, pár ügyes fejmozdulattal oldalra lökte a
fekete szálakat. Addig nézelődött, míg a torzított hang megszólalt és
látszólag halálra rémítette.
- Helló Lili!
- Jaj! – Hátrahőkölt, majdnem hanyatt vágódott székestül. Mi-
kor visszanyerte egyensúlyát, nagyokat pislogva nézett a kamera vö-
rös fényébe. – Um, halló!
- Lili, tudod, hogy miért vagy itt?
- Jaj, nem. Rosszat tettem? Ó, jaj! Jaj, hol vannak a ruháim? Fá-
zok.
- A ruháidat elégettük. Nemsokára kapsz újat, amint...
- Amint? – kérdezte parancsolóan.
- Amint válaszolsz a kérdéseinkre.

– Milyen kérdésekre? Nem csináltam semmit.

– Ó, dehogyisnem. Te irányítod a Bábokat.

– Hű, tudnak arról?

– Igen. És...

– A ruháimat akarom – követelte Lili.

– Elégettük.

– Akkor újakat akarok. Most, mert fázok!

– Harminckét fok van odabent.

– Akkor is fázok. A ruháimat akarom!

– Majd később.

Ezzel Zhenbang elnémította egy kicsit a mikrofont.

– Hát bassza meg, egyszerűen nem tudom elhinni, amit az öreg mondott róla – rázta a fejét Hana. – Illetve elhiszem, csak épp nem tudom, hogy miért. Ez a gyerek tök átlagosnak néz ki.

– Még hozzá – tette hozzá Feng – egy elég csini darab.

– Észnél legyél, Kölyök! – mondta neki Zhenbang szigorúan.

– Jó-jó, persze, csak megjegyeztem. Mmm.

– Csatlakozom Hanához – mondta Shaozu, rátámaszkodott az egyik asztalra a megfigyelőteremben. – Én is ugyanígy érzek, mint ő. Nem hiszek ilyesmikben, de mégis úgy kezelem, mintha igaz lenne. De miért?

– Ez valami tudatalatti izé lehet – vonta meg a vállát Hana. – Apropos, Shao', átnézted a ruhájukat?

– Aha, tiszták voltak, se jeladó, semmi.

– Jó.

Zhenbang közben megváltoztatta gondolatait az egész akciót illetően. Bár hivatalosan nem indult el a 24 órás keret, mégis úgy döntött, ideje visszavonulni. Eltűnnek az országból, bőven volt elég pénzük arra, hogy valami szigeten vegyenek egy házat és csapatostul élhetnek ott békében. Legtöbbször az ilyen egységek a harmincas éveikben, ritkábban a negyvenesekben, visszavonultak, tehát az idő megfelelő. Azonban akadt egy bökkenő, még hozzá az, hogy úgy néz ki, a Triáddal húztak ujjat, azok pedig még a holdra is követnének a célpontokat. És bizony nem hiányzik az sem, hogy éppen a napon sörözés alatt nézzen rájuk egy mesterlövész. Nem. Ezt az ügyet

gyorsan meg kell oldani, lezárni és csak ezután pakolni.

Shaozu szakította félbe a gondolatait. – Hogyan tudjuk meg az igazságot a törpéről? Kérdezzük meg egyszerűen tőle?

– Megér egy próbát – mondta Zhenbang. Ezzel a mikrofonhoz nyúlt. – Lili!

– Mi van? – kérdezte hisztérikusan.

– Te tudod egyáltalán, hogy kik vagyunk?

– Fogalmam sincs – ezzel megint erőlködni kezdett, remélve, hogy a bilincs talán most elpattan.

– Mi figyeltünk az étteremben és nemrég mi szabadítottunk ki.

Lili lemerevedett, arcára örömteli mosoly ült ki és a kamerába nézett. – Tényleg? Jaj, hát eljöttek megmenteni?

– Lili, ez most komoly dolog. Felelned is kell azért, amit tettél.

– Miért kéne felelnem? – pislogott ártatlanul.

– Azért, hogy olyan embereket irányítasz, akik bűncselekményeket követnek el, ergo te is bűnöző vagy, és te tovább utasítod őket arra, hogy...

– Ácsi, milyen ruhát kapok?

Zhenbangék nem tudtak ezzel mit kezdeni. Lilit éppen szembe-sítik azzal, hogy szervezett bűnözés alá eső ítéletet is kaphat, ha most átadják a kormánynak. Erre neki meg a legnagyobb gondja a ruhája?!

Mivel azonban Mr. Cheng újra magához tért, Zhenbang inkább átkapcsolt hozzá. Ő talán használhatóbb, mint a lánya.

– Jó reggelt újra, Mr. Cheng.

– Maguknak vége, baszódjanak meg.

– Mondtam már, Mr. Cheng, itt senki nem találja meg és ha akarjuk, golyót röpítünk a fejébe.

– Ezt nem fogják megtenni, mert akkor az egész Triád a nyaku-kon lesz.

Zhenbang lekapcsolt. – Na igen, ezzel ő is tisztában van. – Mondta társainak. Majd visszakapcsolt.

– Mr. Cheng. Bár még mindig nem tudjuk azt, hogy miért akar megölni minket, de biztosíthatjuk, hogy ezt nem nézzük majd ölbe tett kézzel. Maga pedig itt fog maradni, amíg...

– Amíg nemsokára vége mindennek – vigyorgott magabiztosan.

A csapat tagjait kirázta a hideg. Mi ez a magabiztosság? Most épp életveszélyben van, mégis tudja, mit beszél.

Zhenbang azonban megtartotta az önbizalom látszatát. – Jobb ha válaszol, Mr. Cheng, mert egyik emberem szeretné kezelésbe venni magát. Ezt úgy hívják, vallatás. Ha ezt nem akarja, válaszoljon.

– Egy szóval sem mondtam, hogy nem válaszolok, csak azt szögeztem le, hogy mindjárt vége mindennek.

Zhenbang ezúttal figyelmen kívül hagyta ezt.

– Nos, azt akarjuk tudni, hogy mi ez a Lili. Mit értett Lao Wáng azon, hogy nem ember?

– Nos... – Az ügyvéd a plafonra meresztette szemeit, de most már nem mosolygott. – Lili egy nem e világi lény.

– Egy nem... micsoda?

– Lili egy tizennégy éves gyermek, akit megszállt egy démon. Ezt a démont igazi nevén *Yaoguai*-nak hívják.

Hana a hajába markolt, úgy érezte, agya fel akar robbanni. Feng megint a szája elé kapta a kezeit a *Yaoguai* szó kimondásakor. Shaozu csak ijedten nyelt egyet és úgy kezdett félni, mint eddig soha életében. Zhenbang szíve pedig hevesen verni kezdett.

– Mikor szállta meg?

– Tíz éve.

– És... – Zhenbang ereje elszállt. Érdekelték a további részletek, de nem érzett elég erőt ahhoz, hogy megkérdezze.

– Talán a Bábokra kíváncsi? – Segített Mr. Cheng.

A főnök kellően meghökkent. – Igen. És legelőször arra, hogy mi a céljuk?

– A célunk természetesen a minél nagyobb hatalom.

– Mihez?

– Nem mondhatom el. Csak azt, hogy csendben kell dolgozunk, és Lili egy hatalmas előny.

– És akkor mik is ezek a Bábok?

– Elmondom inkább az egész történetet. – Kezdte az ügyvéd. – Tíz éve kezdődött. Lili szülei meghaltak egy autóbalesetben és ő árvaházba került. Négy éves volt, mikor a démon beléje költözött, és

köztük egyfajta szimbiózis alakult ki. A démon mindenáron erre a világra akarta szabadítani erejét, de nem tudta. Ám rájött, hogy ha a kislány vérével ír le ősi nyelven parancsokat, akkor azon a csatornán át már működik az ereje. Velem kezdte. TV-t nézett, én benne voltam. Elmarkolt egy ecsetet, fogott egy üres lapot, és a gondozónők legnagyobb döbbenetére szétvágta alkarján az ereket. Mire elvitték bekötözni a sebeit, már készen voltak a jelek. Én ekkor lettem Báb. Másnap mentem Liliért és mintha saját lányom lenne, nevelni kezdem. Hat éven át semmi nem történt. De a tizedik születésnapján elindult újra. Lili már tudott festeni, így elkezdte készíteni a papírfigurákat. Egyre csak születtek a Bábok. Én megkaptam az irányításukat és fel kellett építenünk egy szervezetet. Eközben Lili szenvedett. Már rájöttünk, hogy benne a démon csak akkor ébred fel, ha akar. Mikor pedig jön, fest. Lili ezt nem tudja megakadályozni. Ám emlékszik mindenre, mi történik, míg igazi énjét a démon elnyomja. Ám fordítva már nem így van. És...

Hana kapott oda a mikrofonhoz és lekapcsolta. – Zhen', itt valami rohadtul nem stimmel.

– Egyetérték – helyeselt Shaozu. – Úgy beszél, mint egy öregasszony a TV-hez. Mintha tudná, hogy mindjárt kijut innen.

Hana ránézett. – Biztos, hogy rendben voltak a ruháik?

– Mondtam, hogy igen. Ráadásul el is égettem őket.

– És a bőrük? – Sandított rájuk Feng.

Megint hidegrázás szaladt végig rajtuk.

Hana és Shaozu fémdetektorokért rohantak. A nő ezután Lilihez, a férfi Mr. Chenghez ment be.

Lili felháborodva hisztériázni kezdett, de a jól irányzott pofonnak köszönhetően székestől borult fel és sziszegve hagyta magát átvizsgálni.

Ám Mr. Cheng csak vigyorgott. Shaozu kezében a detektor pedig felsípolt, a jobb oldalon, a bordáinál.

Shaozu megnézte a helyet: egy bőr alá ültetett jeladó implantátum. Még sosem hibázott ekkorát. Kénytelen volt beleszólni a rádiójába: – Riadó! Lebuktunk! Ismétlem, riadó! Lebuktunk.

Mr. Cheng pedig csak kacagott. Shaozu a fogát csikorgatta, majd

egy jól irányzott öklössel kiütötte az ügyvédet és kiviharzott a teremből.

Mindannyian a fegyverteremhez rohantak.

– Akkor ezért volt olyan magabiztos ez a rohadt kurafi. – Szi-szегte dühösen Hana, majd Shaozura förmedt. – Te meg hogy a francba tudtad eltéveszteni azt a kurva implantátumot?

– Nem gondoltam rá. – Shaozu belebújt egy páncélnadrágba, majd egy golyóálló mellényt is felvett.

Zhenbang hasonló módon kapkodott. Kitetette a fegyvereket, majd öltözni kezdett.

Feng azonban teljes nyugalomban egy nyalókát szopogatott és a falnak dőlve nézte társait.

– Öltözz már! – Szólt rá Hana idegesen.

– Én már kész vagyok – vigyorgott. Ez igaz. Már az elfogásra is talpig páncélban ment el, neki csak egy fegyver kellett a kezébe, de már az is melléje támasztva várta, hogy kivégezzen valakit.

A sietős öltözködés közben egymásnak sorolták a kiegészítő felszereléseket, Shaozu állt az egyik szekrénynél és dobálta nekik ezeket.

– Nem tűnünk el inkább? – Kérdezte Shaozu.

– Ha kimegyünk – válaszolt Zhenbang – akkor védtelenek vagyunk. De idebent azért nem egészen. Remélem megint csak ilyen béna öltönyösök jönnek és akkor nem lesz gond.

– Na igen, én is nagyon remélem – pillantott rá szigorúan Hana, de hangja egyértelművé tette, hogy ő nem ennyire bizakodó.

Amint elkészültek, visszarohantak a megfigyelő terembe és aktiválták a külső kamerákat. Ha Mr. Cheng beültetését követték, akár melyik pillanatban itt lehet valaki. De ki? Megint gorillák? Vagy most keményebb maffiózók? Ki más jöhetne? Egyelőre más még nincs benne az ügyben...

12. RÉSZ

A speciális egység támadása

14. nap

2008. Szeptember 5.

Kína

Shanghai

Körülbelül egy órával később, hajnali 3: 00

A megfigyelő terem tele volt monitorokkal, amik a gyárépület külső falaira szerelt kamerák által továbbított képeket jelenítették meg nagy felbontásban. Legalább húsz figyelte a kinti területet, éjszakai üzemmódban is működtek.

Maga a megfigyelőterem nem rendelkezett túl nagy méretekkel. Az ötször öt méteres kis helyiségben három falon sorakoztak a monitorok egymás mellett és alatt.

Eddig semmi nem mozdult kint. Időnként valami kisállat szaladt át, melyet a kamera beépített rendszere körberajzolt, hogy megfigyelhetőbb legyen, de mindössze ennyi történt.

– Hogy a francba követhettünk el ekkora hibát? – kérdezte Zhenbang Shaozutól, megtörve ezzel a feszült csendet.

– Bocs főnök, nem gondoltam erre. Tudom, hogy én lettem megbízva, de ha meg bemegyek a meztelen Lilihez, akkor az meg...

– Most senkit nem érdekel az illetan. Ezt elbasztad. Most mehetünk el majd innen.

– Megvan még a másik? – próbált terelni Shaozu, hogy ne vágják el a torkát, mert úgy érezte, ezt akarják tenni.

– Persze, de sok adminisztrációs ügy volt vele kapcsolatban. Na mindegy, odamegyünk ezután, aztán lezárjuk ezt a mizériát és tűnés. Veszünk egy házat valahol és békésen élünk, míg meg nem halunk.

– Amúgy... – akarta folytatni Shaozu, de Hana rászólt.

– Kuss! Valaki jön.

Közelebb léptek a monitorhoz és Zhenbang még kettőre kitette a képeket. A kamerák a bejárathoz közeli területet mutatták, szerteszét

kábeldobok, hordók álltak érintetlenül évek óta. Autók fényszóróit látták. Négyet.

Egymás mögött közeledtek. Mikrobuszok. Egészen speciális képesséssel. Nem csomagszállítók voltak ezek, hanem mások, típusukat és rendeltetésüket Hana ismerte fel először és egészen elfehéredve közölte döbbenetét.

– Uram isten...

– Mi van? – kérdezték, mert ha Hana ezt mondja, akkor az csak bajt jelenthet. – Kik ezek?

– Bazdmeg, ez egy SWAT egység – jelentette a nő kissé hisztérikus hangnemben. – Mi a piczába keveredtünk?

A többiek zúgolódtak, mert ez az ügy egyre durvább színezetet öltött. Először jöttek a jól öltözött gorillák. Aztán többen. Harmadik hullámként pedig a rendőrség elitjét vetik be ellenük. Vajon vissza tudják őket verni? Ugyanis a SWAT tagok nagyon jók. Ám ha sikerül, kit küldenek ellenük legközelebb? Talán inkább egy taktikai atomtöltetet dobnak rájuk?

Ám a mostani tények kérdéseket is felvetettek Zhenbangban. Ha a rendőrség jön, azt jelenti, hogy kiszivárgott a létezésük, ki vannak rúgva, és le is járt a 24 órás időkeret. De ez mégsem így volt. Ezt inkább azzal lehetett magyarázni, hogy Mr. Cheng hatalma még a rendőrségre is kiterjed, akik nem is egyszerű járőröket küldenek, hanem egyből a legjobbakat. Ha pedig ez az egész nem köszönhető másnak, mint a papírfiguráknak, és a ráírt parancsoknak, akkor azoknak nagyobb ereje van, mint képzelte, ebből következően pedig ez a nem-hivatalos akció lesz életük legnehezebbje. Ki tudja, hogy milyen mélyre nyúlnak ezek a szálak, hogy miféle parancsok vannak ráfestve a figurákra, és hogy mennyi Báb létezik még?

A mikrobuszok megállás nélkül hajtottak az épület felé. Az első két kocsi sofőrje hirtelen jobbra kapta a kormányt, a harmadik balra, míg az utolsó egyenesen az épület főbejárata felé száguldott.

– Körbevesznek – jelentette Hana. Kezében kedvenc pisztolyát szorongatta, a Desert Eagle-t. A súlya kicsit megnyugtatta. – Mindenki a helyére! – Adta ki a parancsot.

Már többször felkészültek arra és szimulálták azt, hogyan kell

védekezni, ha valaki megtámadja a főhadiszállást. Ám arra nem számítottak, hogy az első támadó éppen egy SWAT egység lesz...

A kocsik az épület négy ajtájához hajtottak. Az északi oldalon lévő főbejárat egy hatalmas, teherautókat is beengedni képes felfelé húzódjó ajtó volt, ami most csukva állt. A három másik bejárat a déli, keleti, és nyugati oldalakon csak személyi, egy-egy autó ezekhez közeledett.

Az utolsó kocsi meg sem állt, egyenesen a főbejárat széles ajtaja felé száguldott, majd gyorsított és belecsattant. Még ebben a megfigyelőteremben is hallották a robajt, amint a többtonnás jármű az utasaival együtt betör nyolc évi békébe és elszigeteltségbe.

Eközben a másik három mikrobusz is lefékezett a további, „vész-kijárat” feliratú ajtóknál. Testpáncélt, sisakot viselő alakok ugráltak ki, kezükben sörétes puskák, kis, MP5 nevű géppisztolyok, néhány-nak kezében M4-es, egyiknek másiknak csak pisztoly.

Amint az ajtót betörő jármű lefékezett és felkavarta a port a kietlen földszinten, az oldalajtó félrecsúszott és újabb rendőrök ugráltak ki. Nyomban szétszóródtak, kábeldobok, üres polcok, targoncák mögé rejtőztek. Mivel a nap még nem kelt fel és idebent is sötét volt, éjjellátóikat vették fejükre és még jobban szétszóródtak, célozva minden lehetséges irányba, a teraszokra, a fölöttük futó hidakra, öltözők ajtájába. A másik három ajtó egyszerre szakadt be, ahogy a további szakaszok is betörték az épületbe. Kocsinként hat – összesen huszonnégy – zsarú érkezett. Képzetten mozogtak, egymást remekül fedették, és már csak percek választották el őket attól, hogy teljesen bebiztosítsák a földszintet és megtalálják a lejáratot az alagsorba és véget vessenek mindennek.

Ám kiképzésük során egy valamire nem készültek, mégpedig arra, hogy mi van akkor, ha egy még náluk is képzetesebb egységgel kerülnek szembe. Hana a monitorokon figyelte mozgásukat, jól látta, hogy a képzett pozíciófelvétel mellett egy óriási hibát is elkövetek: lebecsülték az ellenfelet.

A lecke, amit ezután kaptak, úgy belevésődött emlékezetükbe, mint semmi más eddigi életükben...

A szétszóródott SWAT egység már készült a következő műveletre

– a gyárépület minden kijaratának biztosítására –, és a beljebb haladásra, de a sötétben nem vették észre azt a sok, falra és oszlopokra szerelt villanótöltetet, ami mellett már többször is elmentek. Legalább hat robbant egyszerre, fényárban fűrösztve az elhagyott helyiséget egy röpké másodpercre.

Üvöltve igyekeztek leszedni fejükről az éjjellátókat, és bár az automatikája megóvta szemük világát, a pillanatnyi zavarodottság ellen már kevésbé védett. Soraik megbomlottak, néhányan ijedten kapkodták fegyverüket ide-oda.

Mikor a zavarodottság és szemük előtt a fehér foltok oszladozni kezdtek, reflektorok kapcsolódtak fel, melyeket a tetőre szereltek, különböző szögekből világították meg az alant elterülő területet. És emiatt tökéletesen eltakarták az irodákból kilépő négyest, akik a teraszokra, hidakra futottak, lefelé céloztak, és tüzet nyitottak.

A csendet fegyverek robaja törte meg. Az időlegesen megvakított rendőrök közül négyen haltak vérest halált, egyikre még rá is esett pár nehéz alkatrész, mikor az egyik polc tövébe lőtte a mellkasába hatoló lövedék.

A pillanatnyi csendet követően megint egyszerre ugattak fel a fegyverek. A rendőrök még szinte vakon is tudták azonosítani a típusukat, hallottak egy nagy kaliberű mesterlővézpuskát, egy sörést, egy gépkarabélyt, és egy nehéz pisztolyt.

De ezt a felfedezést megint négyvel kevesebben élték meg...

Kezdték visszanyerni látásukat, de ekkor lekapcsolódtak a reflektorok. Most megint minden sötétségbe burkolózott. Néhány másodperc csönd, két fájdalmas üvöltés, ami azt jelentette, hogy ketten túléltek az előzőleg leadott lövéseket. Lépteket hallottak, ahogy feltették fut valaki a teraszokon, hidakon. Majd egy másodperc csend, a rendőrök már majdnem újra harcképesek voltak, mikor hat újabb villanótöltet robbant fel közöttük...

Most vakon kezdtek lövöldözni, a léptek, döngések irányába. A korlátokról, fémpallókról rendre lepattogtak a lövedékek, egy kőszaló lövedék el is találta az egyik reflektort, aminek még izzó fémszála és üvege szétrobbant.

A robajba megint újabbak keveredtek, ahogy a halálos négyes

más szögekből tovább osztotta a halált. Négy újabb ember vált harc-képtelenné, melyből az egyik nem halt meg, de combját és térdét szétroncsolták a sörösés fegyverből kirepült ólomgolyók. A fájdalom elvette a férfi eszét, képtelen volt bármit is cselekedni.

A rendőrök a vaktában leadott lövések után kifogytak a tárakból és – alig látva valamit – újratöltöttek, de a reflektorok ismét felkapcsolódtak. Megint zavarodottság lett úrrá rajtuk. A halál fentről érkezett, könyörtelenül, jól kiszámítottan bénították a célpontokat, hogy azok ne tudjanak tüzelni. Ennek ellenére mégis így tettek, de csak ártalmatlan kaszálás lett belőle.

A léptek továbbra is döngtek a hidakon, ahogy a pánikba esett rendőrök felett futottak a gyanúsítottak.

Zhenbang pedig ekkor eszmélt rá, hogy milyen erejük van a figuráknak: ugyanis ez a harc egyértelműen elveszett, ám a rendőrök mégsem fogták menekülőre. A Bábok a kiadott parancsokat a legjobb tudásuk szerint, akár életük árán is teljesítik, hangzott a férfi fejében Lao Wang mondata. Tehát ezek Bábok.

Tizenkettő harcképes és három – még élő, de – harc-képtelen rendőr maradt. Még a vakítóan ragyogó reflektorok ellenére is igyekeztek célpontot keresni, próbálták azt megtalálni, hol bukkan fel egy alak, ami kitakarja a fényt, de persze ezeket a lámpákat éppen olyan szögekre helyezték, ahol ilyen nem történhet meg.

Újra léptek döngtek. Majd egy dörrenés. Űvöltés. Elvágódó test hangja. Majd egy másik robaj. Egy fal tövébe csúszó halott.

A SWAT parancsnok úgy izzadt, úgy remegett, mint még életében sosem. Tudta, hogy vissza kellene vonulni, de nem tehetette.

A reflektorok lekapcsolódtak. Megint sötétség borult a csarnokra addig, míg halványárga vészjelző fények nem gyulladtak ki. Ezek ereje nem volt elegendő a rendőröknek, de másoknak igen...

Most nem dörögtek a fegyverek, fájdalmas nyöszörgések, csitítgatások, jelentések a rádióban vegyültek a csendbe. Majd egy újabb ijedt kiáltás és megint csend: valakit valamiféle közelharc fegyverrel intéztek el. Feng volt, aki már lefutott a felső szintről és két viperával törte össze az egyik férfi nyakát és arcát. A nő leguggolt egy polc mögé és kilesett. Egy újabb vakon botorkáló rendőrt látott

a közelében. Megfogott egy csavarhúzó, ami mellette feküdt a poros földön, és a férfi másik oldalára hajította. Az odakapta a fegyvert, majd meghúzta a ravaszt. Mire ocsúdott, hogy átvérték, Feng mögéje lépett és belerúgott a térdébe. A rendőr összecsuplott. Próbált megpördülni, hogy rálőjön a nőre, de az hátralendítette a lábát és arcon rúgta. A zsarú elterült, a nő pedig föléje állt és beletalpalt az arcába. Orrcsont reccsent, fogak törtek ki, arccsont repedt. Elájult.

Feng gyorsan oldalra lépett és viperáit összecsupta, a combján lévő tokba csúsztatta, majd levette hátáról fegyverét és figyelt.

– Szép volt – mondta neki a rádióban Hana, aki fent maradt a teraszon, hogy irányítsa az akciót. – Most két polccal tőled, jobbra.

– Vettem – Feng vérengző énje már felébredt és ilyenkor elég nehéz volt megállítani. Lopakodva haladt, tőle kicsit messzebb felkerekelt egy géppisztoly, majd egy pisztoly is becsatlakozott, lőttek valamire, de a nő tudta, hogy bekaptak egy csalit. Egy jelentést leadó férfi mögött bukkant fel, aki a robajban nem hallotta a súlyos bakancsok dobbanását a háta mögött.

Feng nem lőtt, csak megfordította fegyverét és a tussal csapta nyakon a férfit. Gyakorlatilag eltörte a nyakcsigolyáit ezzel, a férfi ki sem tudta támasztani magát úgy hullott a padlóra, majd nem mozgott már.

Feng újabb áldozat keresésébe kezdett.

– Shao', célpont két óránál! – rikkantotta Hana.

Shaozu nagyjából hatvan fokkal jobbra kapta az AWM-et, vilámgyorsan becélolta a férfit és lőtt. Valahol az oldalánál ment be a lövedék, az alsó bordák alatt és kijött a másik oldalon. Meghalt.

– Zhen' menj le te is! Mi Shao'val maradunk itt.

– Vettem, Hana! – mondta a parancsnok, aki sosem kérdőjelezte meg a taktikai vezér éles helyzetekben kiadott utasításait, hiszen a nő felelt a harci koordinációért; Zhenbang felelt a csapat sikereiért, a megbízásokért; Shaozu felelt a csapat szökési lehetőségeiért; Feng pedig a csapat védelméért.

A férfi lerobogott a lépcsőn, nem kellett vigyáznia a lépteire, mert a csarnok másik felében egy rendőr ismét bekapta a csalit, egy

kivágódó, felöltöztetett bábut, és rálőtt.

– Zhen', jelentést!

– Pozícióban vagyok! – válaszolt a férfi.

– Oké, hőoptikát fel! Shao', füstöt nekik!

Shaozu aktiválta az újabb rejtett gránátokat, és a csarnokot elárasztották átláthatatlan, sűrű füsttel. Ebben a helyzetben pedig a hőlátó szemüvegek mérhetetlen előnyt biztosítottak.

Egy újabb, pánikszerűen forgolódó férfi hasába rúgott Zhenbang. A rendőr kétrét görnyedt, azt hitte, a bakancs úgy besüllyed a hasába, hogy a gerincét is eltöri. Majd a súlyos lábbeli újra lendült, ezúttal az arcában landolt, a fickó rárepült egy raklapra és nem mozdult.

Feng kapta el a következőt, szemből toppant eléje, majd megrendítette a lábát és ágyékon rúgta. Mielőtt a férfi összecsuklott, felkapta a fegyvert. Feng félretáncolt, a reflexszerűen kilőtt sorozat átkaszált egy polcon, a golyók szikrákat vetettek. Ezután a rendőr térdre hullott, fájdalmasan nyöszörögve. A nő pedig mögéje lépett és egy gyors mozdulattal kitörte a nyakát.

– Shao, tíz óra, targonca – jelölte meg Hana a következő célpontot.

A férfi odakapta a nagy puskát és meghúzta a ravaszt. A célpontot hátba találta a lövedék, átszakította a golyóálló mellényt és kipúposodott a mellkasánál.

A maradék rendőrök pedig – amennyire a festett parancsok engedték – hátrálni kezdtek, és valójában nem menekültek, csak erősítést akartak hívni és újrarendeződni. Ideje, mert így mind meghalnak.

A kocsi felé igyekeztek, amivel áttörték az ajtót.

– Shao, kocsikerék, tűz!

A férfi kilötte a mikrobusz minden kerekét. A menekülni igyekvők a sűrű füstben nem látták, hogy a lövések ide landoltak, így az egyik beszállt a vezetőülésbe és meg sem várva a többieket tolatni kezdett. Alig tudta irányítani a járművet, szinte oldalra sodródott. Kétségbeesett kapkodása közepette nem vette észre a szélvédő elé lépő nőt, aki rácélzott és meghúzta az ravaszt. A sorozat széttepte a

szélvédőt és a mögötte kormányozni és tolatni igyekvő férfi fejét is. A tár kifogyott, Feng kilökte, majd elrohant.

Egyik férfi kijutott az épületből, a kifelé szállongó, hömpölygő füst szélénél vett pár mély levegőt, majd a következő pillanatban az átszakított tüdeje miatt ez kiszökkent, hátracsúszott egy métert és nem mozdult többet.

Egy másik is kijutott, majd azonnal oldalra vágódott, hogy az épület fala takarja a mesterlövésztől. Lihegett, ömlött róla a verejték. Négykézláb kúszott messzebb. Közben nyúlt a rádiójáért, hogy jelentést tegyen.

Mikor elég messzire ért, felállt, majd még messzebb akart futni. Ám egy jól irányzott lövedék hátul a térdén siklott be, áttörte a térdkalácsot. A férfi agóniázva hullott a földre, a rádiót is kiejtette a kezéből. A füstből pedig kifutott Feng, a hátára gördülő férfi fölé tornyosult, majd ijesztő arccal kilötte a teljes tárat közvetlen közélről a fejébe. A sisak véres masszát tartalmazva gurult odébb, már nem volt, amit megóvjon.

Kis idő múlva még néhány dörrenés, halálsikoly, egy másik kifutó, hátba lőtt férfi, és a gyárépületre csend borult.

A 23-as egység visszaverte a támadást.

– Shao, elszívókat be! – parancsolta Hana. – Amelyik él, hagyjátok! Kocsit előre és tűnjünk el!

A BMW-ben Mr. Cheng és Lili elaltatva feküdt. Shaozu lerohant a felső szintekről, le az alagsorba, bepattant a kocsiba és felhajtott.

Eközben Zhenbang aktiválta az épületben elhelyezett robbanótöltetek detonátorát. Levegőbe fogják röpteni az egészet, hogy ne maradjon semmi bizonyíték.

Feng pedig a polcok és targoncák közt úgy sétált, mint egy ragadozó, ami keresi a lebénuult prédát, hogy felfalhassa. Amint talált egy sérültet, rezzenéstelen arccal lőtte agyon, közben mérhetetlen elégedettség töltötte el. Majd ment a következőhöz.

Azonban Hana ezt látta, és tudta, hogy erre most nincs idő. Lerohant a nőhöz és karját megfogva a kocsijuk felé ráncigálta. – Gyere, ribi, nincs idő erre, mennünk kell!

Feng egy ideig hagyta magát, majd egyre erőszakosabban akart

kiszabadulni Hana erős markából. Ezt a másik nő is érezte, így megállt, Fenget maga elé penderítette, és egy hatalmas pofont adott neki. – Azt mondtam, nincs idő erre. – Mutatott az arcába.

Feng nagyokat pislogott, majd vérengző énje a háttérbe húzódott és előjött a Kölyök, aki szemeit lesütve mondta: – Bocsi. – Úgy pislogott, hogy Hananak azonnal elszállt a harci kedve. Megsimogatta az arcát. – Semmi baj. Gyere!

A kocsihoz rohantak, amivel Shaozu éppen felérkezett, majd máris készítette az útvonaltervet a következő főhadiszálláshoz.

Zhenbang végzett a robbanószerkezetek élesítésével és csatlakozott hozzájuk. – Bombák kész. Mehetünk!

Beszálltak.

Shaozu ránézett mindenkire. Némán bólintottak neki.

A férfi kihajtott a gyárból, el a szétlőtt mikrobusz, a még nyöszörgő sérültek és halottak mellett, majd a gázba taposott, hogy a másik főhadiszállás felé vegye az irányt.

Ezt most csak a gondos felkészülésnek és a taktikai előnynek köszönhetnék, hogy megúszták, ráadásul a SWAT egység eléggé lebecsülte őket és ez okozta a vesztlüket.

De mi lesz legközelebb? Ezt az ügyet már nagyon gyorsan meg kell oldani, mert már nemcsak a maffia van a sarkukban, de a rendőrség is.

De a kormány mit csinál? Miért passzív? Miért nem jelenti be a 24 órás keretet?

Minden furcsa. És minden egyre és egyre veszélyesebb.

A titkok megfejtése pedig abban a lányban rejlik, aki a csomagtartóban fekszik...

13. RÉSZ

A vallatás folytatása

14. nap

2008. Szeptember 5.

Kína

Shanghai

Egy órával később, hajnali 4: 30

Az előző főhadiszállás földig rombolását követően az egység megérkezett a másik, tartalék épülethez, ami a kikötő közelében állt évek óta üresen. Itt most nem gyárról, hanem egy raktérepületről volt szó, melyet kiömlött kémiai anyagok meséjével zártak le és elfeledtették mindenkivel.

Úgy döntöttek, hogy Mr. Chengtől megszabadulnak, ezért útközben kidobták a kocsiból. Ám Lili még velük maradt.

Az érkezéskor Feng szállt ki a kocsiból, kinyitotta a kaput és Shaozu behajtott. Már is a nagy raktár mellé parkolt, és míg Hana és Zhenbang becipelték a lányt, Feng és Shaozu letakarták a kocsit egy fekete vászonlepedővel.

Lili magához tért és nem mert megszólalni. Fogva tartóinak ruhái itt-ott szétszakadtak, vérfoltok borították, még most is bűzlöttek a lőporszagtól és a testnedvektől.

Ez a főhadiszállás nem rendelkezett remekül elhelyezett csapdákkal és meglepetésekkel, itt a védelmet egészen egyszerűen a konténerekből építették, mely egy labirintus lett. Aki nem ismerte a járást, akár órákig is bolyonghatott, míg megtalálta a pincébe vezető járatot, ahonnan persze egy másik is felvezetett a felszínre és míg a támadók az utat keresték az útvesztően, addig könnyedén meg lehetett lépni a másik kijáraton át.

Lilit betaszígták a pincébe. Már az elején igyekezett megjegyezni az utat, ezért hamar zsák került a fejére. Alatta nyöszörgött, igyekezett magát szánalomra méltónak mutatni. Nem sikerült.

A pince is hatalmas területtel rendelkezett, a labirintus jelleget itt

fémfalakkal alakították ki. Amint megérkeztek Lili cellájához – ami szinte pontos mása volt az előzőnek –, belökték. A lány elesett, hátrabilincselte keze miatt nem tudta kitámasztani magát.

Hana elsietett és egy köpenyt hozott a lánynak. Levették a bilincseit, a fejről a zsákot, és hagyták, hogy felöltözzön, eközben pedig egy szót sem mert szólani. Mihelyt végzett, Hana lépett eléje, és hátralökte. Lili majdnem hanyatt borult, ha Feng nem tesz egy széket mögéje, amibe most behuppant. Mire észbe kapott, bokáját újra a szék lábához, kezeit a háta mögé bilincselték. Megadóan sóhajtott.

Eközben Shaozu és Zhenbang székeket hoztak be és Lili köré pakolták. Leültek. A lánnyal szemben Zhenbang, jobbra Feng, balra Shaozu, mögéje pedig Hana ült. Fegyvereik még kezük ügyében voltak, ölükbe tették és kínos csendben figyelték a gyereket.

Lili nagyot nyelt és ártatlanul nézett rájuk. De színészkedése nem igazán jött be. Vagy nem is színészkedett? Talán tényleg félt? Senki sem tudta a választ.

Zhenbang először azt a dolgot akarta tisztába tenni, hogy hányadán állnak a lánnyal. Van benne egy démon, vagy mi a fene. De ha így van, nem kéne máshogy kinéznie? Talán növegszen szarvakat? Vagy ez hogy megy? Természetfeletti dolgokra nem kaptak kiképzést, így a férfi úgy érezte magát, mint az első akcióik egyikénél, ahol nem várt dolgok történtek. Improvizálniuk kellett. De az egy drog elosztó központ ellen végrehajtott akció volt és nem egy tizenéves kislány ellen irányuló.

– Nos Lili – sóhajtott Zhenbang. – Most pedig...

Lili a férfi arcát látva megrémült, majd gyorsan hadart: – Azthiszemtudoksegíteni. – Pislogott, reménykedve, hogy szimpátiára talál.

– Először azt kell tisztába tennünk, hogy mi is vagy te pontosan. – Mivel Zhenbang szóról szóra megjegyezte mind Lao Wang, mind Mr. Cheng eddigi elég rövid beszédét, ezzel akarta összehasonlítani azt, amit hallani fog.

– Üm, hát, én egy hű, félig démon vagyok, ja. Aha. – Bólogatott a lány szaporán.

– És ha te beszélsz, akkor abból a démon mit hall?

– Semmit.

Eddig jó, gondolta a férfi. Mr. Cheng is ugyanezt mondta. Akkor mehetnek a következő kérdésre. – Hogyan működnek ezek a Bábok?

– Ezt már tudják, nem?

– De, azonban tőled is szeretném hallani. Bár nem tudom, valójában ki fog beszélni. Te, vagy az a Yaoguai.

– A démon nem beszél, csak ír.

– És hogy leheted örömetet ilyesmiben?

Lili résnyire húzta a szeméit a meggyanúsításra. – Nem lelem örömetet. Én nem vagyok gyilkos.

– Tényleg nem?! – Ezt Feng kérdezte, aki mellette ülve megbökölte a halántékát egy csőre töltött pisztollyal.

– Áú! – Nézett rá mérgesen a nőre. – Tényleg nem.

– Honnan tudod, hogy a démon nem hallja, amit te mondasz?

– Ha így lenne, azt érezném.

– Értem. – Feng a tokba tette a pisztolyt és simogatni kezdte a lány haját, aki ettől még jobban megrémült, és – mintha valami tányéraknán ülne – megmozdulni sem mert. Így mondta tovább. – Mikor a démon előjön, akkor azt nem tudom megakadályozni. Az én kezem irányítja és belül én üvöltök, hogy ne, de nem tudok tenni semmit.

– Ismered azokat a jeleket, amiket festesz? – kérdezte Zhenbang, karba fonta kezeit és hintázni kezdett szemmel láthatólag halálos nyugalomban.

– Persze, hogy ismerem, ezt tanultam régóta.

– Miért nem tagadtad meg, hogy tanuld ezt?

– Mert nem tudtam, mire fogják használni. A démon négy éves koromban szállt belém, akkor egyszer előjött, de nem tudtam, az mi volt. Utána kezdtem tanulni, mit sem sejtve. Aztán mikor újra előjött, tíz éves voltam, és máris kezdődtek a festések.

– A megszállás után egyből jött Mr. Cheng és magával vitt az árvaházból, igaz?

– Igen – bólogatott a lány, majd lehajtotta a fejét és szomorúan motyogta maga elé. – Ezután az életem pedig rémálommá vált.

– Te szegény – mondta Zhenbang.

Erre Lili felkapta a fejét, egy pillanatra azt hitte, hogy megsajnálják, de amint meglátta rezzenéstelen arcukat, és a rávészett le-se-szarjuk-mi-bajod kifejezést, sóhajtott.

– Folytasd! – parancsolta Zhenbang.

Lili ráemelte a tekintetét, a sírás kezdte környékezni. Zhenbang jó képesítéseket szerzett pszichológiából és látta, hogy ez a gyerek nagyon szenved. De ez valóban a gyerek? Nem a démon egy trükkje?

Lili folytatta: – Miután apu adoptált, elkezdtem az iskolát. Mikor hat éves lettem, onnantól minden este jött egy öreg, nagyon öreg bácsi és tanított festeni. Négy évig tanultam, már jelek ezreit ismertem, de sosem használtam egyiket sem. Mikor tíz éves lettem, onnan viszont használnom kellett. Kis papírfigurákra irkáltam. Mikor egy elkészült, jött a következő. Mire rájöttem, mire szolgálnak a figurák, már késő volt. Már működtek. És már kialakult a szervezet. Na meg úgyszem tudtam volna megakadályozni a démont a festésben.

– Mennyi figurát festettél eddig?

– Hmm, elég sokat.

– Talán tízet? Húszat? Harmincat?

Lili felkacagott, majd suttogva válaszolt, és egy pillanatra – talán büszkeségből – elmosolyodott. – Úgy kábé ezernél többet festettem.

Zhenbang hátrahőkölt, a társainak álla is leesett. Halkan káromkodtak, kétségbeesetten néztek egymásra.

– Az egy kibaszott hadsereg – kiáltott fel hisztérikusan Shaozu.

Hát erről beszélt Lao Wang, gondolta Zhenbang. *Ez az ügy meg fogja haladni a képességeiket.* Ha ez igaz, akkor ezek a Bábok már az eddigi tapasztaltak alapján nemcsak a maffiában és rendőrségben, de sok más helyen is ott lehetnek. Mr. Cheng azt mondta, a cél a minél nagyobb hatalom. De mégis mihez? Ez talán valami előkészület valami nagyszabásúhoz? És talán éppen ezért akarják eliminálni őket és nem azért a mondvacsinált indokért, mert túl jók?

Zhenbang belátta, hogy ezzel az egész hadsereggel, főleg, ha ilyen elszánt tagokból áll, szembenézni botorság, ezért örült, hogy már

előzőleg is eldöntötte, hogy lelépnek. Mindehhez Lili a kulcs, de hogyan kéne őt használni? Ő az elindítója mindennek. Hogyan kezdjék? Zsarolják? Fenyegessék? Kínozzák? Vagy csak egyszerűen kérjék meg?

Feng kérdezett megint egy okosat, úgy tűnt, néha ő a legjózanabb észjárású, bár ez oly ritkán fordult elő, hogy mindössze öt jelölés elég lett volna egy éves naptáron: – Milyen parancsok vannak a figurákra festve?

Lili elmélázott: – Hmm. Többségében csak nevek szerepelnek rajtuk. Kiépítettük ezzel a szervezetet. Sajnos nem emlékszem mindre, hogy ki engedelmeskedik kinek, de azt tudom, hogy nem mindenki nekem vagy apunak. Vannak kisebb alcsoportok a szervezet főcsoportjain belül.

– Alcsoportok? Főcsoportok? – kérdezte Zhenbang elsápadva, mintha csak most jutott volna el a tudatáig az, hogy mekkora számokról beszélnek.

– Igen, speciális alcsoport és átlagos főcsoport.

– Na jó – nyelt Zhenbang. – Hogy működnek ezek?

– Érdekesen. Speciális parancsok vannak az alcsoportok tagjainak figuráján, öt-hat karakter, de ezek vezetőinek figuráján már tíztizenkét jel van. Ezek a vezetők közvetlenül kapcsolódnak öt, úgynevezett főbábhhoz, akik figuráján parancsok tucatjai vannak, melyek parancssorokat eredményeznek. Ezek a főbábok a Mesterbábok.

Zhenbang találgatott. – Talán a SWAT támadás is egy ilyen kis csoport volt?

– Igen, de a maffiatagok és sokan mások csak a főcsoportok részei, amik kevésbé kontrolláltak. A támadás a rendőrfőnök figuráján aktiválódott, aki közvetlenül apunak engedelmeskedik. Apu egyébként a Vezérbáb. Mondtam már? Nem? Jó. Mindegy. Szóval a rendőrfőnöknek időnként ellenőriznie kellett a jeladó implantot, melyet apu inaktívvá tesz időnként. Azonban amint egy jel elmarad, a rendőrfőnöknek azonnal indulnia kell a kiszabadításra, mert a kimaradt jel azt jelentette, hogy elrabolták. Aztán már csak követnie kellett a jelet és ráleltek a rejtekhelyre. Szóval a rendőrfőnök, egy Mesterbáb, parancsot adott egy másiknak, aki a SWAT parancsnok volt és máris

küldték az egységet. Értik? Tehát így működik egy alcsoport. A főcsoport bár nagyobb, kevésbé kapcsolódik másokhoz, ebben a tagoknak szinte csak a neveik, és talán egy-két speciális parancs szerepel a figuráján. És én készítettem őket ám, bizony... Úgy értem, mi készítettük. Hehe. – Nevetett a lány erőtlenül.

– És arra emlékszel, hogy mi történik akkor, ha kiiktatunk egy ilyen Mestermicsodát?

– Jujuj, azt nem kéne megtenni, mert akkor a speciális parancsok aktiválódnak a figurákon, és akkor minden Báb magukat akarja majd megölni. Ez olyan, mintha egy fáklyát tartanánk egy olajmező fölé. Ha egy Mesterbáb meghal, a fáklya belesik a tűzbe, és huss.

– És hogyan tudják meg, ki ölte meg őket?

– A Mesterbábok a Szolgabábok 24 órás megfigyelése és őrizete alatt állnak. Nem tudják megölni őket anélkül, hogy ők ne tudnának, ki a gyilkos.

– És ha mondjuk egy lakótömb másik végéről lőjük le őket?

Lili megvonta a vállát. – Megpróbálhatják, de ne feledjék, hogy egy embervadászatot kockáztatnak, ami elég sokban különbözik a gyilkossági kísérletektől. – Majd sejtelmesen elmosolyodott.

Zhenbang felállt a székről és elgondolkodva járkálni kezdett. Ez a Lili okosabb, mint hitte. A legfőbb gond eddig az, hogy fogalmuk sincs arról, hogy amit mond, az igaz-e vagy sem.

Eközben Feng tette fel megint a következő kérdést, ezzel az ez évi hatodik x-et karcolta a naptárba. – Ki az, aki Mr. Cheng alá tartozik közvetlenül?

– A Mesterbábok. Öten. Már említettem a rendőrfőnököt, aztán már sejthetik, hogy a Triád vezér és a Tong vezér is benne van. Rajtuk kívül még a polgármester, illetve egy médiaigazgató, történesen a Shanghai TV igazgatója.

Ha nem lenne elég az, hogy ilyen sok Báb létezik, ráadásul még remekül szét is szóródtak a város különböző területein. És mindannyian Mr. Cheng kezében és irányítása alatt vannak. Ezek öten pedig az elmondások alapján Bábok százait irányítják. És ez a hadsereg az emberek közt rejtőzik.

– Tehát – folytatta Zhenbang – te vagy a piramis csúcsán, igaz?

Te irányítasz mindenkit, az apádat is beleértve. – Mélyen a gyerek szemébe nézett, aki állta a tekintetét, a félelem legkisebb jele nélkül.

– Nem – mondta. – Én csak aput irányítom közvetlenül, más nem tudok. Apu a Vezérbáb és ő irányítja a Mesterbábokat. Akit apun kívül közvetlenül irányítok, azok a testőreim. Őket én készítettem és ők csak egyszerű Szolgabábok. Ennyi.

– Értem, Lili. Szóval ha az apádat, vagy bármely más Mesterbábot megölünk, mindenki a nyakunkba ugrik, ezért, attól tartok, az egyetlen lehetséges opció az lesz, ha téged ölünk meg. Ellenvetés?

– Hát az nem segít sokat – kacintott Lili, egyáltalán nem ijedt meg. – A parancsok legtöbbje írott, így hát nélkülem is működnek. És ahogy hallották, beszélek. Más szóval, segíték. Azért teszem ezt, mert ez az én érdekem is. Véget akarok vetni ennek. Meg akarom menteni magamat és magukat.

Zhenbang felkacagott. – Meg akarsz menteni minket?

– Tudom, ez hülyén hangzik. Én már úgy-ahogy hozzászoktam ahhoz, amit a démon művel a testemmel. Szeretek parancsokat adni apun keresztül a Báboknak és nézni, ahogy engedelmeskednek. De mikor apu kezd el tőlem függetlenül parancsolni és engedelmeskedni a figurájára írt parancsoknak, mindig megrémülök. Látniuk kéne, milyeneket ad. Hú. Szóval ezért akarom ezt befejezni.

– De akkor miért nem állítod le apádat? Te irányítod.

– Sajnos a démon gondolt erre is, apu figuráján egy speciális parancs ezt levédi. Bármit kérhetek tőle, de azt nem, hogy például ölje meg magát, és azt sem, hogy álljon félre az ügyből.

– Oké, akkor nézzük a fő kérdést. Mr. Cheng meg akar ölni minket, eddig azt mondta, hogy azért mert jók vagyunk, irányítani akart, de nem tud, ezért inkább pusztuljunk. Nos, ez egy baromság. Ő nem tudott választ adni arra, de te talán tudsz, hogy igazából mi a tetves francért?

– Azt nem apu akarja, hanem a démon. Amint maguk kiszabadítottak pár napja, apu figurájára új parancsok kerültek, amik elindították ezt az egészet.

– Jó, tehát nem apád, hanem a démon akarja, de még mindig nem tudjuk, hogy *miért*? Eddig csupa hülyeséget hallottunk, mondj

valami értelmeset!

– Azt hiszem, üm, izé, hát erről fogalmam sincs. – Majd rájuk nézett, kissé könyörgő arccal. – De tudok segíteni.

Zhenbang megcsóválta a fejét, majd sóhajtott. – Jól van Lili, de most előbb egy kis privát csacsogás nélkül. Majd jövünk. – Ezzel követte a már kifelé haladó társait.

– Jó, én addig itt várok, nem megyek sehová – mondta Lili, szomorúan nézett le a csuklójára.

– Hát persze, hogy nem mészhóvá. Egészen addig, míg ez az ügy véget nem ér. Ha egy évig tart, akkor addig itt leszel.

Lili rémülten nézett rá, a férfi pedig bevágta az ajtót...

Két perccel később...

– Nos – mondta Zhenbang és ledobta magát fáradtan egy székre, amit egy, az előzőhöz hasonló megbeszélőteremben helyeztek el. – Azt hiszem, Lao Wangnak igaza volt, ez az ügy valóban meghaladja a képességeinket.

Hana és Feng egymás mellé ültek és érdeklődve nézték a főnököt, hogy mit tervez következő lépésként.

– Feladod? – Sandított rá Shaozu és nekitámaszkodott az asztalnak karba tett kézzel.

– Jó lenne. Eltűnnék egy szigetre, vagy egy kis faluba veletek és boldogan élnénk, míg meg nem halnánk.

– Vagy más meg nem halna – vigyorgott a mesterlövész.

Zhenbang elmosolyodott egy pillanatra, majd felsóhajtott. – Itt és most megint el kell döntenünk, hogy folytassuk ezt, vagy tűnjünk el a fenébe. Egyénileg döntünk. – A Sakkmester felé fordult. – Hana?!

– Hm – a nő összehúzta a szemeit elgondolkodva. – A maffia mindenhol megtalál, és most legalább még meg tudjuk védeni magunkat. Én arra szavazok, hogy folytassuk ezt az egészet és találjunk ki valami megoldást.

Zhenbang egy bólintással hagyta jóvá, majd Feng felé fordult. – Kölyök?!

– Én Hanaval maradok mindenben – vigyorgott.

A főnök megint bólintott, majd Shaozu felé fordult. – És te?!

– Én is arra szavazok, hogy folytassuk és találjunk valami megoldást.

– Oké srácok. Én is erre szavazok, úgyhogy – tapsolt egyet – húzzunk bele.

Mindegyikük mosolygott; Hana csettintett, Feng táncoló mozgásokat imitált, Shaozu arcán félmosoly, Zhenbangén pedig büszkeség, hiszen a legkönnyebbnek induló legnehezebb akciójuk közepén tartottak, ahol a siker nem garantált, mégse akart elmenekülni senki.

Shaozunak támadt egy ötlete, a falon lógó táblához sétált, kicsit portalanította, majd egy krétát megfogva két kört rajzolt egymás alá. A felsőbe Lili, az alsóba Mr. Cheng neve került. – Tehát, van egy elenséges szervezetünk. Hogy is nevezzük?

– Mondjuk csak egyszerűen a Bábok – mondta Hana.

– Oké. Tehát a Bábok Mr. Cheng vezénylete alatt állnak, aki pedig Lili irányítása alatt. Aztán – öt kört rajzolt az alsó alá és egyesével összekötötte őket Mr. Cheng karikájával. – Ők a Mesterbábok, akik közvetlen irányítása alatt állnak a Vezérbáboknak, ugye?

Bólogattak.

– Aztán – folytatta, – ezek a Mestercsávók pedig irányítanak sok kis alcsoportot, amikben vannak a... milyen bábok? – fordult kérdően hátra.

– Szolgabábok – egészítette ki Hana.

– Kösz. Tehát nagyjából ennyi. Csak azt nem tudjuk, hogy mi féle és mennyi alcsoport létezhet. Mondjuk úgy, hogy öt nagy és sok kis bandába tömörülnek a srácok.

Feng a pisztolyával kezdett mutogatni, de a tárat benne felejtette, így Hana finoman kifejtette a kezéből, kivette a tárat és visszaadta neki. Feng ezt lemeredve várta meg, majd mintha a pisztoly újra megérintésével visszakapcsolna, mint valami robot, újra mozgott és mondta. – Ha Lili meghal, akkor Mr. Cheng senkitől nem kap utasításokat, nem? – Majd célzott a lány körére és halkán mondta, Bamm!

– Lili azt mondta – közölte Zhenbang, elgondolkodva nézte a köröket, – hogy az hiába, mert a parancsok írottak, akkor is működnek, ha ő meghal. És ráadásul segíteni is akar. Ő tehát itt marad, míg végzünk. Amúgy ne beszéljeteK vele egyedül, csak közösen, rendben?

Egyetértő bólintások, intések.

Shaozu folytatta: – És Lili azt is mondta, hogy ha bármely Mesterbábót, vagy a Vezérbábót megöljük, akkor azt minden Báb megtudja és akkor nem csak egy részükkel, de az egész Bábandával számolnunk kell, igaz?

– Sajnos igen – sóhajtott idegesen Zhenbang.

– Szerintem – találgatott Hana összehúzott szemekkel – Eddig nem minden Mesterbábbal kerültünk szembe.

– Talán még ezért élünk, nem? – Nézett vissza Shaozu.

– Nem úgy értem. Úgy értem, hogy csak a rendőrséggel, és a két maffiavezérrel.

– Csak?!

– Jó, azoknak is csak néhány alcsoportjával, nem egész főcsoportokkal.

– Az már inkább igaz. – Ezzel Shaozu visszafordult a táblához és két x-szel áthúzta a maffiavezérek körét. – Ha őket kiiktatjuk, akkor lesz egy kis időnk, míg új vezért választanak. És addig úgy tűnhetünk el, hogy már nem akadnak a nyomunkra.

– A probléma az – mondta Zhenbang, – hogy amint megöljük őket, aktiválódik az embervadászat. Aztán eddig csak kis csoportok jöttek, képzetek, képzetlenek, de ha egyszerre jön mind, azt nem ússzuk meg. Úgy látom, eddig is öltünk Bábokat, de azok a Szolgabábok, vagy mik. Mesterbábót még nem öltünk. Ezért vagyunk relatíve nyugalomban. De azt hiszem... van egy ötletem. – Felállt a székről, a táblához ment és a körök mellé kis jeleket tett, melyeket értelmezett, hogy ez jelenti a Bábok figuráját. Majd ezeket húzta át x-ekkel, és társai felé fordult. – A megoldás az lesz, hogy meg kell találnunk ezeknek a Mesterbáboknak a figuráját, ellopni és átíratni Livel.

– Hát ez kurva jó – mondta Shaozu és csetintett.

– Az a jaja – bólogatott szaporán Feng.

– Egyetértek – mondta kimerően Hana. Ám Zhenbangra nézve azt látta, hogy a főnök – bár épp közölt egy remek tervet – egyáltalán nem tűnt bizakodónak.

Shaozu kérdezett a csettintés után, mert ráébredt, ez nem is olyan egyszerű: – Szóval ez tök jó, de hogy a fenébe találjuk meg a figurákat?

– Megkérdezzük Lilit, talán tudja, hol vannak. – Mondta Zhenbang.

– És mi van, ha nem?

– Egy kérdést megér.

– És ha hazudik? – szólt bele Hana.

Zhenbang ránézett, tekintetében már egyre több magabiztosság látszódott, ahogy meggyőzte saját magát arról, hogy ez egy jó terv. – Nem fog hazudni, mert épp most találtam ki egy remek biztosító tervet. Na tehát! Először kikérdezzük Lilit. Ha tudja, hol van egy figura, akkor elindulunk megszerezni. Ha megvan, akkor átíratjuk vele. Vagy újraírja. Vagy érvénytelené teszi a jeleket, mittudomén. És emiatt káosz lesz a Bábok között, na és *ekkor* lépünk meg innen.

– Amúgy meg – Shaozu a fejét rázta kételkedve – minek kell megszerezni egy figurát? Csinál egy újat és kész. Csak van papírunk és ollónk erre, nem?

– Ez egy jó kérdés – vakarta a fejét Zhenbang és grimaszolt. – Nem tudhatjuk biztosan, hogy mi lesz akkor, ha valakinek két figurája van. Nem kockáztatunk! Maradunk az eredeti elképzelésnél! Tehát figurákat lopunk.

– Nohát akkor ideje megkérdezni a kisasszonyt erről, nem? – Feng felpattant a székről és Lili cellája felé akart rohanni, de Zhenbang gyorsabb volt és az ajtónál megállította. – Sehová nem mész egyedül! – Arra gondolt a férfi, hogy Feng a megtévesztő viselkedés ellenére egy legendás vallató hírében is állt ezen egységek közt. Mások is hallották, mit szokott művelni, mi több, kértek tőle egy-két tanácsot is. Zhenbang azonban tudta, hogy ez nála úgy kezdődik, hogy pár akkora lekever az alanyak, hogy azt még nézni is fáj. Lili-vel is ezt akarta, így lesütötte szeméit és feladta.

Együtt mentek a cellához. Feng még kérte, hogy hagy ijessen rá. Ebbe még belementek.

A nő berúgta az ajtót és elüvöltötte magát: – Bamm-bamm!

Lili úgy megijedt, hogy már attól tartottak, elájul, de minimum bepisil. Egy ideig remegett, a fogság megviselte, most meg halálra rémítik. Majd a sírás kezdte környékezni. Továbbra sem tudták, hányadán állnak vele.

Ugyanúgy helyet foglaltak, majd Zhenbang eléje állt, karba tette kezeit és lenézve rá kérdezte. Na Lili, tudod-e, hogy hol vannak a figurák?

– Ö, tessék?

– Azt kérdeztem, tudod-e, hogy hol vannak a figurák?

– Ö, hát a testőrökét tudom. Ők kitűzik.

– Az nem jó. Egy Mesterbábé kell.

Lili a földre nézett és megint a sírás kerülgette. Zhenbang megjegyezte, hogy ha ez színészkedés, akkor első osztályú. Ha pedig nem az, akkor a gyerek úgy kivan, mint eddig senki más, akit láttak.

– Csak egyet tudok – motyogta a lány. – A rendőrfőnökét. Ami egy rendőrőrsön van.

– Egy rendőrőrsön... – Zhenbang próbálgatta a szót.

– Ühüm, ott, bizony. Apu és én néhányszor meglátogattuk ott a rendőrfőnököt, aki ugyan ritkán van ott, de a figura őrzését egy emberére bízta. A figura egy széfben van.

– Milyen? Számszáras? Időzáras?

– Számszáras. Meg tudom mutatni, hol van, csak egy darab papír kell, és ezt is le kell venniük – nézett a saját bilincseire.

A bilincs levételére irányuló kérelemre feszengeni kezdtek. De más választás nem maradt.

– Na jól van, Lili – döntött Zhenbang. – A bilincset levesszük és előre tesszük. Le fogod szépen rajzolni az alaprajzot és azt, hogy hol van a széf. De ha bármi ostobaságot csinálsz, őt nem fogom már visszatartani – ezzel Fengre pillantott, aki a mereven nézte Lilit. A lány összerendezte, majd Zhenbangra nézett könyörgően.

– Érte... értettem! – próbált katonáskodni, hogy emelje a szimpátiát. Első kísérlete sikerült, a második kudarcot vallott.

A csapat tagjai egymásra néztek, némán megegyezve, hogy kezdek. Míg Shaozu és Feng a lány fejére célzott, addig Hana levette a bilincseit és újra felhelyezte, előre. Zhenbang pedig egy füzetet és egy tollat adott neki.

Lili sóhajtott, és rajzolni kezdett. Minden egyes vonalnál csörgött a bilincs a csuklóján.

Egy téglalapot rajzolt és két helyen megvastagította a vonalakat.
– Ezek itt ajtók – mutatott rájuk.

– Hol vannak az örök? – kérdezte Zhenbang.

Lili eltátotta a száját. – Be akarnak törni oda?

– Attól tartok muszáj lesz, de te ezzel ne foglalkozz, csak rajzolj tovább!

– Igenis uram!

Ezt követően kis karikákat rajzolt, majd másik szobákat téglalap, négyzet alakban. Az egyik helyiség rendeltetésével kapcsolatban pedig épp *írni* akart valamit, de Hana gyorsan belesípelt az oldalába, emiatt fájdalmas kiáltásra nyitotta a száját, amibe Zhenbang máris bedugott egy pisztolyt. – Nana, nem irkálunk!

– Mmmfff...

– És ne is próbáld még egyszer! – mosolygott a főnök, majd kihúzta a fegyvert a lány szájából és pörgette.

Lili érezte a fém ízt, köpdösött, majd összeszedte magát. – Bocsánat, csak azt akartam írni, hogy az egy iroda.

– Semmi gond, csak mond, mi az, de ne írd!

– Na meg amúgy is kéne a vérem, ha írni akarnék valami...

– Folytasd már!

Lili bólintott, sóhajtott, láthatóan örült, hogy ezt a pillanatot megúsza élve. Tovább rajzolt. – Ezek az irodák – mutatott kis négyzetekre – és ezek az öltözők. Ez pedig a fegyverraktárhoz vezet. – Most egy keskeny téglalap került fel. – Ez a folyosó a cellákhoz vezet. Valaki mindig van ott bent. Az örök itt és itt vannak – ezzel újabb köröket rajzolt fel, többet, mint remélték. – És ez pedig – a tollal egyik iroda körül kezdett körözni – az a hely, ahol a figura rejtezik. A rendőrfőnöké.

– Milyen is a zár?

- Számszár.
- A számok?
- Nem tudom.
- Kamerákat láttál?
- Ő, igen, egyet-kettőt. Például itt – ezzel kis nyilatkat rajzolt a sarkokba. – Ezek a plafonra vannak szerelve.
- Ez nem túl sok.
- Csak ennyit láttam, bocsánat.
- Oké Lili – sóhajtott Zhenbang.

Most jön a pályafutásuk legeszementebb akciója: betörés egy rendőrszere. Zhenbang ismerte ezeket a kis őrsöket, mindössze pár tucatnyian dolgoznak bent, mivel ez nem a főhadiszállásuk. Bár egy nagyobb volt a közelben, így ha erősítést hívnak, akkor baj van. Gyorsnak kell lenniük majd.

– Mi van a bejárat előtt? – kérdezte a férfi.

– Egy parkoló. Csak a dolgozók használhatják. És ide juthatnak be onnan – ezzel a legnagyobb téglalagra mutatott.

Zhenbang elvette a füzetet, Hanával együtt elfordultak és halkan tanakodni kezdtek. A főnök minden alkalommal le volt nyűgözve Hana stratégiai érzékén. Mikor kiszabadították, a kiképzésének első heteiben felülírta egy tréning feladat lépéseit. Zhenbang kételkedett, de mikor megszületett az eredmény, elképedt. Ezt követően a nőt ebben az irányban képezték tovább, majd már az első évet követően is olyan remek taktikákat készített, amiért más egységek könyörgöttek. Hana legendaszámba ment, nevét ismerték sokan. És most sem hazudtolta meg magát, két perc alatt matematikai képletek és gyors felfirkantott ábrák segítségével mindent kiszámolt és elkészítette az ostromtervet. Zhenbang még nyolc év távlatából is újra csak a száját tudta tátani.

Miután a tervek elkészültek, Hana a lányhoz lépett és levette a bilincseit.

– Végre – sóhajtott Lili. – Már azt hittem, sosem veszik le. Hé... Ne... ne a hátam mögött megint, ááá, nee! – Zhenbangra nézett könyörgően. – Kérem, ne!

Hana lánkra verte a lányt. Zhenbang pedig megszólalt. – Lili-kém, ha nagyon ficánkolsz, kényelmetlenebbül is el tudunk helyezni. Ezt szeretnéd?

A lány gyorsan befogta. De csak egy ideig, mert látta, hogy kivonulnak. – Hé, ne hagyjanak itt! Segítettem. Hé!

De Zhenbang még nem ment ki. Zsebéből elővett egy fél ököl nagyságú kis kockát és egyik oldalán nyomkodott valamit. A kis dolog csipogott, majd a férfi a lány felé fordította. – Ez itt egy C4-es robbanótöltet. Mivel még mindig nem tudjuk biztosan, hogy bízhatunk-e benned, ezért ezt kell használnunk. Ha igazat mondtál, akkor Hana tervei remekül fognak működni és visszajövünk és ezt kikapcsoljuk. De ha hazudtál, akkor a számláló nullára ér és ez a terem ki lesz festve a testeddel. Most van egy utolsó esélyed bevallani, ha hazudtál valahol.

Lili kikerekedett szemekkel nézte a bombát, ami 23 óra 58 perctet és 30 másodpercet mutatott éppen. – Ne... nem hazudtam semmiben.

– Én is nagyon remélem, hogy így van. A saját érdekében is. – Ezzel Zhenbang letette a kis bombát a sarokba, ahol Lili nem tudja elérni. És még ha valahogy sikerülne is a közelbe jutni, akkor sem tudja kikapcsolni a kódok nélkül.

Végezetül magára hagyta, majd rázárta az ajtót. És csatlakozott a többiekhez, hogy előkészítsék a támadást...

MÁSODIK FÁZIS
Agresszív megoldások
(14-15. nap)

14. RÉSZ

Támadás a rendőrőrs ellen

14. nap

2008. Szeptember 5.

Kína

Shanghai

6 órával később, délelőtt 11: 30

Az egyszintes rendőrőrs épületének tetején egy hatalmas rádióantenna állt. Környezetében csupa lakóház, öt-hat emeletesek, közöttük megannyi zöld terület. A parkolóba közvetlenül egy utcáról lehetett behajtani, melyen a forgalmat egyirányúvá tették.

A nap a delelőpont felé közeledett, a forróság a tetőfokára hágott. Az épület lapos tetejét könyörtelenül sütötte a nap, szinte lehetetlenné téve a bent tartózkodást, különösen azért, mert a légkondicionáló berendezés éppen ma reggel mondta fel a szolgálatot.

A külső fal mentén lévő ablakokat berácsozták, hogy a benti foglyok kedvét elvegyék a szökéstől.

Bent, az irodákban, a termekben a rekkenő hőség csak tovább növelte a pattanásig feszült hangulatot. Az első helyiségben falhoz bilincseltek emberek sokasága várta, hogy adataikat felvegyék, majd tovább szállítsák a központba, ahonnan egyből vitték őket a fogdába. Az épület belsejében lévő cellák zsúfolásig tele voltak. Az irodákban a tisztek homlokáról ömlött az izzadság, egyik női őrmester rosszul is lett, homlokát vizes ronggyal takarták be és elfektették, míg a mentők megérkeznek, de a nő azt mondta, csak egy kis időre van szüksége.

A 23-as egység egy közeli lakóház tetejéről figyelte a rendőrőrs mindennapi életét távcsöveikkel. Már vagy három órája itt várakoztak, és figyeltek, analizáltak minden mozgást, őrségváltást. Begyűjtötték az adatokat arról, hogy a közeli központból mennyi időbe telik ideérni, valamint azt is, hogy a forgalom akadályozó tényezője mennyire szól bele ebbe. Mivel a közelben akadt néhány nagyobb

irodaház, és az ebédelni igyekvő alkalmazottak autóhada errefelé utazott át, így az akciót éppen ebédre időzítették, hiszen hiába a megkülönböztető jelzés egy autón, az sem tudja átrepülni a hosszú kocsisorokat.

– Húsz perc és indulunk – mondta Zhenbang. – Tölteteket készenlétbe!

A többiek készenlétbe helyezték az említett dolgokat, majd tovább figyelték a mindennapi életet. Az örök megállás nélkül törölgették homlokukat, járkáltak, időnként megfegyelmezték a falhoz bilincselteket. Éppen egy rabszállító érkezett be, amiből egy nagydarab férfit taszigáltak kifelé. Mellette két rendőrnek már megduzzadt az arca, láthatólag sok gondjuk akadt, mire ezt a férfit lekapcsolták.

A hétköznapi élet tovább zajlott, semmi rendkívüli nem történt...

Húsz perc múlva...

Az irodában a levegő már szinte fojtogatóvá vált. A számítógépek billentyűzetére izzadság csöpögött a homlokokról, hiába törölgették.

A földön fekvő nő hirtelen köhögni kezdett, méghozzá oly szaporán, hogy már többen tudták, ez nem természetes. Majd fulladozni kezdett.

Két másik nő ugrott melléje, akik szintén köhögni kezdtek. Szemükből dőlt a könny.

Az irodában dolgozó tucatnyi másik tiszt is érezte már a szagot, amit semmivel sem lehetett összehasonlítani: könnygáz.

A gáz marta a szemüket, a légsöveiket. Fájt a köhögés, orruk váladékozott. Egyikük az ablakhoz ment és kitérta, de ez vajmi keveset ért, ugyanis a 23-as egység tagjai könnygázgránátokat táraztak be gránátvetőkbe és négy irányból tüzeltek az épületre. A töltetek be-
röppentek a nyitott ablakokon, a tetőn lévő szellőzőnyílásokba siklottak. A gáz minden lehetséges irányból szivárgott befelé.

A bejárati ajtónál álló őr rácsapott a riadósziréna gombjára. Ő is itt dolgozott akkor, mikor pár éve egy befolyásos Triád vezető fogtak el és egy óráig itt tartották fogva, míg érte jött egy rabszállító

különítmény. De az az egy óra rémálommá vált, ugyanis a maffia csapatai megtámadták ezt az épületet, de végül nem tudták kiszabadítani a vezért, az erősítés megérkezett és vagy letartóztatták, vagy lelőtték a támadókat.

Ám a mostani eset teljesen más volt, mert nem a maffia szervezetlenül fegyvert lóbáló tagjaival néztek most szembe a védők, hanem náluk jóval képzetesebb harcosokkal, akik éveken át ezt tanulták. Mi több, ők nem is akartak kiszabadítani senkit, csak egy icipici tárgyért jöttek...

Hana az akciót ötpercesre tervezte, mert tudta, hogy ennyi idő kell az erősítésnek. Ha ez alatt nem végeznek, el kell tűnniük.

A belső folyosókon elszabadult a pokol, a tisztek mind köhögve, fulladozva futottak a fegyverterem felé. Igyekeztek kinyitni az ajtókat, és nem is a fegyverekre, hanem inkább a gázálcokra gondoltak.

A tolongásból egymás taszigálása lett, hiszen mindenki szenvedett. Ezt a tervezéskor Hana tökéletesen tudta.

Az utolsó gránátok kilövése után Zhenbangék felvették a gázálcokat és megindultak. Előlről rohantak be és mivel pontosan tudták, hogy néz ki az épület alaprajza, célirányosan a figurát rejtő iroda felé tartottak. Kezeikben légfegyvereket cipeltek, Zhenbang nem akart újabb vérontást, bár Hana a tervezéskor éles fegyverekre építette a stratégiát. De kiegyeztek, ez is megfelelőnek tűnt eddig. A fegyverekbe pedig altatótöltetes tűket táraztak.

A főbejáraton át berohanva a következő folyosó felé vették az irányt. Köhögő, fulladozó rendőrök próbálták megállítani őket, fegyvereikért kaptak, de mielőtt ezekkel bármit tehettek volna, testükbe álltak a tűk és a padlóra hullottak.

Már csak három és fél perc maradt, a négyes pedig már a második folyosón járt. Fengre oldalról akart ráugrani egy szenvedő rendőr, utolsó erejével is szolgálatát teljesítette és meg akarta állítani a támadókat. Feng azonban nem lepődött meg, a rávetődő férfi elől kecsesen félrelépett, majd elkapta a karját, átdobta, emiatt a vállá kifícamodott, majd a nő a nyakához tette a fegyvert és belelőtt egy tűt a puha szövetekbe.

Rohantak tovább. Három perc.

A harmadik folyosóra léptek, és máris láthatták a fegyverterem előtti káoszt. A rendőrök egymást lökdösték, azok, akik tudták a kódot éppen igyekeztek a rettenetes körülmények ellenére is némi rendet tartani, mert a teremben lévő dolgokért ők voltak a felelősök. Próbálták lélegzetüket visszatartani, de ezt is kezdték feladni, mert a gáz továbbra is könyörtelenül tombolt a légsöveikben és tüdejükben, égett, mart.

A rendezetlen sorok végén nyílt az ajtó és az üvöltésbe és pánikhangokba szisszenések keveredtek. Egy rendőr... kettő... négy... hat... nyolc... tíz... tizenkettő hullott a padlóra. Mindenkit lelőttek a folyosóban.

És már csak két percük maradt...

Továbbviharzottak, a fogdákhoz érkeztek. Mivel berúgták az ajtót, a meglepetés ereje miatt még időben lelőtték a gumibotokat lóbáló, feléjük rohamozó rendőröket. Hana tudta, hogy éles fegyvert a foglyok jelenléte miatt nem tarthattak maguknál, hisz ezért volt a fegyverterem.

Átrobogtak a helyiségen...

Másfél percük maradt...

Megérkeztek az irodákhoz. Shaozu lépett az ajtóhoz és teljes erőből berúgta. Bent egy, a figura őrzésével megbízott rendőr próbált elbújni.

– Zhenbang, Shaozu, ti menjete ki, és keressetek egy kocsit! Mi hozzuk a figurát. Gyerünk, gyerünk! – kiabált Hana a gázálarc alól, de persze a rádióra hagyatkoztak inkább.

A két férfi elrohant, a két nő pedig benyomult a terembe. Átugrottak az asztalokon és az egyik mögött bujkáló őrmestert elkapták. Hana egy idegpontot nyomott meg, közben Feng pedig beleöklözött a hasába párszor. A Sakkmester elengedte, a rendőr köhögve kuporodott össze a fájdalomtól. Ekkor még mindig nem hagyták békén, Hana megint elkapta az idegpontot és a fülébe mondta. – Nyissa ki a széfet!

A férfi engedelmeskedett. Hana követte, Feng még oldalba rúgta, majd megint akarta, de társa feltartotta a kezét: *Ennyi elég volt!*

A férfi kinyitotta a széfet. Hana lépett oda, mindent kikutort, majd megtalálta a figurát. – Megvan a céltárgy! Ismétlem, megvan a céltárgy! Jövünk ki.

A két nő faképnél hagyta a nyöszörgő férfit és úgy rohantak kifelé, mint az őrült.

Letelt az öt perc.

Ám az erősítés sehol nem volt.

Hiszen éppen a déli óra csúcsa tartott és hiába a kék jelzés, a hosszú sorokba beragadtak a kocsik. Ezt is tökéletesen kiviteleztek. Tehát így nyertek még egy-két percet, de biztosak voltak benne, hogy többet nemigen fognak.

Zhenbang és Shaozu most egy rendőrautót kötöttek el és azzal tolattak csikorgó gumikkal a főbejárathoz.

Ugyanebben a pillanatban robbant ki a két nő, a hátsó ajtóknál termettek, kinyitották és bevágódtak.

– Gyerünk, gyerünk, tűnés, hű de kurva jók voltunk megint! – ujjongott Hana.

– Te voltál a jó vén szatyor – mondta Shaozu, majd néhány hajmeresztő manőverrel kiszáguldott a parkolóból és maguk mögött hagyták a rendőrörsöt.

A lelőtt, vagy még nyöszörgő tisztak nemsokára ép eszűen tudnak majd gondolkozni és mikor majd a jelentésüket kell írniuk, be kell számolniuk arról, hogy a maffia évekkal ezelőtti támadásának sikeres visszaverésével szemben miért nem tudtak mindössze négy embert megfékezni...

Tizenöt perccel később...

Shaozu eltávolodott a rendőrörstől, az erősítéstől, és éppen a folyópart mentén hajtottak tovább, a Pudong negyed felhőkarcolóival szemben. Ezek tizennyolc évvel ezelőtt még nem álltak, itt csak egy mocsaras félsziget terült el. Mostanra egyfajta területfejlesztési világrekordként magasodtak itt, mint egyfajta példakép az egész világnak, hogy igenis, lehet építeni csodákat rövid időn belül is. A kocsijukkal az ideérkezés előtt egy közeli benzinkútnál álltak meg, onnan

a rendőrségig gyalogoltak.

Már nem jártak messze a járművüktől, eközben Hana kérdezte, mi Zhenbang elgondolása. A férfi egy kis szünet után válaszolt.

– Azt íratjuk a figurára, hogy a rendőrfőnöknek le kell tartóztatni a maffia vezéreket. Ezzel elég nagy galibát okozunk a soraikban és ezalatt meglépünk.

Csettintettek, ujjongtak, így fogadták a remek tervet. Ám Hana eloszlatta a jókedvet. – És mi van, ha valami mást ír a figurákra?

– A C4-est otthagynom a cellájában egészen addig, míg a letartóztatás megtörténik.

– Csak aztán ott ne felejtsd az után is – vigyorodott el Shaozu. A vezetés közben leste a tükröket, ki-be kapcsolta a szirénákat, hogy a hosszú kocsisorok ne akadályozzák őket.

– Na szóval, ezzel a húzással a maffiavezérek és a rendőrfőnök ki kerülnek a képletből. Hölgyeim, kezdjenek el majd csomagolni, ha visszaérünk!

– Vihetünk majd fegyvereket? – kérdezte Feng izgatottan.

– Sajnálom, Kölyök, nem.

– Ne már.

– Mondom sajnálom. Majd szerzünk ott neked valamit.

– És hova megyünk?

Shaozu vágott bele. – Azt hiszem, mindjárt börtönbe bassza meg. Itt egy járőr kocsi mögöttünk.

Zhenbang egy pillanatra megrémült, hátrapillantott, de hamar látta, hogy ez az autó nem tartozik az erősítéshez, így fellélegzett, ahogy a két nő is ezt tette. – Ezek nem az üldözők, csak erre járnak. Unatkoznak, az egyik zabál. Csak nyugi, hajts tovább! Mennyire vagyunk?

– Kábé egy perc.

A sziréna éppen le volt kapcsolva, így komótosan beálltak a kocsisorba. Egy zsúfolt kereszteződéshez közeledtek, környezetükben túlnyomó részt lakóházak, egy-két csillogó irodaépület, itt-ott régi stílusban épült pagodák álldogáltak.

Hana és Feng közben lecsúsztak a hátsó ülésen, hogy ne lehessen őket látni.

A másik rendőrautó mögöttük araszolt, a sofőr még intett is nekik, Shaozu pedig visszaintett.

Zöld jelzést kaptak, és egy kicsit előre tudtak gördülni. A három sávból most a középsőbe húzódtak, a másik rendőrautó pedig melléjük.

Ebben a pillanatban lebuktak: a két tiszt átnézett és azonnal látták, hogy ezek nem rendőrök, mi több, kaptak egy gyors személyleírást már a támadókról és már élt a város szintű körözés. De még ez sem lett volna gond, ha elérik a kocsijukat és eltűnnek.

Zöld jelzést kaptak, Shaozu pedig a gázba taposott: – Kapasz-kodni! – kiabálta. Már beleélte magát abba, hogy meglépnek, már el is képzelte a napsütötte szigetet ahol békében élhetnek, de most ez a kép – mint egy tükör – ezer darabra tört.

A két autó egyszerre lőtt ki a sorból és megint csak egyszerre kapcsolták be a szirénáikat. Shaozu azonban szemfülesebb volt, ugyanis balra rántotta a kormányt és a másik kocsit áttolta a szembejövő sávba. A gyorsuló, szembejövő forgalmon hatalmas robajjal akadt fent a félretolt jármű.

Shaozu már nem teketóriázott, hajtott, mint az őrült, úgy ahogy már hónapok óta nem, de ezúttal nagyon nem élvezte. A tét most mindannyiuk szabadsága volt, így hát ez most mind a kezébe került. El kell érniük a kocsijukat, mielőtt egy másik járőr felbukkan. Már csak egy kereszteződés választotta el őket a kocsitól.

A férfi hirtelen balra rántotta a kormányt és oldalazva csúsztak be a kereszteződésbe, majd ismét a gázba taposott és egyenesen a benzinkút felé hajtott, de már úgy, hogy a többiek sápadt arccal kötötték be a biztonsági öveket és halkán imádkoztak.

De szemből sajnos megjelent két másik rendőrautó, közeledtek és egyenesen feléjük hajtottak, nem érdekelte őket, ha frontálisan ütköznek. Valószínűleg az előbbi kocsiból adhatták le a drótot, és máris küldték a két legközelebbi járőrt.

Shaozu félrekapta a kormányt és felhajtott a járdára, hogy kikerülje őket. Elsodort egy kukát, összetört egy telefonfülkét, miközben néhányan félreugrottak a vijjogó autó útjából, majd újra az úttesten hajtott.

A két autó sofőrje a fékbe taposott, majd megfordultak.

– Előbb intézzük el ezeket! – Adta parancsba Zhenbang.

– Csak épp nincsenek itt a fegyvereink – mondta Hana, és hamar ideges lett, hiszen ő próbált érvelni, hogy hozzanak fegyvert, de Zhenbang ragaszkodott ahhoz, hogy ne.

– Az lehet, inkább lerázásra gondoltam. Ha a BMW-be ülünk és azt üldözik, azt sokkal könnyebb megtalálni, mint ezt a kocsit.

– De mi a francért nem hoztunk éles fegyvert, Zhen? Mondtam, hogy kellhet.

– Mert már eddig is van elég bajunk, nem kell még rendőrgyilkosság is.

– És a SWAT az mi volt?

– Önvédelem.

– Az is ugyanúgy rendőrgyilkosság volt.

– Jól van, ne most! – Akadt ki a férfi. – Nem szállunk át és kész! Követhetik műholdakkal és könnyebben lokalizálják a főhadiszállást.

– Na ez már értelmesebb érv.

Zhenbang hátranézett a nőre, de Hana állta a tekintetét és néma győzelmet aratott, ugyanis a férfi tudta, hogy igaza volt. Tényleg kellett volna hozni fegyvereket. Feng is csúnyán nézett Zhenbangra, ő szinte kibelezte a szemeivel.

De már nem tudtak mit tenni, először le kellett rázni a zsarukat, csak aztán átszállni.

Zhenbang a nőről az üldözőikre pillantott. Megállíthatatlanul közeledtek.

Shaozu jobbra kapta a kormányt és egy nagyon szűk utcába hajtott be. A két követő is felzárkózott egymás mögé és rendületlenül jöttek utánuk.

Hana is hátrapillantott, majd közölte. – Zhen, azt hiszem futnunk kell majd.

– Én is attól félek.

Shaozu kivágódott egy szélesebb utcára, a szirénázó autó elől a sofőrök nem tudtak időben félrehúzódní, így párral összecattantak.

A két üldöző mögé veszett csikorgással csatlakozott be egy harmadik, és igyekeztek a cikázó autót beérni. Csak azért sikerült ez nekik, mert az elől haladó jármű elől alig tudtak félrehúzódni az autók, nem sejtették, hogy ez egy üldözés.

– Óóó, bazdmeg, odanézzetek – mutatott Hana az égre: megjelent egy rendőrségi helikopter.

– Shaozu, készülj leállni valahol! – mondta Zhenbang. – Készüljete a futásra! Ismeritek a tervet, szétválunk, négyfelé rohanunk, úgy nehezebb elkapni. A kocsinál találkozunk!

Shaozu nem nézett rá, de Hana és Feng még mindig igyekeztek a férfit apró darabokra tépni tekintetükkel a fegyverek miatt.

Lövések érkeztek, betörték a hátsó szélvédőt. Le kellett húzódnuk az ülések takarásába, és mivel ezt az autót nem erősítették meg, csak idő kérdése, mikor fúródik a hátukba egy lövedék.

Egy kereszteződés piros lámpájába száguldottak be, a zöld jelzés irányából még szerencsére nem indultak el a sofőrök, mert már messziről hallották, hogy rendőrautók jönnek veszettül.

Az éles balkanyar bevétele előtt megtörtént a baj: eltalálták a jobb hátsó kereket, ami kidurrant. A kocsi most oldalra csúszott, fel a járdára, elsodort egy parkolóórát, kerékpárokat, motorokat, egy teázó elé kitett székeket, majd a falnak csattant.

– Kifelé! – üvöltötte Zhenbang. – Sok sikert gyerekek!

Kipattantak és négyfelé rohantak.

Üldözőik látták, hogy máris olyan helyre menekülnek be, ahol kocsival követni őket képtelenség, így a három autó szétszóródva állt meg, minden utas kiugrott és üldözőbe vették, akit tudtak...

Az egyik szerencsétlen Hana volt. Négyen rohantak utána.

A nő egy rövidtávfutót is megszegyenítő sebességgel cikázott a járdákon, parkokon, sikátorokon, hatalmas kereszteződéseken át. Szerencsére felszereléséhez tartozott a rádió, amit ráhangoltak a rendőrség frekvenciájára és így tudta, hogy mit beszélnek róla. Nem arra rohant, amit sejtettek, hanem mindig az utolsó pillanatban tért le, nem futott át egy utcán, hanem berohant egy sikátorba, nem át a parkon, hanem tovább egy aluljáróban.

Üldözői felszólításokat üvöltöttek feléje, de a nő lehagyta őket.

Lihegett, már égték a lábai, a forróság és erőkifejtés miatt teste verejtékben fürdött. Egy sétálóutcára rohant ki egy sikátorból. Körülötte mit sem sejtő emberek igyekeztek ebédelni, vásárolni, vagy csak egyszerűen sétálgattak. Egyik európainak tűnő turista még mosolyogva le is fotózta a szépséges nőt, melynek a vége az lett, hogy Hana kikapta a kezéből a kamerát és a földhöz vágta. Mikor pedig a férfi hóbörögni kezdett angol nyelven, a nő egy jobb egyenessel a padlóra küldte. Futott tovább.

Meglátott egy táblát: metróállomás. Ez az, ez tökéletes. Odalent el tud bújni, és mikor beáll egy szerelvény, az utolsó pillanatban beugrik és már el is tűnt.

Azonban egy járőr a sétálóutcában kiszúrta és leadta a jelentését. Hana egyenesen feléje rohant. A férfi nagyot nyelt, a dühödte amazon nem is lassított. Tudta jól, hogy az ilyen átlagos közterület felügyelőknak nincsen éles fegyvere, csak gumibot, bilincs és talán egy gázspray.

A férfi felszólítást közölt, hogy álljon meg és kezeket fel, de a nő nekirohant. Felöklelte, mint egy rögbi játékos a bámszokdó ellenfelet. A rendőr berepült egy közeli kirakatba és testével betörte az üveget.

Hana tüdeje égett. Visszaesett. Semmi. Jobbra pillantott. Onnan ketten bukkantak elő.

Balra nézett és megint meglátta a metró felé vezető jelzést. Rákapcsolt.

A sétálóutcáról egy főútra rohant ki, mindkét oldalon magas házak, alsó szinten boltok, éttermek. Igyekezett kikerülni a tömeget, minél kevesebb feltűnést kelteni. Már csak az hiányozna, hogy beleszalad egy agresszív hajlamú, vagy épp kötelességtudó férfiba vagy nőbe és azt is le kelljen szerelnie. Időt vesztené és ezalatt beérnének.

Rohanás közben egyre csak mondogatta magában, hogy *húzzatok már odébb!* A metrójárat már nem volt messze. Talán száz méter sem kellett odáig, már látta a mélybe vezető lépcső korlátját.

Hirtelen, tőle nem messze egy járőrökocsi hajtott fel a járdára, a sofórt nem érdekelte, hogy a kerekek szétmehetnek. Üvöltöttek,

hogy kezeket fel, de Hana kezében még mindig ott volt a légfegyver. Nemes egyszerűséggel lelőtte őket.

Rohant tovább, de szemből egy civil ruhás rendőr ugrott elé. Meg akarta állítani, aminek a vége az lett, hogy összetört arccal zuhant oldalra.

Ám a nő üldözőinek ez is elég volt. A levegőbe lőttek egyet, emiatt mindenki a jó száz méteres körzetben elfeküdt, vagy elfutott, Hana felé pedig megnyílt a tűzív.

A legtöbb lövedék a messzeségbe száguldott, de az egyik felkarcolta a vádliját. Hana felsikoltott és elvágódott. Pördült is párat, majd ülő helyzetbe küzdötte magát, és lőtt a feléje rohanók irányába. Sikerült, mindhármukat eltalálta.

Ám oldalról egy másik valaki rúgott bele a kezébe. Hana csuklója majdnem eltört, a pisztoly kirepült belőle. Egy civil tette, aki segíteni akart a rendőröknek. Ráugrott a nőre.

Hana még ebből a helyzetből is elkapta a ruháját és átdobta magán. A férfi a hátára érkezett, beszorult a levegője. A nő felállt és készült továbbrohanni.

De az előbbi támadó elérte a célját: a közelből még két rendőr futott közel és elektromos sokkolókkal két piciny elektródát lőttek a nő testébe.

Hana remegett, ahogy rázta az áram. Míg ez egyik zsarú nyomva tartotta a gombot, addig a másik kettő melléje ért és leteperték.

Hana egy pillanatig azt sem tudta, hol van. Kezeit már a földre szorították és befutott a harmadik is, aki teljes erőből fejbe rúgta.

Hana kis híján elájult. A bordáiban is landolt egy rúgás. Beszorult a levegője.

Majd hasra fektették és teljes erővel szorították le tagjait.

Még két rendőr érkezett meg és rávetették magukat az egyre erőtlenebbül kapálózó nőre. A sokkoló kivette minden energiáját.

Kezeit hátracsavarták és...

Ne, ne, neee! sikoltott Hana belül.

Rácsapták a bilincset.

Felállították. Egyik rendőr úgy beletalpalt a hasába, hogy Hana azt hitte, elhánnya magát.

– Megvagy ribanc. – Sziszegte cigarettabűzös szájjal a szép nő képebe. Hana pedig reflexből lefejelte, majd leköpte.

Ezután orcáján egy ököl landolt, hagyták elesni. Majd megint hasba rúgták, és megint. Hátrabilincsel karjai miatt semmit nem tudott tenni.

Egy másik autó is a közelbe ért és mire Hana újra eszmélt, a fejét már nyomták le, taszigálták befelé, majd rácsapták az ajtót. Orra előtt ismét rácsokat látott, amik hosszú ideig végigkísérték életét és tudta, hogy azok után, amit tett, ez a látvány örökké fog tartani. Pályafutása véget ért, és még egy utolsó kívánt, azt, hogy legalább a társai megmeneküljenek és megoldják az ügyet. Majd rádöbbsent, hogy hamarosan kegyetlen bánásmódban fogják részesíteni a fogdában...

Elhajtottak vele...

Feng úgy rohant, mint egy őrült. Elméjének mélyéből eddig nem várt ösztönzés hangzott fel többször is egymás után: *Fuss, bébi, fuss! Magadat mentsd először!*

Egy másik metróállomás felé robogott teljes erejéből. Egy idő után pedig ráeszmélt, hogy piszok szerencsés, mert senki nem üldözte. Ennyire lehagyta az üldözőket, vagy a zsaruk mást értek be?

Leszánguldott a metróba, az ellenőrző kapuknál találta magát, és mivel nem volt jegye, nem is lassított, úgy ugrott át felettük.

– Hé-kás! – szólt rá az ellenőr, közeledett is, de Feng lihegett, és mosolyogva vállat vont.

– Nincs jegyem.

– Akkor pedig...

Nem akart most vitába szállni a férfival, ezért a légfegyverrel nyakon lőtte. A közelben sétáló, le-fel igyekvő emberek csak azt látták, hogy a férfi összecsuplik, talán a nagy meleg miatt. Semmi gond, majd a kollégái összeszedik.

Feng továbbrohant, elérte a mozgólépcsőt. Elsietett az emberek mellett, akik mindössze egy átlagosnak kinéző lányt láttak, katonai nadrágba és pólóba öltözve, aki talán egy baráti találkozóra rohan. Ebben semmi különleges nem volt.

A nő elérte a mélyben a platformot és nem is érdekelte merre megy majd, de beállt az első metróba, fegyverét zsebébe rejtette és homlokáról törölgetve az izzadságot abban reménykedett, hogy nem azért volt szerencsés, mert mást üldöztek nagy erővel...

Shaozu pedig valóságos mázlista számba ment. Egy rendőr sem kergette, be tudott futni egy étterembe. A lihegő férfire a vendégek és felszolgálók értetlenül néztek, majd rájött, hogy a légfegyver még ott van a kezében. Eltette, közben ujjait szája elé tartotta. Magában mondogatta, hogy *Pszt, Hölgyeim és Uraim, Kuss legyen, máris ki-megyek.*

Senki nem próbálta megállítani, mikor átvágott az éttermen és a hátsó ajtón keresztül elszkolt...

Zhenbang sem mondhatta magát a legszerencsésebbnek. Éppen egy parkon rohant át, ahol a padokon szerelmesek vagy fiatalok csoportja üldögélt, kertészek nyírták a bokrokat és a fűvet. Zhenbang úgy rohant, hogy aki ránézett, azt hihette, ez a férfi elfelejtette hogy az olimpiai játékok pár hete véget értek.

Rendőrök követték, de nem érték be. Zhenbang keresztülfutott a parkon, és kitoppant megint a nyüzsgő járdára. Dudaszó talált utat fülébe saját lihegésének hangján felül. A vele szemben lévő oszlopon egy táblát látott, ami azt mutatta, hogy tőle jobbra nem messze egy metrólejáró van. Mátis arra fordult és rohant.

A lejárát itt nem lépcső, hanem egy rámpa volt. Hosszú, egyenes, az oldalfalon plakátok, hirdetések. Amint leért az aljára, hátrapillantott és meglátta a rendőröket. Négyen futottak utána. Nem várt, futott tovább, a kapukhoz.

Amint a négy rendőr leért, máris körbenéződtek. A sok ember közül egyik másik hamar rájött, hogy valakit üldöznek, az imént láttak egy menekülő férfit, így máris arrafelé mutattak, amerre elrohant.

Ebben a bökkenő az volt, hogy nem az ellenőrzőkapuk felé muogattak, hanem egy másik kijárat irányába.

A lihegő rendőrök először nem értették, mi folyik itt. Mire

azonban rájöttek, elkéstek, ugyanis Zhenbang egy másik helyen visszaroht a felszínre és a rendőrök mögé került, majd nem futott végig a rámpán, hanem a magasban lévő korlátról ugrott le.

Zhenbang hátra támadta őket. Az elsőnek kisöpörte a lábát, aki az arcára esett. Felpattant és oldalbordán rúgott egy másikat, aki félrerepült. A két utolsó megpördült, kezükben pisztolyok, de Zhenbang közel lépett, elkapta a baloldali csuklóját, megcsavarta. Valami reccsent, a férfi lábai egy kört írtak le, ahogy a Zhenbang egy remek dobással a vállára dobta. A negyedik pedig pisztolyát feltartva a fejére akart célozni, de a férfi félrekapta a fejét, ráfonta kezét a fegyverre és egy gyors mozdulattal lekapta a tetejét.

A férfi kimeredt szemekkel nézte saját fegyverét, majd Zhenbangra meredt.

– Sajnálom – mondta Zhenbang, majd belelőtt egy tűt a hasába. Ezután a másik háromba is.

Kapkodta a levegőt, majd lassan indulva és egyre gyorsítva futott tovább az ellenőrző kapuk felé, ahol a jegyellenőrnek már esze ágában sem volt megállítani...

Shaozu érkezett elsőként a kocsihoz, nagyjából fél óra múlva. Körülnézett. A benzinkút folyamatosan szolgálta ki az autósokat, egy közeli bevásárlóközpont előtti parkolóból dudaszó hallatszott, ahogy pár sofőr egy azon helyért küzdöttek. A közelben lévő, magas lakóházak között és felett elpillantva megint látta a fényesen ragyogó felhőkarcolókat a Pudong negyedben.

Beült a kocsiába és azonnal bekapcsolta a légkondicionálót. Az ablakot már nem merte lehúzni, félt, hogy azok után, ami történt, kiszúrhatják. A sötétített üveg mögött azonban biztonságban volt.

Felpillantott az égre és látta a helikoptert, ami egy helyben körözött. Ebből tudta, hogy valakit sarokba szorítottak, vagy elkaptak. De kit?

Tíz perc múltán megérkezett Feng, lihegett. Tehát ő rendben van. Mikor a nő beült, máris előkapott egy M4-est és kifelé kémlelt.

– Huh, mi... mi a... a helyzet?

– Valakit elkaptak.

Feng lenyelt egy nyálcsomót, majd aggodalmasan nézett a mutatott irányba. Ezután behunyta a szemét és halk imát mormolt. *Remélem nem Hanat kapták el, remélem nem Hanat kapták el, remélem nem...*

Amint Zhenbang nyitotta ki az ajtót és kapkodva a levegőt a rohanástól beült, Feng üvöltöni kezdett.

A főnök nem értette mi van.

Shaozu a helikopterre mutatott.

Zhenbang pedig elképedt. Hanat elkapták. Neki vége. Azok után, amit eddig tettek, soha többet nem jöhet ki majd a fegyházból, ahová majd bezárják.

Feng tovább üvöltött, majd egyszeriben abbahagyta, a fegyvert Shaozu ölébe dobta, kipattant, a hátsó ajtóhoz lépett, feltépte és Zhenbang legnagyobb megdöbbenésére megfogta a pólóját és olyan erővel rántotta ki, hogy a férfi szinte megijedt. Éppen magyarázkodni akart volna, de Feng ökle landolt az arcában. Olyan erőset ütött, mint egy nehézsúlyú bokszoló. Zhenbang a kocsinak esett, a meglepetés miatt nem tudta védeni magát. Mire észbe kapott, a feje megint kilendült oldalra, ahogy a nő a másik öklével is arcon csapta. Majd hasba rúgta. A férfi a földre csuklott.

A nő agya szerelmének elvesztése miatt elborult, Zhenbangot hibáztatta azért, mert nem hoztak éles fegyvereket.

Zhenbang pedig hiába volt jó közelharcos, a nő máris előnyt szerzett azzal, hogy a földre küldte és agyát a fájdalom ködébe burkolta.

A férfi az utolsó pillanatban húzta félre a fejét mert a nő bakanca majdnem összetörte. Elkapta Feng lábait és ülő helyzetből igyekezett kibillenteni az egyensúlyából. Nem sikerült.

Feng beletérdelt a férfi arcába, de nem találta el jól, csak a homlokát sértette fel.

Ekkor érkezett meg Shaozu, aki már akkor látta, hogy baj van, mikor ölében landolt a fegyver. Megpróbálta lefogni Fenget.

A nő megpördült, könnyökkel halántékon csapta Shaozut, de nem találta el jól. Majd nem foglalkozott vele tovább, vicsorogva megint Zhenbang feje felé rúgott. Ezt azonban a férfi már felállva védte.

Félreütötte a nő lábát, majd közel lépett és térdét felhúzza ágyékon rúgta.

Feng ezt már megérezte, karjait ezáltal Shaozu már könnyebben le tudta fogni, majd addig kapálózta, hogy elborultak.

– Nyughass már – üvöltött Shaozu a fülébe. – Csak ránk hozod a többit, állj már le!

Feng nem szólt semmit, de még vicsorgott, ugyanakkor a fájdalom is kiült az arcára. Megint könnyökkel akarta fejbe csapni Shaozuta, de már Zhenbang is közel lépett, letérdelt és egy remek fogással harcképtelenné tette a nőt. Ekkor jött a következő gond, hogy addig kellett őt így tartani, míg „visszajött” a Kölyök.

Percek teltek el, erőlködtek a földön.

A jelenetet természetesen látták az útról, a benzinkúttól is. Az egyik középkorú nő a füléhez emelt egy telefont, hogy jelentse az esetet a rendőrségnek, mindössze azt mondva, hogy randalírozókat lát. Ám azt nem tudta, hogy kik ők valójában.

A földön erőlködtek továbbra is, mikor Feng hirtelen megszólalt.

– Hé, ti, hé! Engedjétek már el!

Visszajött a Kölyök.

Elengedték, majd felálltak.

– Bocs – mondta Zhenbang lihegve.

– Mit mondhatnék? – kérdezte a nő is kapkodva a levegőt, és szemei szikrákat szórtak. – Életem értelmét elkapták, miattad. Azt ajánlom, találj ki valamit!

Shaozu már magabiztosabban rohant vissza a volánhoz. – Üljetek be, el kell tűnnünk!

Beszálltak.

Míg Shaozu lassan elindult, addig Zhenbang bekapcsolta a rádiót, ami képes volt a rendőrségi frekvencia figyelésére is.

– Itt ötös egység, egyik gyanúsított elfogva. Harmincas éveiben járó nő. Igen... Igen uram, értettem. Nem... Nem uram, semmit nem találtunk róla. ... Igen, őrizetben van. Nemsokára beérnek velem a főhadiszállásra. Igen, igen uram, szigorú őrizet alatt van. Ne aggodjon uram, persze, hogy nem engedjük el. Hogy mi? Ó, igen, rendben. Értettem uram. És...

Zhenbang lekapcsolta. Ez egyértelműen Hana. Neki vége. A többieknek pedig követniük kell a protokollt. Ami azt jelentette, hogy ha ilyesmi történik, az élet megy tovább.

Egyszer régen történt egy hasonló eset, éppen Hanaval. Feng akkor Shaozunak rontott neki, mert karamboloztak az autóval, amivel menekültek és útközben kellett volna felszedni Hanat. Mivel a bal eset miatt ez nem sikerült, gyalogosan kellett eltűnniük, mindeközben pedig azt hitték, hogy Hanat elkapták, de ő is megszökött. Mikor a főhadiszálláson találkoztak, Fenget órákig nem lehetett leszedni Hana nyakából.

Ám most nem maradt semmiféle kérdés. Már csak hárman maradtak...

Ám Zhenbang gyorsan rászólt Shaozura. – Van egy ötletem. Azonnal vissza Lilihez!

– Új dolgot találtál ki? – sandított rá a sofőr és lassan gördült közben.

– Elégé újat. Kihozzuk Hanat!

Feng és Shaozu egy emberként kiáltottak fel. – Hogyan?

– A figura segítségével. De taposs már bele végre, mert sietnünk kell.

– Hanaért a fénysebességet is átlépném – mondta Shaozu, majd a gázba taposott, Feng pedig ujjongott. Akármit is eszelt ki Zhenbang, Hanaért akármit megtesznek majd...

15. RÉSZ

Szabadítási tervek és két új tag

14. nap

2008. Szeptember 5.

Kína

Shanghai

Délután 3:30

Körülbelül két órával később megérkeztek a főhadiszálláshoz. Shaozu nyomban leparkolt, és míg betakarta a kocsit, Zhenbang és Feng Lili cellája felé rohantak.

A labirintusban most ők maguk is eltévesztették egyszer az irányt a sietség miatt.

Lili cellája elé érve megvárták Shaozut.

– Legyetek csöndben, én beszélek csak – mondta Zhenbang.

– Jó, de siessünk, siessünk – csapkodta a vállát Feng izgatottan. Puha ütések voltak, nem olyan nehézsúlyú bokszoló típusúak.

– Még azért van időnk. Hana azonosítatlan, ilyenkor a protokolljuk az, hogy órákig is kutatnak utána, ha kell. Valamint...

– Jó, nem érdekel menjünk már.

Benyitottak Lilihez.

A kislány széke más helyen volt, ami azt jelentette, hogy megpróbált közelebb kerülni a bombához. Persze nem sikerült, félúton ki-merülhetett.

Most fáradtan hajtotta le fejét, haja az arcába lógott. Talán aludhatott is egy kicsit.

Felnézett, szemében kimerültség tükröződött, és fáradtan elmosolyodott. – Nahát, sikerült?

– Igen. – Mondta Zhenbang és átállította a bomba számlálóját. De még nem kapcsolta ki. – Csak sajnos valami balul sült el.

Lili végignézett rajtuk. – Elkapták Hanat? – kérdezte. Zhenbang meg mert volna esküdni rá, de mintha egy pillanatnyi aggodalmat látott volna átszaladni a lány arcán.

– Igen.

– Értem. Sajnálom.

– De megszereztük ezt. – Ezzel Zhenbang kivette a zsebéből a figurát. – Ez a rendőrfőnök figurája?

Lili végignézte a jeleket és bólintott.

– Rendben Lili. – Zhenbang Shaozuhoz fordult és a fülébe sügött valamit.

A férfi elrohant, majd pár perc múlva visszatért. Egy kis kést hozott, amit Fengnek dobott. A nő a rémült Lilihez lépett mosolyogva, majd egy gyors mozdulattal lenyisszantott egy tincset, amit egy evőpálca végére ragasztott, és máris elkészült a tüecset.

– Nos Lili – folytatta Zhenbang. – Mi nemsokára kimegyünk, a figura itt lesz veled, ezzel a késsel és ecsettel. A bilincsedet lecseréljük, lesz rajta egy távkapcsoló. Feng, kérlek!

A nő a lány mögé lépett, levette csuklójáról a bilincset, hagyta, hogy nyújtózzon egyet, majd máris hátrarántotta a vékony karokat és rácsapta a speciális bilincset.

– Tehát – mondta tovább a férfi. – A hangszóróból hallani fogsz egy-két utasítást, majd azokat fessd rá a figurára! Érthető?

– Igen – bólogatott erőtlenül.

Zhenbang a társaira nézett, majd kivonultak és rázárták a lányra az ajtót.

Harminc perccel később...

Az egység maradék három tagjának el kellett hagynia a főhadiszállást, mert az írott parancsokat nem ismerték, és nem kizárt az sem, hogy Lili segítséget hív. Ha így tenne, akkor továbbra is ott lesz mellette a bomba.

A kocsiban ültek, néhány kilométerrel odébb, laptopokkal csatlakoztak a főhadiszállás gépeire, a képernyőn a kislány képét figyelték.

– Lili, hallasz? – kérdezte Zhenbang.

A kislány körbefordult, láthatóan újra elaludt a kimerültségtől. – Igen, hallom.

– Remek. Akkor nyitjuk a bilincseid.

A kislány kinyújtózta tagjait, majd felállt és lassan, elgémberedett tagokkal tett néhány tornamozdulatot, de úgy, mint egy nyolcvan éves öregasszony. Lassan a sarokba sétált, megfogta a kést, az ecsetet és törökülésben a földre helyezkedett. A figurát pedig úgy fogta, mintha valami játékbaba lenne. Még ringatta is egy pillanat erejéig.

Türelmesen vártak, míg befejezi, bár igazából meg sem tudtak szólalni azon, hogy a lány hogy viselkedik, mikor egy figura van a kezében.

– Mit írnak rá? – kérdezte hirtelen Lili.

– Nos – Zhenbang mintha most ébredt volna fel egy mély álomból. – Írd rá azt, hogy a ma letartóztatott harminc éves nőt hozzák este nyolcra a 19-es mólóhoz. És aztán...

– Egy pillanatra álljunk meg – tartotta fel a kezét a lány. – Van itt egy kis baj.

– Miféle baj?

Lili a kamera felé fordította a figurát. – Az, hogy ez a figura már elég szépen tele van írva. Csak egy komplex parancs fér el rajta.

– Hogy érted ezt?

– Hát úgy, hogy nincs rajta hely.

– Nem baj, akkor írd a másik oldalra, az üres.

– Oda nem szabad.

– Miért nem?

– Mert nem fog működni. – Eközben bevágta az ujját és az ecsettel felitatta a szívárgó vért.

– Hát akkor csinálunk egy másik figurát.

– Azt sem szabad.

– Hát akkor hogyan lehetett Mr. Chengnek egy új figurája régen?

– Hm, talán a démon tudja, de én sajnos nem.

– Akkor ezt megsemmisítjük és készítünk egy újat.

– Azt sem szabad. Ha a figura megsemmisül, akkor a Báb is meghal. Vagy ezt nem mondta el Lao Wang? Ó, értem. Hát akkor most tudják. Ha a figurát megsemmisítik, meghal a Báb, éppen úgy, ahogy a figura. Tök jó, nem? – vigyorgott a kamerába és kezdtek

elbizonytalanodni: ez most Lili?

Ám Zhenbang kiakadt: – Van valami egyéb hülye szabály is?

– Rengeteg van. Hosszú órákig sorolhatnám. De nem én készítem ezeket. Csak használom. Használjuk. Na, igen.

Zhenbang gondolkodott. Ha nem írják rá a figurára a parancsot sebesen, Hanat kivihetik a rendőrfőnök hatásköréből és akkor vége. Zhenbang az előbb meg akarta próbálni azt is, hátha kifer még a vezérek letartóztatása is, de ha már Hana kiszabadításához is szűkössé a hely, akkor az azt jelenti, hogy vagy ez, vagy az. A 22-es csapatja.

– Tehát, mit írjak? – kérdezte Lili, hangja kötekedően hatott.

– Fogd be, mindjárt mondom.

– Nahát, csak nem tanácsstalanok?

– Mondom, fogd be!

– Oké, oké, befogom. Hm, szegény Hana, most amúgy biztosan vattadják, hogy mondja el, hol vannak maguk, és én hol vagyok.

Zhenbang elnémította a hangszórót. Lilinek sajnos teljesen igaza volt. Senki nem lett volna most Hana helyében.

Már egyre inkább azon gondolkoztak, hogy ez az egész „Szabadítsuk ki Lilit” akció egy jól tervezett csapda volt. De ki állította fel valójában? A démon? Vagy Mr. Cheng? Még tele vannak csupa kérdéssel.

De most nem szabadott ezen gondolkodni. Dönteniük kellett.

Ám Zhenbang hirtelen rájött, hogy Lili megint segített: tippet adott. Azt mondta, ha a figurát megsemmisítik, akkor meghal a Báb. Mivel csak egy komplex parancsra van hely, ezért azzal elhozzák Hanat a mólóhoz. A szabadon engedése biztosan nem fog menni, még ha a rendőrfőnök így is döntene, a kollégái és emberei biztosan nem fogják hagyni. De egy ártatlan átszállítás már más. Aztán ha elhozzák Hanat, ott ki lehet szabadítani, sajnos megint erőszakos úton, de már nem számít. Már a vége felé járnak az ügynek. És ha megvan Hana, és a figura telefestve, akkor utána nemes egyszerűséggel megszarolják a rendőrfőnököket egy semleges kéréssel, ami az lesz, hogy meghívja a vezéreket vacsorára, a többi már a 23-as egység dolga. És amint elfogták őket, jöhet a vattadás, Feng örömmel fogja teljesíteni, és ha megvannak a vezérek figurái is, akkor már csak azokat

is át kell írni és készen is vannak. Igen, ez remek terv, gondolta Zhenbang.

Ezeket a gondolatokat megbeszélte Shaozuval és Fenggel, akik rábólintottak. Tetszett nekik.

Zhenbang visszakapcsolta a hangszórót és a mikrofont.

– Na Lili.

– Igeeen? – a kislány éppen megint ringatta a figurát, simogatta és beszélt is hozzá.

– Írd azt a figurára, hogy Hanat ma este nyolcra a 19-es mólóhoz kell hozni!

– Jó. Hm. De rá kell írnom az igazi nevét. Mi az igazi neve?

Zhenbang nem mondott semmit. Ha Lili megtudja Hana valódi nevét, a jövőben akár mikor az irányítása alá vonhatja. Ha a nőből Báb lenne, akkor a rendőrfőnök biztosan kihozatná, mint egyfajta szakértőt, és felvonultatná ellenük. Ekkor Zhenbangot kirázta a hideg, gyorsan lepörgött szemei előtt egy olyan tűzharc, ami Hana tervei szerint zajlik. Gyorsan véget érne az életük, ebben biztos volt. Tehát Lili nem tudhatja meg a nevét.

– Hát sajnós nem mondhatom meg – mondta egy sóhaj után Zhenbang.

– Jó és akkor mit írjak a helyére?

– Mondjuk írd azt, hogy a ma üldözött és elfogott harminc éves nőt hozzák a 19-es mólóhoz este nyolcra. Ez így jó? Kifér?

– Hm, lássuk – a lány elmélyülten számolgatta a karaktereket, ide-oda mutogatott, hogyan köti majd őket össze, mert nem sorban írt eddig a figurára, hanem össze-vissza. – Igen, ez jó lesz.

– Kiváló! Akkor hadd lássam, hogyan festesz!

– Úgy érte, fessek ezt?

– Igen.

– Oké.

Lili a vonásokat idegesítően lassan húzta, de nem tudták eldönteni, hogy azért, mert bosszantani akarja őket, vagy pedig azért, mert elég egy rossz mozdulat és nem lesz több hely.

Két percre volt szüksége.

– Kész! – mutatta fel végül. Való igaz, a figura minden négyzetcentiméterét jelek borították.

– Nagyszerű! – sóhajtott megkönnyebbülten Zhenbang. Shaozura és Fengre pillantott, az ő szívükről is nagy szikla gördült le. Egy lépéssel közelebb kerültek ahhoz, hogy visszakapják Hanat. – Akkor most tedd a figurát a sarokba!

– Jó – mondta Lili, majd letette, mellé a kést és az ecsetet is.

– Most menj vissza a székhez!

Lili visszasétált.

– Ül le!

– Mi? Minek? – kezdett el hisztizni a lány. – Megint oda akarnak bilincselni? Azt már nem.

– Lili, azt mondtam, hogy...

– Nem! – A lány raplizott. – Nem mehetek ki, enni sem kaptam hosszú ideje, szomjas vagyok, pisilnem kell, és...

– Hahó Lili, a bomba még ott van a sarokban.

Lili máris leült, ijedt arccal, mozdulatlanul.

– Tedd hátra a kezed!

Engedelmeskedett, majd megadóan sóhajtott, mikor rázárták a bilincset újra.

– Legalább hadd pisiljek – nézett könnyörgően a kamerába, de Zhenbang lekapcsolta.

– És most? – fordult a főnök felé Shaozu. – Gondolod, tényleg elhozzák Hanat?

– Igen. Úgy érzem.

– Úgy érzed? Nem kéne biztosra menni?

Zhenbang szigorúan nézett rá. – Szerinted tudunk biztosra menni ebben az ügyben?

– Oké, igaz – sóhajtott egy nagyot Shaozu.

– Zheni – pislogott érdeklődően Feng. – Hárman nem leszünk ehhez kevesen?

Zhenbang széles vigyorral arcán fordult feléje. – Lesz segítség, nyugi. Emlékeztek a 7-es egységre?

Most nem csak Shaozu, de még Feng is elsápadt.

A sofőr igyekezett megbizonyosodni arról, hogy Zhenbangnak

nem ment el a maradék esze: – Ugye nem mondod komolyan, hogy...

– De, komolyan mondom. Nincs más választásunk. Ha Hana itt lenne, nem hívnék senkit, de nélküle elég komoly hátrányból indulunk.

– De a 7-es egységgel meg olyanok leszünk, mint egy két lábon járó atombomba, ami egy tüsszentésre felrobban.

– Tudom. Mondtam, nincs más választásunk. Nyugodjatok bele! Csak azért jönnek, hogy segítsenek Hanat kihozni, aztán eltűnnek. De erősen gondolkodom azon, hogy addig kéne a segítségüket kérni, míg teljesen megoldjuk az ügyet és be is pakoltunk.

– Ne legyél buta Zheni – Feng ujja hegyével böködte Zhenbangot.

– Nem vagyok. Gondoljatok bele! Velük jobban állunk.

Ez teljesen igaz volt, ugyanis a 7-es egység két tagja – mint férj és feleség – olyan rettegett hírben álltak, hogy a többi egység is tartott tőlük.

Régen, éppúgy, mint Zhenbangék, a 7-es egység a kormánynak dolgozott. Ketten voltak mindössze, de olyan hatékonyan dolgoztak, mint egy négy-, ötfős alakulat. Hogy miért?

A 7-es egység női tagja a bombák nagymesterének hírében állt, a férfi tag pedig mint a nehéz fegyverzeteké. Három évvel ezelőtt Zhenbangékkal volt egy közös akciójuk, melyben a 7-es egységgel együtt egy embercsempész hajót támadtak meg. Az egység férfi tagja, Shaotang – vagy más néven az „Üllő” – egy rakétavetővel lőtte ki a hidat, ezután Yingmei – a „Mániákus” – bombája gyakorlatilag meglékelte a hajót és a süllyedés előtti utolsó percekben léptek színre Zhenbangék és az embertömeg bepakolása előtt elintézték az egész bandát.

Yingmei olyan bombát is tudott készíteni, ami első pillantásra nem nézett ki másnak, mint egy darab keksznek. De ez a kis rágcsalnivaló elég nagy meglepetést okozott a fogsornak, és még azoknak is, akik a hatását egy utca másik végéről érdeklődve figyelték.

Shaotang a nehéz fegyverzetek közül a rakétavetőket kedvelte a legjobban, de mesterlövészfegyverekben is jártas volt, valamint

kedvelte a talapzatra állítható gépágyúkat, helikopterágyúkat. Mindezeket olyan apró darabokra szét tudta szedni, hogy külön-külön feladva még egy reptéri csomagellenőrzésen is átmentek.

A 7-es egység legendás párosként vonult be a Csapásmérő Egység történelmébe. Zhenbangék mellett az egyik legjobbak voltak.

Ám körülbelül két évvel ezelőtt nyomtalanul eltűntek. A kormány parancsmegtagadás miatt életbe léptette a 24 órás keretet, majd ennek letelte után kiadta a parancsot a hajtóvadászatra ellenük. Itt kezdődtek a gondok: sikeresen elhitették, hogy merre járnak, hol rejtőznek, de a kiérkező rendőri erőket – és két esetben más Csapásmérő Egységeket – olyan trükkös bombák fogadták, hogy a szakértők sem találták meg őket. Több tucat halott, két hetes örült ámokfutás után a kormány visszavonta a kettejük elfogására kiadott parancsot, majd békén hagyta őket, mert valójában senkit nem támadtak meg, de ha védekezni kellett, ott keményen odacsaptak.

Az elmúlt két évben – mint zsoldos alakulat – kisebb-nagyobb megbízásokat hajtottak végre. Élvezték, amit tettek, remekül rejtőztek, álcázták magukat.

És bár a kormány már aktívan nem üldözte őket, képük ott maradt az első tíz körözött személy képe mellett.

Zhenbang pedig tudott egy titkos telefonszámot, amin üzenetet hagyott nekik, és vissza is jeleztek: „Oké, Zhenbang, jövünk!”

Mikor az üzenetet a férfi lehallgatta, kirázta a hideg. Sosem becsülte le kettejüket, de amit régen a hajó elleni akcióban műveltek, na meg utána a menekülésük során is, kissé megrémítette. Most majd megint azzal kell szembenéznük, hogy a kis eredményt hatalmas pusztítás árán érik el. Nem ismerték a lopakodás fogalmát, Yingmei inkább berobbantotta az ajtókat. Nem ismerték a vallatást, a szájba dugott gránát sokkal hatékonyabbnak bizonyult. Nem ismerték a hangtompítókat, a rakétavető süvítése mindig elrettentette az ellenfeleket.

– Na szóval, jönnek nemsokára. – Mondta Zhenbang.

– Mi? – fordult feléje Shaozu elképedve. – Már szóltál nekik?

– Igen. Mikor visszaértünk Lilihez. Hatra jönnek a közelben az építési negyedhez.

- Nemsokára hat. Menjek egyből oda?
- Nem. Előbb vissza a főhadiszállásra. Átöltözünk, hozunk új fegyvereket. Yingmei már elküldte az instrukciókat. És vásárolni is kell ezt-azt még gyorsan. Úgyhogy indulás!
- Shaozu elvagyorodott. – Előre Hanaért!
- Előre Hanaért, juhée – ujjongott hátul Feng.
- Így van srácok. Kihozzuk őt és nemsokára vége az egész ügynek. Taposs bele!

Nem egész két órával később...

A kietlen építkezési területen elhagyatott toronydaruk álltak, a félkész épületek közt buldózerek, teherautók parkoltak katonásan egymás mellett. A nap könyörtelenül tűzött, a szélfuvallatok lesöpörték a homokot és port a lakóházak és bevásárlócsarnokok „csontvázáról”. Kis lakókonténerekben, lent a messzeségben, a völgyekben, munkások tértek nyugovóra a hosszú műszak után, biztonsági őrök sétálgattak kint, cigarettáztak.

Az egyik domb tetején parkolt az egység kocsija, vártak az érkezőkre.

Feng a motorháztetőn ült, terepszínű nadrágot viselt, fekete pólót, napszemüveget, és papucsot, bakancsa a földön, ölében „kedvence” pihent, kibontott haját a szellők – mint láthatatlan kezek – finoman mozgatták.

A kocsinak támaszkodva fekete nadrágban és pólóban Shaozu állt, egy baseball sapkával igyekezett arcát rejtteni a tűző naptól.

Mellette Zhenbang is fekete ruházatban, napszemüveget viselve várakozott.

Nem beszéltek egymással. Nem is érdekelte őket, hogyan zárják majd le az ügyet, most mindennél fontosabbnak érezték azt, hogy kiszabadítsák Hanat, és időben leállítsák a 7-es egység esetleges ámokfutását.

A messzeségben, a dombok másik oldalán az időleges úton porfelhő jelent meg, amint egy jármű közeledett. Shaozu egy távcsövet emelt szemei elé és szemügyre vette őket. Zhenbangra nézett, saját

arcát látta a napszemüveg felületén és bólintott.

Az autó – egy Mercedes GL terepjáró – fekete pontja sebesen közeledett. Száguldása során még Shaozu is elképedt, sőt, még aggódott is, mert ha a kocsis lesodródik a domb tetején futó útról, legördül a mélybe és a segítségnek lótnak. De nem így történt.

Néhány perc múlva a kocsis lassított, hatalmas porfelhővel takarta be őket. Feng és Zhenbang napszemüvegét szépen belepte, levették, majd Zhenbang a pólójára akasztotta, de Feng lefújkalta róla a port és visszavette.

Amint a porfelhő leült egy kissé, egyszerre nyílt a két ajtó. Egy férfi és egy nő szállt ki.

Yingmei zöld rövidnadrágot viselt, szandált, és egy – formás – melleire feszülő világoskék felsőt. Fején piros sapka, hosszú haját nem kötötte össze, így két oldalt is kilógtak a sötétbarna szálak. A nő arca szép volt, szemei eszelősen villantak, mint valami ragadozóé, ám Zhenbang tudta, hogy vérengző hírneve ellenére a nő meglehetősen emocionális.

A vezetőülésből Shaotang szállt ki, aki termetét tekintve vettekedt Zhenbanggal. Fekete nadrágot és ugyanolyan színű trikót viselt, vastag, izmos karjain tetoválások díszeltek, hasonló non-figuratív ábrákkal mint Hanaé és Fengé, ám egy-két fegyver is felismerhetővé vált. A férfi napszemüveget viselt, amit levett és trikójára akasztott. Szögletes álla, vastag nyaka csak tovább fokozta elrettentő külsejét, amitől talán még egy jól megtermett biztonsági őr is megijedne és elgondolkodna, hogy hogyan kéne magát még félelmetesebbé tenni. A férfi tekintete végigsiklott a csapaton, először Zhenbangon, majd Shaozun, végül Fengen. Mihelyst megbizonyosodott arról, hogy régi ismerősei állnak itt – akikkel ugyan csak egyszer dolgoztak együtt –, láthatólag felengedett. Esetében ugyanaz az emocionalitás érvényesült, mint feleségénél, vagyis az elrettentő külső egy elég érzékeny és óvatos embert takart. Zhenbangnak megint eszébe jutott az, hogy hogyan voltak képesek ők ketten emberek százait megölni, de aztán rájött, hogy ők mindvégig védekeztek, szinte sosem támadtak. Ám most máshogy lesz...

Shaotang előresétált és Zhenbangot egy meghajlással köszöntötte. – Zhenbang – húzódott széles vigyorra a szája és kezét előrenyújtotta.

– Shaotang – megfogták egymás kezét és megrázták. Zhenbang ezután a nő felé fordult. – Yingmei, újra örvendek!

A nő is közelebb lépett és kezét fogtak.

Shaotang most Shaozu elé lépett. – Shaozu, újra együtt – hajolt meg és kezét nyújtotta.

– Ja, jó újra látni téged – mondta a férfi, de egyáltalán nem így gondolta. Kezét fogtak.

– És a királynő, Feng. – Shaotang ragadozó módjára vigyorgott, de Feng meg sem mozdult. Napszemüvege miatt semmit nem lehetett leolvasni az arcáról. A nagydarab férfi kérdően fordult Zhenbang felé, kérdése egyértelművé vált, hogy mégis mi ez a fogadtatás, de Feng végül kislányosan felvihogott, majd integetni kezdett. – Sziasztoook! – Pusztán csak felmérte őket magának, hisz szerelmének kiszabadításában fognak segédkezni. Mikor látta, hogy minden rendben, felengedett.

A bemutatkozás után Shaotang még utoljára végignézett rajtuk. Yingmei a kocsijuknak támaszkodott, próbálta rejteni arcát a forró napsugarak elől, de közben Fenget nézte. A másik nő is feléje fordította a fejét és így vizsgálta, de a napszemüveg miatt Yingmei nem látta, hogy Feng levetkőzteti a szemével. Tetszett neki, de most ezen érzelmét háttérbe kellett szorítania. Már nincs sok idő, ezért majd később elmarlak, Yingmei, gondolta Feng.

– Nos akkor Zhenbang – tapsolt egyet Shaotang. – Beavatsz? Sajnálom, hogy elkapták Hanat, csak annyit mondtál, hogy jöjjünk segíteni. Itt vagyunk. Miféle akcióban vagytok most?

– Semmilyenben.

– Aha, ezt most nem értem.

– Úgy értem, hogy a legutolsó akciónk után egyfolytában csak magunkat védjük.

– Kitől?

– Mr. Chengtől.

Shaotang felkacagott. – Hát ki mással is húznál ujjat, ha nem a

város egyik legbefolyásosabb emberével?

– Nem húztam ujjat vele – pillantott rá szigorúan. – Kihoztuk az elrabolt lányát és utána folyamatosan meg akar minket öletni.

– És miért?

– Na ez az, amit még mindig nem tudunk. Már próbáltak elhíteni velünk mindenféle marhaságot, de mind megdőlt.

– És mi ez az egész ügy?

– Úgysem fogod elhinni, úgyhogy ugorjunk át és...

– Zhenbang! – sóhajtott Shaotang. – Bocsáss meg, de részletek nélkül nem megyünk bele ebbe.

– Nocsak, mi ez az óvatosság?

– Nem gond kiiktatni valakit, de ha lehet, ne olyat, mint pl. Mr. Cheng. Az ilyenek befolyását csak a haláluk után érzed igazán.

– Nem olyat kell. Zsarukat. De a részleteket úgysem fogjátok elhinni.

– Miért nem?

– Mert... Hát a tököm tudja, mi egyből elhittük, pedig baromságnak tűnt. Tényleg akarod hallani?

– Ezt kértem az előbb is.

– Hát jó – Zhenbang sóhajtott egy nagyot, rápillantott Fengre és Shaozura, akik apró bólintással egyeztek bele abba, hogy beavassa őket. – Dőljetek a kocsinak, mert össze fogtok csuklani! Na tehát. Két hete kezdődött. Mr. Cheng lányát elrabolták, minket kért meg, hogy hozzuk ki. Ezzel semmi gond nem volt, átadtuk a gyereket, megkaptuk a lóvét. Ügy lezárva. Legalábbis ezt gondoltuk mi. A következő napokban ugyanis néhány ismeretlen személy megpróbált eltenni minket láb alól. Eközben a kapcsolataim mind elérhetetlené váltak.

– Aktiválták a 24 órát?

– Nem, és éppen ezért volt fura. Nyomozni kezdtünk. A szálak visszavezettek a kislányhoz, akit megmenekítettünk. És kiderült róla egy-két dolog. Elsőként az, hogy speciális vére van. Ha ezt használja tintaként papírfigurák festésére, akkor engedelmességre készítet embereket és mint kiderült, már ezernél többen állnak a vezénylete... pontosabban Mr. Cheng vezénylete alatt. Ha ez még nem lenne

elég, az is kiderült, hogy ez a Lili nevű gyerek nem is ember. Mondanom se kell hogy még életünkben nem féltünk ennyire... Na, egyik kapcsolatomban... vagyis az egyetlen kapcsolatomban is elárult, de időben kiszúrtuk. Azt tervezték, hogy elrabolják velünk Lilit és kivégeznek, de megneszeltük a csapdát és végül valóban elkaptuk a gyereket. Ő még most is a foglyunk, be van zárva a cellába. Kivallattuk, és készségesen segített, mert ő is véget akar vetni ennek az egésznek. Kiderült, hogy a testében van egy démon, ami az akaratát ősi jeleket leírva érvényesíti, ehhez kell a kalligráfiai tudása, a vére és egy papírfigura. Benne vannak sokan, a Tong, a Triád, a rendőrség, a polgármester és még a Shanghai TV igazgatója is. Készülnek valamire, de azt nem tudjuk, hogy mire. És azt sem, hogy mi miért szúrjuk a szemüket. Azt is megtudtuk, hogy nem lehet csak úgy lelőni valakit, aki Báb. Bábnak nevezik a papírfigurák által irányított embereket. Na. Tehát. Most ott tartunk, hogy rájöttünk, hogy ha ellopunk egy figurát, akkor azt Lili át tudja írni, és megszereztük a rendőrfőnökét. Úgy terveztem, hogy azt íratom a figurájára, hogy tartóztassa le a Tong és Triád vezéreket, így nyerünk időt és nyom nélkül léphetünk meg az országból. De sajnos pár órája elkapták Hanat, ezért a tervem megváltozott. Csak egy parancsra volt hely a figurán, ezért azt írtattuk rá, hogy este nyolcra hozzák őt a 19-es mólóhoz. Mi több, a figuráknak van egy másik érdekes tulajdonsága, miszerint ha egy Báb figurája megsemmisül, akkor maga a tulajdonos is meghal. Éppúgy, ahogy a figura. Ezt tesztelni már nem tudtuk, de úgy tervezzük, hogy ha kiszabadítjuk Hanat, akkor végső akcióként megszaroljuk a rendőrfőnököt, aki, nem sértve meg a figurájára írt parancsokat, elhívja a két maffiavezért egy vacsorára. És mi ott elkapjuk őket, kiszedjük belőlük, hol a figurájuk, azt is megszerezzük, átíratjuk és úgy lezárva, lehet pakolni és eltűnni. Hát nagy vonalakban ennyi.

Shaotang és Yingmei úgy eltátotta a száját, mintha Zhenbang a szemük előtt változott volna át valamiféle szörnyeteggé.

Feszült csend következett, Yingmei állta még mindig a poros földet verdeste, idegesen igazgatta a sapkáját. Shaotang a földet nézte és Zhenbang látta rajta, hogy egész karja libabőrös.

– Hát ezt nem hiszem el – motyogta Shaotang.

– Mi sem hittük el az elején...

Shaotang Zhenbangra kapta tekintetét, egy pillanatra feltűnt szemében a félelem. – Nem úgy értem. – Most pedig kétségbeesettre váltott az arca. – Hanem úgy, hogy nem akarom elhinni. De mégis, eszembe sem jut megkérdőjelezni az igazságtartalmát. Ugye? – fordult felesége felé.

– Aha – erősítette meg bólogatva Yingmei és a forróság ellenére megrázkódott a teste.

– Mert igaz – mondta Zhenbang.

– Az agyam úgy visít, mint egy óriáscecsemő.

– A miénk is így tett.

– Mi ez az egész?

– Nem tudom, Shaotang. Mi is csak részletekből építkezünk. Kész csoda, hogy eddig eljutottunk.

– De miért nem vonom kétségbe ezeknek a létezését?

– Mondtam, azért, mert igaz.

– De miért dolgozza fel az agyam úgy, mintha itt a szemem előtt történne, vagy mintha már láttam volna, és tudom, hogy igaz?

– Hidd el, nem tudjuk, mi okozza ezt.

– Akkor viszont...

– Kérlek, most nincs idő erre. Hanat nemsokára hozzák.

– Biztos vagy benne?

– Mint a figurák működésében. De nem tudtuk Hana nevét leírni, mert Liliben még nem bízunk teljesen. Csak körülírtuk személyét. Így hát, pontosabban fogalmazva csak reménykedem, hogy őt hozzák és nem valaki más. De inkább gyertek ide! – Ezzel a kocsiha hajolt és kivett egy összetekert képet. A motorháztetőhöz sértált, Fengek úgy hessegette el, mintha madár lenne. Kiterítette a térképet.

– Ez a műholdképe a mólónak?

– Igen – bólintott Zhenbang. – Sajnos az ilyen dolgok mestere Hana, remélem készíték én is olyan jól, mint ő. Na, figyeljete!

Mikor bejönnek...

Zhenbang tíz percig magyarázta a tervet a társainak és a másik egységnek, majd kocsiba szálltak és porfelhőt kavarva a móló felé repesztettek...

16. RÉSZ

A háromperces szabadító akció

14. nap

2008. Szeptember 5.

Kína

Shanghai

19-es móló, este 8:00

Megkezdődött a naplemente. A kristálytisza égen a napkorong fénye úgy tükröződött a tenger felületén, mintha a felszín alatt ezernyi lángoló halacska úszkálna. A kikötőben lévő konténerek hegye árnyékot vetett az egész területre, melynek közepén egy sínen mozgatható, monumentális konténeremelő daru állt. Ezt használták arra, hogy a befutott hajókra pakolják a soktonnás fémdobozokat. Naponta átlagosan két szállítás történt, a maiak lezajlottak, így a kikötő területe teljesen néptelenné vált. Sirályok rikácsoltak a távolban, vadászták a halakat, a tenger sós illata némi gázolaj és egyéb vegyszer szagával keveredett.

A konténerhegyek között járatok is rendelkezésre álltak, hogy a később érkezett kisebb csomagokat még a bepakolás előtt be tudják tenni és ne kelljen a daruval az egészet átmozgatni. A hegyek túoldalán két hatalmas raktár terült el északi irányban, keletre a tenger, nyugatra és délre pedig a vaskos drótkerítés.

A nyugati oldal felől, a konténerek közt kialakított széles utakon hét rendőrautó közeledett. Az első és utolsó három ugyanúgy nézett ki, szirénáik hangtalanul forogtak. Középen pedig egy rabszállító gördült lassan. Befordultak a keskeny utak közül az utolsónál és a nagy területre érkeztek, a gigantikus daru talapzatához parkoltak és megálltak, de a motorokat jární hagyták.

Egy perccel később újabb zaj nyomta el a sirályok rikácsolását: egy helikopter.

– Felderítés jelentkezik – mondta a pilóta a rádiójába. Kódolt frekvenciát használt és a központtal beszélt, ahol a rendőrfőnök és

más Bábok idegesen irányították az akciót. Ám akiket a rendőrfőnök kiküldött, azok egyike sem volt Báb, így már az induláskor majdnem parancsmegtagadásig fajult a vita.

A pilóta folytatta. – Felderítés jelent, a terep tiszta!

– Vettem felderítés – válaszolt a rendőrfőnök.

– Uram – kérdezte egy őrmester, aki az első autóban ült. – Elárulja nekünk végre, hogy miért kellett a foglyot ide hoznunk?

– Fiam, mondtam már, ez szigorúan titkos.

– De uram, ezen vitakoztunk az őrsön. Ez a nő életveszélyes. Ha a társait akarja vele kicsalni, akkor pedig vajmi kevesek vagyunk.

A rendőrfőnök izzadt, hiszen a figuráján az egyik parancs azt is megmondta, hogy titokban kell tartania a Bábok és a figurák létezését. – Fiam, tekintsen úgy az esetre, mint egy csapdára!

– Ennyien? Csapda nekik? – Az őrmester majdnem üvöltött az idegességtől. – Uram, azt hiszem...

A rendőrfőnöknek azonban támadt egy ötlete. – Na, elég legyen! Az akció szigorúan titkos. És higgye el, nem tudtam tenni semmit, mert felsőbb utasításra cselekedtem. – Ez részben igaz volt.

Az őrmester a száját húzta, társaira nézett a kocsiban, akik rosszallóan ingatták a fejüket. Senkinek nem tetszett az eset. Ám mint-ha a rendőrfőnök a gondolataikban olvasott volna, máris hozzátette: – És fiam, nyugodjanak meg. Nem voltam teljesen hülye, egy titkos egység az önök segítségére siet és három percen belül ott lehetnek.

– Rendben, Uram, ez már megnyugtatóbb.

– Higgye el fiam, én sem akartam ezt. Én is örültem, hogy végre elkaptuk az egyiket, de aztán jött ez a parancs.

– Igen, uram.

– Továbbá... – félbe kellett szakítania, mert a pilóta jelentett.

– Itt felderítő, mozgás az északi raktár tetején. Valaki most mászott ki a tetőre. Közelebb repülök.

A főnök feszülten hallgatta az adást. A földi egységek figyelték a helikoptert.

Ám hirtelen minden megváltozott, amint az említett raktár tetejéről egy vállról indított rakéta indult útjára és telibe találta a pilótafülkét.

A két pilóta azonnal meghalt, a helikopter farka leszakadt, a felső, még forgó rotor megpörgette az irányítás nélküli testet és neki-csattant a hatalmas daru oldalának. Mint ahogy olvadt fém folyik le egy kohó oldalán, úgy folytak le az elemek a masszív építmény felületéről. Ahogy a földre zuhant, egy másodlagos robbanás lőtt sokféle alkatrészelemeket, a veszettül pörgő rotor leszakadt és süvítve, lán-golva szállt a konténerhegy felé, ahol szépen felmorzsolódott.

A hő-, és lökeshullám betérítette a kocsikat, az elsőt még hátra is lökte néhány centimétert. A motorháztető már lángolt.

– Mi történik? – üvöltötte a rendőrfőnök.

Az ősmester jelentett, még szinte alig hallott. – Megtámadtak. Azt hiszem a...

Folytatni nem tudta: a robbanással egy időben négy darab, pici távirányításos autó száguldott át az üres területen. Kéttenyérnyi platójukon azonban kétkilónyi terhet könnyedén elcipeltek, és mivel a kis rakomány plasztikbomba volt, a karácsonyi ajándékok életeket követeltek.

Négy robbanás történt egy időben: az első autó a levegőbe repült. A körülötte álló tisztek szerteszét repültek, a legnagyobb szájú és akadékoskodó őrmester teste a levegőben sült meg.

A hátsó autó úgy nyílt szét, mint egy tubarózsa, a felcsapó lán-gokban testek sültek ropogásra. Már nem tapasztalták meg azt, hogy milyen elégni, hisz már a robbanáskor megsemmisült az, amivel érezték volna a fájdalmat.

A hátulról második autó teteje egyben maradt, csak felpúposo-dott, emiatt a jármű az utasokkal együtt emelkedett egy fél méter-nyit a magasba. Az alja átszakadt, a kirobbant üvegeken át testük nagy része darabokban távozott.

Az előlről második autó alá pedig nem érkezett pontosan a kis nyűszítő játék, a motorháztető alatt robbant. A féltonnás motor ki-repült a helyéről, a kocsit felemelkedett és hátraborult. A bent lévők – ugyan sérülésekkel, de – egy darabban ki tudtak mászni belőle.

Ezek a rendőrök szétszéledtek és igyekeztek fedezéket találni. Egyik, aki ezzel foglalatostkodott ijedten nézett körbe. Míg egy lövés ki nem lyuggatta a fejét...

Majd egy másik száján is vér buggyant elő, ahogy mellkasát egy lövedék szakította át. Ezután egy harmadik csípőjét is elkaszálta egy sorozat.

A két egyben maradt kísérő autó sofőrjei a gázba tapostak és igyekeztek valami biztonságosabb helyre húzódni. Az elől haladó egyből jobbra tekerte a kormányt. Kihajtott a robbanások helyéről és a jobb oldali konténerhegy felé iramodott. Remélték, ott biztonságban lesznek.

Ám az egyik konténer mögül két alak lépett elő és egy alacsony tűzgyorsaságú, de annál erőteljesebb fegyverrel szitává lőtték a kocsiban utazókat. A szélvédő, a karosszériaelemek úgy szakadtak át, mintha ott sem lettek volna.

A kocsi lelassult, finoman gördülve és halottakat szállítva neki-csattant a konténernek.

Eközben a hátsó autó egyre csak tolatott. Bent a rendőrök üvöltöttek a pániktól.

Ám mögöttük két nő bukkant fel, és hasonló nagy kaliberű, lassú fordulatú, légkalapács szerű hangot adó fegyvereikkel az ebben utazókat is szitává lőtték.

A rabszállító sofőre igyekezett menekülni, kihajtott a lángoló roncsok közül, majd el akart fordulni.

Ám a rakétavetőt cipelő alak már a raktár tetejének szélére futott, robbanófejet cserélt és becélózta az eliszkolni igyekvő kocsi jobb hátsó kerekét. A rakéta átszáguldott a levegőn, tett egy apró ívet repülés közben és becsapódott. A rabszállító jobb hátulja az ég felé emelkedett, majd lecsattant, a sofőr bent már megfejelte a szélvédőt, kapkodta a kormányt, hogy egyenesben tartsa a kocsit, ami végül nem sikerült. Felborult.

A két hátulról támadó nő rohanva indult meg. Futás közben az órájukra néztek. Már csak egy percük maradt.

Feng úgy csúszott be a kocsi hátsó ajtajához, mint egy baseball játékos a döntőben. Yingmei pár méterrel lemaradt, de dobott egy tapadóbombát. Feng ezt röptében kapta el, majd máris a kilincsre tapasztotta.

Elgördült, a kocsi oldala mögé. Tompa robbanás hallatszott.

Feng a fegyverét két kézre markolta, elmormolt egy másodperces halk imát magában, hogy Hana legyen bent.

A közelebbi, borulástól még szédelgő férfit közvetlen közlőről lőtte szitává. Ekkor látta meg a narancssárga kezeslábasban, súlyos bilincsekkel gúzsba kötött nőt, aki igyekezett talpra állni. Szíve megdobbant. Ez Hana. Úgy érezte, mintha hetek, hónapok óta nem látta volna, pedig mindössze csak pár óra telt el.

A másik fegyőr, látván a fegyveres, berontó amazont, máris felvette a kezét. – Ne bántson!

Feng eszelősen elvigyorodott és a fegyver csövét betolta a férfi szájába. A cső kitörte az elülső fogakat, felsértette a száját is belül. A férfi fájdalmasan nyöszörgött, remegő kézzel tolt hátra a fegyvert. Majd kezét vérző szája elé tette.

Feng a fejével intett neki, de a férfi csak jajongott. Használhatatlan. Megfordította a puskáját, és a tussal orrba verte, emiatt az orrsont szilánkosra tört és felcsúszott az agyába. Vagyis azonnal meghalt.

Levette a kulcsokat az övéről, és a szédelgő Hanához ugrott. – Bébi, szívem, jól vagy?

– Azt hiszem, mellrákosra rúgták a csöcseim, belső vérzésesre a hasam, és kaptam egy kisebb agyrázkódást is a pofonoktól. Hogy lennék jól?!

Feng ekkor látta, hogy Hana arcán kék-zöld zúzódások jelezték azt, hogy a fogdában jól helybenhagyták. Fájdalmai voltak mozgás közben, ennek ellenére gyorsan mozgott.

Mikor levették a bilincseket, kiviharzottak.

– Gyerünk, gyerünk, már jönnek! – kiabálta Shaotang a rádióban, aki fentről mindent látott.

– Mennyien? – kérdezte Zhenbang és beszállt Shaotangék kocsi-jába.

– Kibaszott sokan. Ez csak az előőrs volt. Most jön a főhad. Gyerünk, gyorsan! Ying', gyere értem!

– Zhenbang megy majd – válaszolt a nő.

Zhenbang a Mercedest vezette, és felvette Shaotangot, Shaozu a BMW-vel a három nőt.

– Öreglány! – vigyorgott hátrafelé Shaozu, majd meglátta a nő arcát és elképedt. – Hú, de szarul nézel ki.

– Téged is jó látni. – Mondta Hana cinikusan. – Na, húzzunk innen!

A két autóval csikorogva hajtottak a kikötő azon része felé, ahol már átvágták a kerítést és ki tudtak hajtani újra az utakra észrevétlenül.

Mikor a gázba tapostak, már nem látták, hogy a kikötő területére legalább húsz rendőrautó száguld be és ellepik, biztosítják és a még mindig lángoló roncsokat elnézve csak egy dolog járt az agyukban: elkéstek...

Ám Zhenbangék veszett tempóban száguldottak a főhadiszállás felé, hiszen sikerült kiszabadítaniuk Hanat.

Már csak egy felvonás van hátra és végeztek...

Legalábbis így hitték...

17. RÉSZ

Egy kis pihenés

14. nap

2008. Szeptember 5.

Kína

Shanghai

Nem egész két órával később, este 10:00

A két csapat megérkezett a főhadiszállásra. A nap már lenyugodott, a látóhatárt vörösre festette. Shaotang és Yingmei letakarták a két kocsit, miközben a többiek egyenesen besétáltak.

A bejáratnál megölelték Hanat, aki nagyon meghatózott. Azt hitte, hogy az egység, követve a protokollt, magára hagyja és soha többé nem látja majd a napvilágot újra. Ennek ellenére mikor a rendőrfőnök megjelent a cellájában – két ütés-verés közt –, rögtön tudta, hogy ez Zhenbang műve.

Feng úgy csimaspaszkodott beléje, mint gyerek az anyjába. A körülmények ellenére Hana vigasztalta őt végül.

A lábát ért sebet – kontár módon, de – összevarrták és bekötözték. Nem lesz semmi komoly belőle.

Hana a két férfi felé fordult. – Nem is tudom, hogy köszönjem meg ezt nektek.

Shaozu és Zhenbang egymásra néztek, elvigyorodtak: – Mi tudjuk.

Hana felkacagott. – Olyan jó leszek ma veletek, mint még sose voltam.

– Velem is? – Nézett rá Feng ártatlan pillantással.

– Főleg veled. – Ezzel megcsókolta, de Feng szemei kikerekedtek, majd finoman püfölni kezdte Hana vállát.

– Mi baj? – kérdezte a Sakkmester.

– Büdös a szád.

Hana megint kacagott, majd magához ölelte.

Így maradtak csendben, örömben néhány percig.

Shaotang és Yingmei toppant be. Zhenbang feléjük fordult. – Köszönjük a segítséget!

Hana pedig a földre borult. – Különösen én.

Shaotang és Yingmei egymásra néztek, elmosolyodtak. – Szívesen! – Mondták. – Kellünk majd még?

Zhenbang egy pillanatra elgondolkodott. Elvileg az utolsó felvétel már nem lesz oly robajjal teli, így épp nem kéne nekik lerombolni majd a fél várost, hogy két személyt elkapjanak. De ha valami balul sült el, jól jönnek majd. – Rendben, kelletek – mondta. – Na, megnézitek Lilit?

– Ó, hát hogyne – mondta Shaotang. – Amúgy jó kis védelem ez.

– Ja, elég jól sikerült, néha még mi is eltévedünk.

Felkacagtak. Zhenbang megmutatta a szállások felé vezető utat, majd a fürdőhöz, étkezdéhez, raktárakhoz. Végül a lány cellája elé léptek mind a hatan.

– Csak én beszélek. Rohadt okos a kis csaj – pillantott Zhenbang a két új tagra.

– Én egy kicsit tartok tőle, ha tényleg van benne olyan... mi is? – pislogott párjára Yingmei.

– Démon, drágám, démon.

– Jó, hát én ebben nem vagyok járatos.

Zhenbang Shaozura pillantott, aki úgy nyitotta ki az ajtót, mint ha bent egy felbőszült jegesmedve lenne. Nyomban megcsapta orruk a vizeletszag. A lány bepisilt. Hát persze, hiszen az előző akció előtt is mondta, hogy ki kell mennie.

A széken ült, feje előrehanyatlott, haja a föld felé lógott. Lassan emelte fel a fejét és fáradtan elmosolyodott. – Lám-lám – mondta erőtlenül.

– Helló Lili! – mondta Hana, majd Zhenbangra nézett, aki kikapcsolta a bombát. A férfi ezután a fülébe súgott valamit. – El kell vinni fürdeni, hadd menjen a mosdóba is!

Hana bólintott, közel lépett a lányhoz és levette a bilincseit.

Lili a csuklóit dörzsölte. – És maguk kik? – nézett Shaotangékra.

– A nevem Shaotang, a feleségem Yingmei. Igazából a nevünk...

– Ne! – kiabált rájuk Zhenbang.

– Miért?

– Mert igazi nevek kellene neki és máris tud Bábót készíteni bárkiből.

– Bizony-bizony – helyeselt mosolyogva Lili, arca most mintha fehérebbé vált volna.

Hana és Feng elkísérte Lilit a mosdóba, persze a fejére szegezett fegyverekkel. Eközben Shaozu feltakarította a tócsát a szék alatt, közben fintorgott.

Zhenbang megmutatta megint az utat a szálláshoz, de most ő is eltévedt egyszer, melyen jót derültek.

Míg Lili a mosdóban tartózkodott, a két nő türelmesen várta, hogy végezzen. Addig halkán beszélgettek, Hana elmesélte hogyan bántak vele a rendőrségen, mit akartak kiszedni belőle.

Kis idő múlva Lili elkészült, résnyire nyitotta az ajtót és félénken kérdezte. – Izé, kaphatok valami ruhát?

– Persze – mondta Hana és fejbe dobta egy pár sportcipővel. A lány sziszegve masszírozta homlokát, majd a nő egy farmert és egy fehér trikót is átnyújtott, valamint egy szendvicset és egy üveg vizet is.

Lili visszacsukta az ajtót és felöltözött, megette a szendvicset, megitta a vizet, majd kijött. Bár a fogság megviselte, a zuhany mint-ha eltüntette volna róla a fáradtság és kimerültség nyomait. Kihúzta magát az ajtó előtt. – Kész vagyok, ni.

– Jó – mondta Hana hidegen – akkor most irány haza!

Lili szeme felcsillant. – Hazamehetek?

– Úgy értem, irány haza, a celládba!

Lili lemondóan sóhajtott, és mintha még akart volna mondani valamit, de a két nő csak csendben megrázta a fejét, jelezve „nem kérdezősködünk!”.

Visszasétáltak. Lili eközben azon gondolkodott, hogy most mi lesz vele, időnként hátrafordult, kérdezni akart valamit, de csak a fegyvercsőbe tudott nézni és a két nő megint csak a fejét rázta némán.

Visszaértek a cellához. Lili egy matracot pillantott meg odabent.

Ennek megörült egy pillanatra, míg rá nem jött, hogy továbbra sem mehet innen sehová.

– Menj be szépen! – mondta neki Hana finoman, majd megkocogtatta a fejét a pisztoly markolatával.

– Au! Muszáj?

– Igen – mosolygott Hana és ezen most ő maga is meglepődött. Egy pillanatra szimpátiát érzett, mert a gyerek sem akarta ezt az egészet, de ha most engednek neki, utána rájuk szabadíthatja a fél világot. Nem. Nem szabad. – Na, menj be szépen, legyél jó kislány! – sóhajtott Hana.

– Hát jó. – Mondta Lili és lehajtott fejjel, előregörnyedt vállal kullogott be. Majd hirtelen megfordult. – Nem kaphatnék egy...

– Nem – válaszolta Hana most már szigorúbban és rávágta az ajtót. Elfordította a kulcsot, de benne hagyta a zárban kívülről. Úgysem tud kijönni, ezt a vastag ajtót még egy pankrátor sem törné át. Na meg persze befelé nyílt, így hiába rohamozza meg.

Mikor végzett, Feng nézett rá úgy, mint egy ragadozó. – Na most már ideje megmosni a fogadat szépen és venni egy zuhanyt, mert dolgunk van.

Hana felkacagott. Bár nem szerette a nőt, csak kedvelte, de ez a parancsoló stílus most tetszett neki. – Oké – mondta. – Jössz te is? Vagy megyünk egymás után?

Feng még mindig ugrásra készen állt. – Én is megyek.

Kézen fogták egymást és a zuhanyzó felé sétáltak.

Eközben Shaozu és Zhenbang a tárgyalóba mentek és ittak egy kávét. Majd leroskadtak a székre. – Elég hosszú volt ez a nap, hogy a tököm bele. – Mondta Shaozu.

– Ja. Elkaptuk Lilit, túléltünk egy ostromot, majd vallattunk, megtámadtuk a rendőrséget, menekültünk, átírtuk a figurát, kiszabadítottuk Hanat. Csupán ennyi. Itt helyben összeesek.

– Én is, de még várd meg Hanat! – Shaozu felvonogatta a szemöldökét.

– Még szép. Imádom, mikor hálás.

– Én is. Ó, bazdmeg – sóhajtott Shaozu, – de jó lenne, ha már véget érne ez. Csak napsütés, sör, Hana szép feje az ölemben.

Zhenbang kacagott. – Hát már mindjárt ott vagyunk. Talán már holnap indulhatunk. De egy kiadós alvás kell előbb, aztán ideje elkezdni tervezni a holnapi napot. Szerintem csináljuk úgy, hogy Hana előkészíti a taktikai terveket, kiválasztja a fegyvereket, cuccokat, mi pedig addig kimegyünk a helyszínre.

– Apro-pó. Hol akarod elrabolni őket?

– Emlékszel a Tien Shan étteremre?

– Hm. Az az olcsó, de kurva nagy, ötszintes?

– Aha.

– És miért pont ott?

– Van egy érdekes tulajdonsága, ami miatt ideális.

– Éspedig?

– A külső és belső falak közt van egy vastag tér. Régen kaját tároltak ott, de ma már használaton kívül van.

– És milyen széles?

– Olyan széles, hogy ha mondjuk hátul belépsz a falba, kijöhetsz elől, úgy, hogy senki nem lát, mert végig bent vagy a falban. Mint egy erőd.

– Ó, az nagyon jó.

– Az ám.

A két férfihez még csatlakozott Shaotang és Yingmei. – Hú, de nehéz volt idetalálni – mondta a nő.

– Shaotang – fordult feléje Zhenbang, – épp most beszélünk arról, hogy először alszunk egy kiadósat, mert nekünk hosszú napunk volt. Holnap ti itt maradtok és követitek Hana terveit, mi meg kimegyünk a helyszínre!

– Ami mi is? – vonta fel a szemöldökét Shaotang.

– A Tien Shan étterem.

– Hm, ez ismerős... Á, megvan, nem az, aminek van az a belső fala?

– De, de.

– Az remek.

– Ráadásul én ismerem az igazgatót – húzta ki magát büszkén Zhenbang. – Jön nekem eggyel, mikor egy helybéli bandát rendezünk le, akik minden este balhét csináltak, elüldözték a vendégeket.

– Gondolom nem csak beszélgettek velük, nem?
– Hát én azzal kezdtem, míg Fengnek el nem durrant az agya egy beszéláson.

– Meghaltak?

– Meg hát – vigyorgott Zhenbang.

– Hol vannak a testek?

– Rendesen elhamvasztva a temetőben. Nem daráltattuk be őket, csak egyszerűen otthagytuk a hullájukat. De ez nagyon régen történt.

– Na jó, akkor Hana a góré holnap itt, utána meg gondolom a helyszínen is, igaz?

– Aha. Hisz ismered a terveit.

– Hajjaj, mi is használtunk párat azokból. Hát jól van Zhenbang. Akkor mi elvonulunk, van egy kis dolgunk – a férfi megrázza a feleségét, a bombaszakértő csak mosolygott.

Zhenbang és Shaozu magára maradt, és a fáradtságtól beszélni se nagyon volt kedvük. Vártak arra, hogy a fürdő szabaddá váljon, majd mikor a két nő kijött és elvonultak, először Shaozu ment el zuhanyozni, utána pedig Zhenbang.

Egy óra múltán Hana finoman kislisszolt Feng szobájából és hal-kan becsukta az ajtót. Jól érezték magukat, a Kölyök pedig elaludt. Hana egy inget vett magára, nem erőltette a felöltözést, nemsokára úgyis mindent le kell vennie. Mint eddig sosem, most sem bánta, hogy két férfi társával fekszik majd le, sőt, most rajta is különös izgatottság lett úrrá. Nem értette, de kihasználta. A legközelebbi szoba Shaozué volt. Kopogott.

– Helló öreglány! – mondta vigyorogva Shaozu, mikor kinyitotta az ajtót.

– Jöttem köszönetet mondani – mosolygott a nő lehangolva, majd kipattintotta ingének gombjait. Még bugyi sem volt rajta.

Shaozuban megint felöltött az, hogy Hana bőven találhatna magának minden ujóra két gazdag férfit, de ő mégis a veszélyeket és a társait választotta. Szerencsére.

Bevonultak.

Egy óra mámoros szeretkezés után Shaozut elnyomta az álom,

Hanaban még maradt néhány cseppnyi, melyet egy másik szobában vezetett le Zhenbanggal.

Mindkét egység tagjai remekül érezték magukat, a mennyországban jártak, melyért keményen megdolgoztak. Úgy aludtak el mindannyian, hogy már azon gondolkodtak, melyik szigeten vásároljanak maguknak egy házat és egy teljes üdülőbázist.

Arra azonban nem számítottak, hogy az ügybe nemsokára valaki más is bekerül...

Valaki... valami, ami még Lilinél, és a benne lévő démonnál is sokkal rosszabb...

18. RÉSZ

Ismeretlenek I.

Ismeretlen helyen...

Ismeretlen időpontban...

– No, akkor minden a terv szerint halad? – kérdezte egy hang, ami nemcsak mély tónussal zúgott, de ráadásul életerősen, sőt, vidáman is.

– Igen. Nemsokára itt lesznek. Ámbár meg kell jegyeznem, hogy vannak annyira jók, hogy még itt is tart valaki tőlük. Főleg akkor lesz érdekes, ha a két-oldalú segít nekik. – Egy másik hang válaszolta ezt, ami hasonlóan mély tónussal zúgott, de kevesebb magabiztossággal.

– Hm, a két-oldalú pedig egészen biztosan segít majd nekik. Na, de sebj. Amíg minden a terv szerint halad, nincs mitől tartanunk.

– Hm, ebben igazad van.

Ezután mindkét hang felkacagott...

19. RÉSZ

A „Tien Shan” akció előkészítése

15. nap

2008. Szeptember 6.

Kína

Shanghai

Délután 1:30

Mindkét csapat kialudta magát, majd ébredés után azonnal kávéval és teával kezdték a napot. Időnként keményebb serkentőkhöz nyúltak, például Amfetaminhoz és egyéb drogokhoz, de mivel ezek használata roppantul kimerítette a szervezetet, csak a legszélsőségsébb esetben – gyors, „üss és fuss” akciókban – használták.

A megbeszéltek szerint Hana kezdte megtervezni a végső akciót. Bár a vezérek elfogása után még meg is kell szerezni a figurájukat, de azt Zhenbang nem gondolta nehéznek. Ám ahol az elit testőrségük is ott lesz, karöltve a várható rendőrségi erővel is, már más színben tüntette fel az egészet, ezért ezt az akciót minősítették a legnehezebbnek.

Míg Hana, Feng és Shaotang a fegyvereket szortírozták, addig Yingmei speciális bombákat készített, amik kellő meglepetést fognak okozni majd az ellenségnek. Emellett előkészítették a ruhákat, az álcázó sminkeket, rádiókat.

Míg ők négyen ezzel foglalatoskodtak, Zhenbang és Shaozu elmentek a Tien Shan étteremhez. A főnök beszélni akart a tulajdonossal, akitől elkéri a tervrajzokat és a kamerahálózat hozzáférését, így ezzel Hana terveit tökéletesre csiszolják majd.

A kocsijukkal megérkeztek az étterem elé. Az ötszintes épületet minden oldalról nála magasabbak határolták. A négysávos utat két oldalról széles járda szegélyezte. Az étterem bejárata keletre nézett, vele szemben néhány magas irodaház emelkedett, húsz emeletével eltakarta az éttermet az esetleges mesterlövészekről. Zhenbang persze tudta, hogy a rendőrség majd ide is bejut, és kihelyez pár rövid távú

orvlövészt.

Az éttermet észak, nyugat, déli oldalról egy U alakú sikátor fogta közre, melybe egy teherautó be tudott hajtani és összegyűjteni a konténerekben tárolt szemetet. A sikátor másik oldalán északról egy magas lakóház takarta megint csak a rálátást, nyugatról egy áruház, melynek bejárata teljesen máshol nyílt, délről pedig egy felújítás alatt álló lakóépület, amit állványzat ölelt körbe több oldalról.

A Tien Shan étterem jó száz éves múltra tekintett vissza. Az első éveiben egy időleges katonai bázis szerepét töltötte be. Később már tisztek gyülekeztek idebent, majd ezt átalakították börtönné, végül, jó negyven évvel ezelőtt pedig átvette az étterem funkciót. A jelenlegi tulajdonos nagyapja kezdte felvirágoztatni az üzletet, majd a következő generáció még tovább dolgozott rajta, a jelenlegi pedig valósággal szenvedett, hiszen az étterem roppant forgalmas volt.

Az alsó szinten terült el maga a vendéglátó helyiség, mely egy kisebb hadsereget is képes volt kiszolgálni. Tömérdek szakács, felszolgáló serénykedett a hátsó konyhákban. A csúcsideőben, többnyire esteként, főleg hétvégén, ez a hely mindig tele volt, a tulajdonos pedig – különösen az elmúlt két évben – rohamosan öregedett. Igyekezett segítséget szerezni magának, de a munka nehezét mindig neki kellett elvégeznie.

Az éttermet az olcsó, de jó minőségű ételek miatt látogatták rengetegen. Hasonlóan a Golden Palace-hez, itt is remekül főztek, az árak pedig a luxus hellyel szemben csak a töredékére rúgtak. Mi több, a bejáratnál egy kis emléktábla is állt, arról regélve, hogy maga a hely milyen történelmi eseményeket élt meg az elmúlt száz évben. Ez megint csak dobott a látogatottságon.

Zhenbangék leparkoltak a külső sávban.

– Az ott az egyik titkos bejárat? – Kérdezte Shaozu egy ajtóra mutatva, ami az étterem szélén nyílt, rozsdamarta felületére már plakátokat ragasztottak; évek óta senki nem használta.

– Igen, az az egyik. Ha ott belépsz, a belső falban maradsz és itt a szépsége a dolognak, hogy elérheted a többi szintet is és rengeteg ajtón tudsz meglepetést okozni a bent lévőknek.

Ezután kiszálltak a kocsiból, majd besétáltak az étterembe. Az

ebéd utáni időszakban kevesebb vendéget fogadott a hely, a főnök ezt az időpontot használta ki, hiszen a tulajdonos most kevésbé elfoglalt.

A bejárat két széles üvegajtaja mellett az utcára néző oszlopok közt is hasonló üvegtáblák kerültek el, rajtuk díszítő festés ami különféle remek idézeteket és bölcsességeket, jókívánságokat tartalmazott. Az utcáról kiválóan be lehetett látni az étterembe, már messziről látva hogy akad-e elég hely egy vacsorához vagy ebédhez.

A bejárat mellett egy kis állványon állt a fémlapba vésett történelmi emléktábla. Zhenbang és Shaozu ezután körülnézett. A több, mint kétszáz embert is befogadni képes helyiségben olcsó asztalok és székek kerültek el, rajtuk egyszerű terítő. Az asztalok közepén vázában bambuszszálak álldogáltak. A közepén lévő oszlopok felületét élénkpiros, faragott falapokkal burkolták be. A mennyezetről lampionok lógtak, bennük villanykörte adta a világosságot. A padló csiszolt beton, nem foglalkoztak szőnyeggel, sem egyéb burkolattal.

Az épület földszintjének kétharmadát az étterem foglalta el, mögötte nyílt a konyha, több bejáratral. A hosszanti fal közepén egy bárpult helyezkedett el, ahol a vendégek úgy is rendelhetek ételt és italt, hogy nem várták meg a felszolgálókat. Emögött rejtett az egyik érdekesség, a lift, amivel a felsőbb szinteket lehetett elérni. A bárpult mellett pedig egy másik ajtó nyílt, ami a lépcsőházba vitt.

Zhenbangék leültek és míg várták a felszolgálót, körülnéztek. Bár az akciót csendesre tervezték, jól tudták, hogy mind a maffiavezérek, mind a rendőrfőnök hozzák a kis hadseregüket. Ha minden jól megy egyáltalán nem kell velük konfrontálódni. De ha nem, akkor lesz egy kis lövöldözés.

Mivel Zhenbang nem akart vérfürdőt a vendégek közt, úgy tervezte, hogy az első emeletre koncentrálják majd az esetleges harcokat. Az első meglepetést követően egész biztosan ide fognak felmenekülni, mert a többi szintre a belépést már nem engedélyezték és ha valaki ezzel nem is foglalkozik, akkor sem tudja a vaskos ajtókat áttörni, ami lezárta a lépcsőházat és a lift pedig csak idáig működött. Kivéve, ha valaki tudta a kódot hozzá...

Az első emelet tehát nem volt más, mint egy hírhedt kupleráj.

Gyönyörű lányok dolgoztak idefent, rengeteg vendéget vonzottak és hatalmas pénzforgalmat generáltak. Ám ma este ezt a helyet ki kell üríttetni a tulajdonossal. A kuplerájnak egy másik érdekes tulajdonsága is volt, mégpedig az, hogy – éppúgy, mint a főhadiszállásukon – kesze-kusza labirintus húzódott odafent. Olyan könnyen el lehetett tévedni, hogy az ember órákig is tudott bolyongani. A folyosók helyenként szűkek, több helyen nagyon szélesek. A labirintus azért volt ideális, mert ha egy férfi végzett, és le akart menni, akkor – ha nem ismerte a járást – eltévedt. Ez idő alatt persze újabb és újabb lányok hívogatták és mielőtt leért volna, máris egy másik szépség karjaiban kötött ki. Ezzel a pénztárcája szépen megcsappant.

Az épület második és harmadik emeletén terült el az itt dolgozó szakácsok, felszolgálók, takarítók és a prostituáltak szállása. Fizetniük nem kellett, sőt, még rendes fizetést is kaptak, főleg a lányok, így aki ide be tudott kerülni, hálát adhatott a sorsnak.

A legfelső szinten pedig magának a tulajdonosnak az irodája terpeszkedett, de sok egyéb másra is használták a szint maradék szobáit, megbeszélésekre, raktári funkciókra is. Mivel a Tong tett időnként látogatást itt, a számukra külön termet tartott fent a tulajdonos, és megfelelően kiszolgálhatta őket étellel, itallal, és a legszebb lányokkal. A maffia időnként védelmi pénzt szedett, de mikor kellett, sosem jöttek. Ezért kérte meg a tulajdonos egyszer Zhenbang csapatát a rendrakáshoz.

Egy felszolgáló jelent meg az asztaluknál, Zhenbangék pedig egy levest rendeltek. Ha már megfigyelnek, addig egyenek is egy jót. A főnök egy papírfecnit is átadott a nőnek. Az elolvasta, bólintott, majd elsietett.

Nem egész tíz perc múlva visszatért a levesekkel és Zhenbang fülebe súgta. – Negyedik emeleti, keleti oldal, a kód a lifthez 21457. A liftből kilépve csak egyenesen.

– Köszönjük – mondta Zhenbang.

A nő meghajolt, majd elsietett.

A leves ízletes volt, remekül főztek itt. A két férfi szinte megmerevedett a kellemes ízelettől, hiszen az elmúlt két hétben csak egyszerű ételeket ettek a főhadiszálláson. Hana ugyan tudott főzni,

igyekezett jó ételeket készíteni, de az ízesítést mindig elrontotta. Vagy sótlan lett, vagy túl sós, vagy odaégett.

Miután végeztek, egymásra néztek, felálltak és a bárpult felé indultak. Mivel a felszolgálónő már leadta a drótot arról, hogy ők ketten a tulajdonoshoz mennek fel, a pult mögött álló mokány fickó egy morózus bólintással beengedte őket.

A liftpanelbe Zhenbang beütötte a kódot, így mikor beléptek, a belső panelen már nemcsak az első szint gombja égett, hanem az összes. Megnyomták a negyediket.

A lift halkan emelkedett fel, majd egy finomat csilingelt és nyílt az ajtó. Szemben a földszint olcsó, de szép kivitelű dekorációjával itt csupasz falak fogadták őket, a plafonon elektromos kábelek futottak, neonlámpák világították meg a helyet.

Egyenesen előre indultak, majd a folyosóról jobb és bal kéz felé le lehetett fordulni, de ők egyenesen haladtak tovább. Egy cédulákkal teletűzdelt ajtó állta útjukat, rajtuk többféle írással a „Ne zavarj!” felirat. Kopogtak.

Lépteket hallottak, majd egy negyvenes éveiben járó férfi nyitott ajtót. Kék öltönyt viselt, fehér inget és zöld nyakkendőt. Haja rövid, oldalra fésült. Arcára a stressz vájt mély ráncokat, szemei fáradtan csillantak fel.

– Zhenbang! – kiáltotta.

– Szevasz, Jing! – Zhenbang meghajolt. – Bemutatom a társamat, Shaozut.

A két férfi meghajolt és kezét fogott.

– Hogy vagy, Zhenbang? Régen nem láttalak. Ó, bocsáss meg, gyertek be!

Besétáltak. A forró levegőt a légkondicionáló kellően lehűtötte. Jing hellyel kínálta őket, kényelmes bőrfotelekbe. Az irodában a kamerák képeit lehetett nyomon követni, a lányok listája szinte teljesen beborította az egyik falat, egy másikon kitiltott vendégek képei, az új fogások, térképek, és kiváló éttermi minősítések díszlegetek. Az íróasztal egyszerűnek tűnt, rajta dossziék és egy laptop. A másik oldalon ablakok nyíltak, a keleti oldalon lévő irodaházak üveglablakaira néztek, amin megcsillan a nap fénye és részben bevetődött ide is.

– Miben lehetek a segítségedre Zhenbang? – ült le a férfi az íróasztal mögé.

Zhenbang összeérintette ujjai hegyét és felsandította a férfire közölte. – Emlékszel, jössz nekem eggyel.

– Ó igen, nem felejtettem el. Amúgy mi történt azzal a bandával?

– Egy kis baleset – mondta, nem akarta tudtára hozni, hogy Feng hogyan trancsírozta fel őket.

Ám Jing sem volt hülye, rögtön rájött a lényegre. – Ó, értem. – Mosolygott.

– Nos, most nekünk kell a te segítséged. Ma este lesz néhány előkelő vendéged.

– Tényleg? Kik?

– A rendőrfőnök, a Tong vezér és a Triád vezér is.

– A Triá... Hát ők még sosem jártak itt. Minek vegyem ezt a megtiszteltetést?

– El akarjuk kapni a Tong és a Triád vezéreket.

– El aka... Zhenbang, elment az eszed? Ha ujjat húzol velük, elég nagy bajban lesztek.

Zhenbang és Shaozu bölcsen egymásra néztek és elmosolyodtak.

– Jing – fordult vissza a főnök. – Mi csak el akarjuk őket kapni.

– És mit akarsz tőlem?

– Az egész épület tervrajzát, a kamerák hozzáférési kódjait és az együttműködésedet. Hagyd a rendőröket és a vezéreket dolgozni, biztos hozzák az egész pereputtyukat. Be fognak építeni embereket a felszolgálók helyére, a biztonsági örökre is. Továbbá ma este az első szinten nem szabad senkinek tartózkodni. Ide csaljuk fel őket. Lesz egy kis tűzharc is, de csak akkor, ha nem mennek jól a dolgok.

– Tűzharc?

– Csak idefent.

– Te jó ég. Zhenbang, ígérd meg, hogy a vendégeimet békén hagyod!

– Ez az akció nagyon fontos, Jing. – Mondta Zhenbang, de nem akarta elárulni a Bábok létezését. – Olyan dolgokban vannak ők már benne, amik neked is árthatnak. Mi csak elkapjuk a két vezért,

kiszedünk belőlük egy-két titkot és utána szabadon engedjük őket. Ezzel megvédjük magunkat és sok más embert is.

– És miben vannak ők benne?

– Bocs, ez szigorúan titkos.

– Hát jó – sóhajtott a férfi, láthatólag a gondjai mellett semmi kedve nem volt egy hadszíntér előkészítéséhez, de tartozott Zhenbangnak, neki köszönhette sok éves remek forgalmát.

Kihúzta az egyik fiókot, egy összetekert tervrajzot vett ki, és egy cetlire felírta a kamerák hozzáférését, a szerver címét, jelszavakat.

– Köszönjük – mondta Zhenbang, majd felállt és meghajolt.

– Én is köszönöm a múltkorit.

– Ezzel köszönted most meg – mosolygott a főnök.

– Ja, Zhenbang! Kérlek ígérd meg, hogy a vendégeimet békén hagyod. De ne zárássam be mára az éttermet?

– Az túl feltűnő. Csak az első szintet üríttesd ki mára. A többi a mi dolgunk. Igyekszünk gyorsan, csendben végezni.

– Rendben.

Kezet fogtak, majd a két férfi elhagyta az irodát. Beléptek a liftbe, lementek a földszintre. Intettek a bárpult mögötti csaposnak, majd átvágtak az éttermen és kiléptek a forróságba.

Zhenbang Shaozura sandított. – Azt hiszem, kezddetjük szervezni a ma esti bulit.

– Jó kis buli lesz. Tánc hullákkal, a ma esti zenekar meg a Magnum Research és Heckler and Koch támogatásával zajlik majd. Hívjad, essünk túl rajta!

Zhenbang a telefonjára tette a jeltorzítót, majd felhívta a rendőrfőnököt, hogy megsarolja...

20. RÉSZ

A zsarolás

15. nap

2008. Szeptember 6.

Kína

Shanghai

A rendőrkapitányság épülete, délután 3:00

Egy fiatal titkárnő rontott be a rendőrfőnök irodájába. Elsápadt arccal akart mondani valamit, de a főnök éppen telefonált és leteremtette.

– Nem látja, hogy beszélek?

– Uram, fontos hívás a hármason. – És mivel a titkárnő Báb volt, hozzátette: – Ők azok.

Most már a rendőrfőnök is elsápadt. Az ötvenes éveiben járó férfi arcán mély ráncok húzódtak, stresszes életet élt, különösen mióta Báb lett belőle. Olyan parancsokat kellett teljesítenie, amikkel a törvényt is megszegte, de szerencsére még eddig senki nem akadékoskodott emiatt, a szemtanúkat pedig már mind eltűntették. Haja már hullani kezdett, feje búbján kopasz folt éktelenkedett.

Beleszólt a kagylóba annak, akivel épp beszélt. Átváltott a hármason vonalra, lenyelt egy gombócot, majd beleszólt. – Halló!

– Tisztelt rendőrfőnök úr! – Mondta Zhenbang torzított hanggal. – Mint már tudja, a figuráját megszereztük.

A főnök nem szólt semmit, de kezei remegni kezdtek.

Zhenbang folytatta: – Van egy követelésünk, ha nem teszi, megsemmisítjük a figuráját. Már tudom Lilitől, hogy az elég véres halál.

Mindent tudnak, gondolta.

– Mi több, azt is tudom, hogy olyanra nem kérhetem, ami a festett parancsok ellenére van. Ezért egy kérdést fogok feltenni: hol van a Tong és Triád vezérek figurája? – Zhenbang tett egy próbát, látott egy minimális esélyt arra, hogy megkerülhetik a Tien Shan akciót.

– Ezt sajnos nem tudom – mondta remegő hanggal a főnök.

– Értem, nos, ez esetben meg kell semmisítenünk a figuráját. Hogyan szeretne meghalni? Égessük el? Tépjük szét?

– Ne, ne, ne! Esküszöm nem tudom, hol vannak.

Zhenbang átgondolta a lehetőségeket. A zsarolás még az írott parancsok ellen sem segít, ha meg is ölik a férfit, akkor csak elvesztik az egyetlen lehetőséget a megoldásra. Így hát visszatért az eredeti ötlethez.

– Rendben rendőrfőnök úr, akkor arra utasítom, hogy ma este hívja meg vacsorázní a Tong és Triád vezéreket a Tien Shan étterembe. Ismeri, ugye?

– Igen.

– Jó. Menni fog? Ez nincs a festett parancsok ellen.

– Azt... azt hiszem igen.

– Rendben. Akkor este tízkor legyenek ott.

Ezzel Zhenbang bontotta a vonalat.

A főnök lerokadt a székébe, arcát kezébe temette.

A titkárnő újra bejött és aggódóan nézte. – Nagy a baj? – kérdezte finoman.

A férfi felkapta fejét, majd a nőre nézett. Válaszadás helyett utasítást adott. – Eligazítás egy óra múlva a konferencia teremben. Minden elérhető tisztet, járőrt, titkárnőt hozzon oda! Azt is mondja meg nekik, hogy kik ellen indulunk!

– Igen, uram – mondta a nő majd elviharzott.

A rendőrfőnök elgondolkodott. Ha meghívja a vezéreket, az valóban nincs semmiféle parancs ellen. Ők pedig segíteni fognak, hozzák az elit testőrségüket is, hisz az írott parancsok egymás segítségét is lefedték. Sőt, gondolta, ezt a helyzetet még az előnyükre is fordíthatják, ha ügyesen munkálkodnak. Igen, ezt fogjuk tenni, mondogatta magának. És ez lesz az utolsó akciója ennek az egységnek.

Egy óra múlva...

A konferenciaterem nagyon sok embert be tudott fogadni, félkörben székek sorakoztak, mint egy egyetemen. Középen volt a

„tanár” számára kialakított asztal, egy kivetítő állt egy állványon, üzemen kívül. A terem majdnem tele volt rendőrökkel. Közel ötvenen tartózkodtak itt, és várták a rendőrfőnök által kitalált tervet. A rendőrök csak egy kis része volt Báb, azok most egy kissé különködve húzódtak félre, a többiek pedig nem sejtették, miben vannak benne. A rendőrfőnöknek pedig azokat is irányítania kellett, akik nem voltak Bábok.

A titkárnőnek köszönhetően már mindenki tudta, kik ellen indulnak, de sem nevüket, sem képüket nem ismerték még. Csak azt tudták, hogy jó pár kollégájukat mérszárolták le először abban a gyárban, majd a kikötőben. A rendőrors elleni támadást nem vették figyelembe, hiszen ott senki nem halt meg.

A jelenlévők azt is tudták, hogy a gyanúsítottak megszarolták a főnököt, de hogy mivel, azt még a Bábok is csak sejtették, mert még nem beszéltek vele.

Kis idő múlva a rendőrfőnök betoppant a konferenciaterembe, hóna alatt egy laptopot tartott. Ijedten nézett körbe, szemei be voltak esve, mióta ellopták a figuráját, szinte nem is aludt.

A jelenlévők elcsendesedtek, a főnök közben összekötötte a laptopot a kivetítővel. Mikor elkészült, bekapcsolta az állványon álló készüléket, visszasétált a laptop mögé és megköszönte a torkát.

– Figyelmet kérek, Hölgyeim és Uraim! Ahogy néhányan tudják, nemrég hívatást kaptam a mostani első számú gyanúsított csapat kapitányától, akik sok kollégánkat mérszárolták le, mert jóval képzetebbek. Tárgyalni akarnak, én pedig sok dologban hazudtam nekik, hogy ma elfoghassuk őket.

A tündérmeséje természetesen megbukott jó pár embernél. Egy hadnagy a hátsó sorból tette fel a kezét és kötekedően kérdezte. – Bocsásson meg uram, de ha tudta, hogy ennek az egységnek a kiképzése meghaladja a mienkét, miért küldött egy teljes SWAT egységet a veszébe?

– Jogos kérdés fiam. – A főnök nyelt egyet, ez a hadnagy távol állt a hülyétől. – A parancs magas szintről érkezett, szigorúan titkos akcióként kellett kezelnem. A részletekről még mindig nem tudok kiszolgáltatni semmit. – A főnök most hazudott is, meg nem is.

A hadnagy láthatóan meglegedett ezzel a válasszal. – Mi a terve, uram?

– Nos – a laptophoz nyúlt és egy vetítést indított el. – Amit most fognak hallani, szigorúan titkos. Bárki, aki megszegi ezt, azonnali börtönbüntetéssel nézhet szembe. Tehát. Mivel ez az eset súlyosabb, mint az elején képzeltük, kormányzati forrásokhoz kellett folyamodnunk. Többnyire nem adnak ki semmit, de most mégis kivételt tettek. Egy személynek köszönhető ez. Nos, kaptam néhány adatot az elkövetők személyéről, képekkel, kiképzési összefoglalókkal, kivéve igazi személyazonosságukat. Nos kérem, Hölgyeim és Uraim, a mai akciónk egy kormányzati, titkos Csapásmérő Egység ellen fog történni. Ezek az egységek többnyire a háttérben dolgoznak, senki, még a rendőrség sem tudja igazi kilétüket. Mikor akcióba lépnek, azt csendben, de szinte minden esetben hatékonyan teszik. A mostani célpontunkat a 23-as egységnek nevezik. Négy tagból áll, akik a legutóbbi jelentés szerint összeolvadtak egy másikkal, így már hatan vannak. Kódneveket használnak, egy elsődlegest és egy másodlagost. Nos, ami azonban fontos, hogy ezen egységek létezése ha napvilágot lát, a kormány egyfajta 24 órás keretet léptet életbe, ami alatt esélyt adnak nekik a szökésre. Ha ez nem sikerül, vagy nem teszik, indul ellenük a hajtóvadászat, és a rendőrség csak ilyenkor szerez tudomást ezen egységek létezéséről. Ám ez az egység ebben is másabb, ugyanis a kormány nem indította el a 24 órás keretet, ellenben biztosították nekünk a róluk szóló információkat. Amink van, mint említettem, azok képek, kódnevek, kiképzési leírás és feladatkör. Nos, nézzük meg a tagokat.

Kattintott a laptophoz kapcsolt egérrel és megjelent egy szépséges nő.

– Ezt a gyönyörű nőt néhányan már ismerik, kapott a cellánkból egy kis vendégszeretetet, de át kellett szállítatnom. A neve Hana, másodlagos pedig a Sakkmester. Ő a csapat taktikai vezére. Remek tervekkel képes meglepni ellenfeleit, mesteri stratégiákkal védik meg magukat. Hogy csak a gyárépület elleni támadást említsem, a SWAT egységet percek alatt intézték el, és az ehhez vezető taktikát ő készítette. A nő ezen felül fegyverek széles tárházából kapott kiképzést.

Kattintás, majd egy másik kép jelent meg.

– Ez a férfi, kódneven Shaozu, a csapat mesterlövésze. Talán egyesek emlékeznek néhány olyan esetre, mikor extrém lőtávolságokról terítették le a célpontokat. Mint például 2002-ben, 2005-ben, 2007-ben. Nem találtunk tettest, nem gondoltuk azt sem, hogy oly messziről képes leteríteni bárki is az áldozatot. Most már mind tudjuk, hogy az akkori esetek el nem fogott gyanúsítottja ő volt. Másik neve a Szem.

Egy másik kép érkezett.

– És, mint említettem, ez az egység összeolvadt egy másikkal. Most már tudjuk, hogy régi kedvenceink is egy ilyen alkottak. Ugye mindenki emlékszik Yingmeire és Shaotangra?

A teremben zúgolódás támadt, két férfi ki is ment, mikor megtudták, hogy az ellenségek soraiban ők is ott vannak. Régen rendőrök tucatjait ölték meg, a nő a bombáival, amit képtelenség volt megtalálni, a férfi meg a hajók elsüllyesztésére is alkalmas arzenáljával. Csak úgy ismerték őket, mint „A házaspár”, tudták a nevüket is – mely mint kiderült csak egy kódnev –, de soha senki nem tudta elkapni őket. Most pedig már azt is tudták, régen kinek dolgoztak, de őket már az égvilágon mindenki kereste. A rendőrség, a kormány, más egységek, különleges csapatok. Aki a nyomukra bukkant, másnapra vagy egy rakéta röppent az arcába, vagy miszlikbe robbant egy egyszerű éttermi villától. Megállíthatatlanok voltak, és most ráadásul újra felbukkantak.

A két távozó kivételével azonban mindenki más bent maradt, de a domináns érzelem a félelem lett. Ilyen egységekkel szemben vagy különlegesen képzett alakulatok, vagy egy jól megtervezett csapat segített, vagy pedig egy taktikai atomtöltet lett volna a legideálisabb, ha éppen a búvóhelyük kint van egy sivatagban.

A rendőrfőnök folytatta a két maradék ember leírását. Eddig már kint volt Hana, Shaozu, Yingmei és Shaotang képe, most megjelent Fengé.

– Ennek a nőnek a neve Feng, más néven a Kölyök. Egy pszichopata gyilkosról beszélünk, akit először 13 évesen dugtak rács mögé, mert egy hét alatt kilenc embert mészárolt le úgy, amit még

híres sorozatgyilkosok is megirigyelnének. Ő a csapat frontembere, a tank, aki áttöri a védelmeket, a vallató, akitől minden fogoly retteg. Remekül ért a fegyverekhez, közelharchoz, elmeállapotának instabilitása miatt még a saját társainak is gyázni kell vele.

Egy utolsó kép érkezett.

– Ő pedig ennek a csapatnak a vezére, Zhenbang, más néven a Nagyfőnök. Közelharcú képezése egyedülálló, gyerekkora óta tanultja és az utóbbi években csak továbbfejlesztette. Tárgyalási képességei kivételesek, sok esetben puskalövés nélkül is győzedelmeskedtek. Intelligenciája kimagasló, kapcsolatai számottevőek szerte a városban, bár ezen ügy miatt a hivatalosak elfordultak tőlük, már csak a barátok maradtak, abból azonban még bőven akad.

A vetítés befejeződött, a teremre néma csend borult. A levegő szinte megfagyott, hallani lehetett a legyek zümmögését is.

Megint a hadnagy szólalt meg a halk sugdolózásban fennhangon:
– Uram, azt hiszem... Úgy értem...

– Tudom fiam. A ma esti akció rendkívül veszélyes. Ezért – a rendőrfőnök kihúzta magát – senkit nem kényszeríték. Nem adok parancsot. Önkéntes akciónak nyilvánítom. Kapnak néhány percet, hogy átgondolják azt, hogy benne vannak-e vagy sem. A visszalépőknek semmiféle következménnyel nem kell számolniuk.

Megint sugdolózás vette kezdetét. A Bábokon kívül – akiknek mindenképpen ott kell majd lenniük – a többi jelenlévő azon vitázott, hogy érdemes-e kockáztatni az életüket. A gyanúsítottak megérdemlik azt, hogy lepuffantsák őket, de még jobb lenne elkapni őket és a börtönben végignézni szenvedésüket életük végéig. De a tény, hogy a rendőrségi egységek elitjét már hazavágták, egy fogoly szállító konvojt pusztítottak el, betörték egy rendőrőrsre, megrémítette őket. Ám ezt az eseménysorozatot mindenképpen meg kell majd állítaniuk.

Megint a hadnagy szólalt fel, láthatóan mások nevében is beszélt.
– Uram, nem értem azt, hogy miért nem vetnek be egy hasonló egyiséget ellenük?

– Mert a kormány a rendelkezésünkre bocsátotta ezeket az adatokat, de semmi többet nem hajlandó segíteni.

– Uram, és még azt sem értem, hogy az ilyen egység alapesetben valamiféle titkos rendőrség, nem? A kérdésem az, hogy miért fordultak ellenünk? Miért kezdtek rendőrököt ölni? Yíngmei és Shaotang esetét sokan ismerik, de az a 23-as egység teljesen más.

– Az indokokat senki nem tudja – hazudta. Ez is részben igaz volt, mert a teremben lévő Bábok sem tudták a pontos indokot, hiszen ők csak Szolgabábok. Ám a rendőrfőnök tudta, hiszen ő egy Mesterbáb.

– Értem, uram. Jön még valaki segíteni?

A rendőrfőnöknek most megint el kellett árulnia egy újabb titkot, a Tong és Triáddal való kapcsolatát. A férfi tudta, hogy az első reakció majd a felháborodás lesz, de azt is, hogy ez réges-régen így megy, a maffia és a rendőrség megosztja a területeket.

– Ma este meg kell hívnom a Triád és Tong vezéreket a Tien Shan étterembe. Ez volt a követelés.

Ahogy sejtette, újabb zúgolódás támadt. Ez eltartott egy ideig, míg láthatóan rájöttek arra, hogy ezek a kapcsolatok és egyezségek a maffiával elkerülhetetlenek.

Ismét a hadnagy kérdezett: – Uram, és miért kell odavinnie őket?

– Ez a része szigorúan titkos fiam. Sajnálom.

– De eddig is csupa szigorúan titkos dolgot közölt. Ez akkor már nem gond, nem?

– Sajnálom fiam, egész más az, mikor valamit megoszthatok egy figyelmeztetés keretében és egész más, mikor ezt egyáltalán nem tehetem meg. Most ez utóbbiról van szó.

– Értem, uram. Akkor ez azt jelenti, hogy jön a Triád és Tong testőrsége is?

– Igen.

– És talán más kerületekből is jönnek egységeink?

– Így van.

– Akkor uram, én benne vagyok.

– Azt hiszem, én is – tette hozzá egy nő.

– Magam is – mondta egy mély hangú férfi.

– Szintén – megint egy nő.

– Jelentkezem – most egy férfi.

A rendőrfőnök pedig elmosolyodott. Azon két rendőrön felül, akik először elhagyták a termet, senki más nem távozott. A férfi büszkén nézett végig rajtuk.

– Ez egy büszke pillanat számomra. Kezdenek szedelőzködni, eligazítás egy óra múlva ugyanitt! A részleteket a központi szerveren találják meg.

A jelenlévők szép lassan kifelé szállingóztak, a Bábok még a főnökre néztek, szinte szavak nélkül kommunikáltak egymással, majd ők is kivonultak.

Mikor a teremben már csak a rendőrfőnök maradt, sóhajtott. Egyedül ő tudta azt, hogy mi várható az étteremben...

21. RÉSZ

A rendőrök készülődése

15. nap

2008. Szeptember 6.

Kína

Shanghai

A rendőrkapitányság épülete, egy órával később, délután 4:00

A rendőrfőnök újra betoppant a konferenciaterembe és kellemesen meglepődött, ahogy a szám szerint 48 jelen lévő beöltözve, készenlétben várta az eligazítást. Még titkárnők is jöttek, akiknek eddig a legerősebb fegyvere az erélyes fellépés volt elektronikus levelekben és telefonokban.

A főnök ki sem vitte a laptopot, csak egy CD-t helyezett bele. Míg a lemez pörgött a meghajtóban, végignézett az embereken, akik némán várták az eligazítást. Több csoportba különültek el: egy mesterlövész egységre, egy tűzszerezésre, egy belső megfigyelésre – ami-ben leginkább az elszánt titkárnők és nyámnyila irodisták sorakoztak –, valamint a legnagyobb csapatra, a rohamosztagra. Ez utóbbi teljes testpáncélban állt már itt, gépkarabélyuk a vállukon lógott, a szíjon. A rendőrfőnök nem gondolta, hogy előszedik ezeket a páncélokot újra. A súlyos vértet az a golyóálló mellényekéhez hasonló kevlárból készült, bennük megerősítéssel, kerámialapokkal. Elég súlyosak voltak, és bár egy mellbe lőtt sorozatot – némi fájdalom kíséretében – felfogtak, a járás benne nehézkes volt.

– Nos, Hölgyeim és Uraim – mosolyodott el a rendőrfőnök biztatóan, bár mivel egy ideje már ő sem aludt, nem hatott teljes erővel. Ennek ellenére többeknél sikerült, büszkén húzták ki magukat, hogy részt vehetnek az utóbbi évek egyik legveszélyesebb bűnöző bandájának az elfogásában. A főnök folytatta: – Tehát gyors összefoglaló még egyszer. A mögöttem látható gyanúsítottak a fő célpontok. – Ezzel a még mindig kint lévő fotókra mutatott, melyen Hana kimérten, távolságtartóan nézett, tőle jobbra Shaozu sandán,

pimaszul vigyorgott, Yingmei összehúzott szemekkel meredt rájuk, Shaotang pusztá tekintetétől is meg lehetett ijedni, Feng szája fültől fülig ért, Zhenbang pedig aggodalmasan nézett a jelenlévőkre.

A főnök folytatta: – A ma esti akció itt fog megtörténni. – Ezzel képek vetítődtek ki a vászonra, melyek a Tien Shan éttermet mutatták több irányból, a színes bejáratot, fölötte a neonjelekkel, a fölötte lévő négy emelet ablakait, majd oldalról is felismerték, a képet valamikor napközben készítették róla, ki tudja mikor, de a járdán emberek tucatjai sétálgattak, telefonáltak. Az U alakú sikátor is kivethető volt, a szemeteskonténerekkel. A képek alatt pedig az étterem földszintjének és környező területének térképe jelent meg. – A mesterlovész osztag az étteremmel szemben lévő irodaházban foglaljon állást! Használják a jelvényeiket a bejutáshoz, az első és második emeletek környékén rejtőzzenek el és az étterem bejáratát figyeljék!

A megnevezett csapat bólogatott, de jól láthatóan féltek.

– Nos, a belső egységek feladata a beépülés lesz. Kinek van némi felszolgálati tapasztalata?

Két nő tette fel a kezét a tizből. A főnök sóhajtott. Hát ez nem sok. – Jól van, maguk a felszolgálókat helyettesítik, a többiek az ajtóknál, konyhában várakoznak és jelentenek mindent!

A csapat idegesen bólintott, egyik nőt a sírás környékezte, mintha most döbbsent volna rá, hogy mire vállalkozott. Egy mellette álló másik nő a vállát simogatta és finoman nyugtatta, mondván, hogy nézd, milyen sokan vagyunk, és azt, hogy még jön erősítés is.

A főnök persze látta ezt, de most nem akarta az idejét azzal vesztegetni hogy nyugtat valakit. Még a végén csatlakoznak hozzá és kitör a hiszti. Nem. Most keményen kell fellépni, éppen úgy, ahogy az ellenségek is teszik majd.

– A tűzszerészek... hányan is vannak? Egy... kettő... három... négy... öt... hat... Szóval hat, Remek. A maguk feladata a konyha, az asztalok átvizsgálása. Azt se feledjék, hogy ez a nő – mutatott Yingmei képére – szakértő, aki képes olyan bombát is készíteni, ami úgy néz ki, mint egy szelet sült hús. A konyhában mindent vizsgáljanak át, evőpálcákat, italos üvegeket, felszolgáló kocsikat, nézzenek be képek mögé, az asztalok alá, minden elképzelhető helyre!

A rendőrfőnök közben a rohamosztag felé fordult. – Uraim, maguk pedig váljanak szét három csoportra. Úgy... Jó, ez jó. Nos, maguk – mutatott a tőle balra kialakult hatfős csoportra – lesznek az Alfa egység, középen a Bravo, jobbra a Charlie. Alfa a konyhában bújik el, Bravo a sikátorban, egy mikrobuszban, Charlie pedig az irodaház alagsorában lévő parkolóban. A jelzésre Bravo és Charlie egyszerre indulnak meg és mind előlről, mind hátulról biztosítják a terepet, a többi az én irányításom alatt zajlik majd.

– Uram! – szólt egy tizedes az Alfa egységből. – Ki lesz az erősítés?

– Mivel a két maffiavezér is jön, elit testőrségre is kell számítanunk. Gondolom nem kell lefestenem, hogyan néznek ki ezek a fickók. Továbbá készenlétben áll egy SWAT egység egy másik rendőrőrsön, akik éppen most szintén eligazítást tartanak és készülődnek, valamint egy harmadik hullám is, de az csak akkor érkezik, ha az első kettő kudarcot vall. Mivel azok, akik hívtak, nem említettek semmit, hogy csak egyedül menjek, így felkészülünk. Bár nem hülyékről van itt szó. Lehet, hogy már régen a helyszínen vannak. Az is lehet, hogy csak később érkeznek, álcázva magukat. Senki nem tud semmi biztosat, kivéve egyet: a mai akció olyan emberek ellen fog zajlani, akik egy SWAT egységet mérszároltak le mindössze négyen, betörték egy rendőrőrsre és öt perc alatt felszívódtak, majd egy rabszállító kísérletet játszottak ki és három perces villámakcióval intéztek el. Hívásuk a harc, erre lettek kiképezve, erről egy pillanatra se feledkezzenek meg! Ezek tükrében ismét meg kell említenem azt, hogy a ma esti akció különösen veszélyes. Most még kapnak egy utolsó lehetőséget a visszalépésre.

Bár legtöbbjük érzésein a félelem uralkodott, mégsem lépett vissza senki.

Remek, gondolta a rendőrfőnök. – Nos, az akció csúcspontja este tízkor várható. Most még csak délután van, de máris el kell kezdenünk a helyszín biztosítását. – A mesterlövészekre nézett. – Készen állnak?

– Igen, uram! – hangzott egyszerre hangjuk, egymásra mosolyogtak, a főnök pedig büszkén kihúzta magát.

- Belső egységek, készen állnak?
- Igen, uram!
- Tűzszerész egységek, készen állnak?
- Igen, uram.
- Rohamosztag, készen állnak?
- Igen, uram!

– Akkor hajrá! – kiabált fel a főnök ösztönzőleg és erőteljes kiabálás lett a válasz. Erőt adott az embereknek, bátorságot öntött beléjük és ehhez az is kellett, hogy ők is ugyanazért a célért küzdjenek, mint ő maga.

Mikor az utolsó ember is kivonult, a rendőrfőnök magára maradt a titkárnőjével. A férfi lerokadt a székbe. Remegő kézzel tette a rádiót a belső zsebébe és kezdte az összehangolást. A titkárnő is Báb volt, de túl mély beavatást nem nyert a dolgokba. Például azt sem tudta, hogy a főnök azért imádkozik, hogy a rendőri erők és az erősítés még időben lekapcsolja a gyanúsítottakat és ne szabaduljon el az, amitől a férfi egyre jobban rettegett... ugyanis nem a 23-as egység lesz a leghalálosabb fenyegetés...

22. RÉSZ

Ismeretlenek II.

Ismeretlen helyen...

Ismeretlen időpontban...

– Elkezdődött? – kérdezte a mély hang.

– Igen. – Válaszolt egy másik hang, mintha a víz alól beszélne. –

Minden úgy halad, ahogy terveztük. A kétoldalú tud segíteni nekik, de már csak idelent, mert otthagyták.

– Ó, akkor még érdekesebb lesz. Ezt végignézem azt hiszem.

– Csatlakozhatok?

– Hát hogyne! – Ezzel mindkét hang – a dörgő és a bugyogó – felröhögött, és belenéztek valamibe...

23. RÉSZ

A „Tien Shan” akció

15. nap

2008. Szeptember 6.

Kína

Shanghai

Tien Shan étterem, este 9:40

A rendőrfőnök idegesen érkezett meg a Tien Shan étterembe a két maffiavezérrel együtt. Már előre lefoglalták az asztalt, így az egyik felszolgáló – az álcázott rendőrtiszt – kísérte őket oda. Séta közben a férfi kérdezte a nőt, hogy történt-e valami, de a vendégek nyüzsgésén és a felszolgálók serénykedésén kívül az ég egy adta világon semmi.

A rendőrfőnök a sarokasztalnál kívülre ült, belülre a Triád és Tong tekintélyes vezérei.

A Tong vezér, Shao Jun Zhang, körülbelül 174 centiméter magas lehetett. Rövid haja valamiféle zselével volt hátrasimítva, arca érdeklődőnek nézett ki, de csak azért, hogy ártatlanul mérhesse fel ellenségeinek gyenge pontját a tárgyalások során. Aztán mikor ezt megtudta, lecsapott, szavakkal, vagy az embereivel. Az érdeklődő szemek mellett arcán kemény vonások húzódtak, mint egy katonai veterán, aki már számos háborút megélt. Fekete öltönyt viselt fehér inggel és csokornyakkendővel. Éppen teát rendelt a felszolgálótól, de nem ismerte fel, hogy ez egy rendőr, nem így a nő, aki a férfi pusztá látványától is remegő lábakkal vette fel a rendelést.

És ekkor még a Triád vezér meg sem szólalt, csak csendben ült és figyelte a mozdulatait. Ő azonnal rájött, hogy a nővel nem stimmel valami és mikor ránézett a főnökre, és kettejük néma beszélgetésére, elmosolyodott. Jian Hua Xu-nak hosszú, kibontott haja volt, ami a vállára omlott. Nemrég moshatta, a szálak szinte csillogtak az étterem megvilágításában. Szemei könnyörtelenül, minden részletet felismerően siklottak emberről emberre. Mintha minden egyes

pillanatban felmérné a rá leselkedő veszélyeket és ezt az ugrásra készen álló stílust nem tanulta máshol, mint a börtönben eltöltött évek alatt. Arca ennek ellenére sima volt, első pillantásra átlagosnak tűnt, míg bele nem nézett valaki a szemeibe. Ezek egyből a vesébe láttak, rezzenéstelenül szúrták át az ember agyát egy láthatatlan késsel.

A nő felvette a rendelésüket, majd elsietett. A rendőrfőnök kezei remegtek, a két vezér türelmesen nézte, amint a rágcálnivalókat valószínű erőfeszítésébe telt megmarkolni.

– Nos hát, itt vagyunk – mondta a Tong vezér és ránézett az órájára. – Nemsokára tíz. Biztos vagy benne, hogy jönni fognak?

– Teljes mértékben. Azt is biztosra veszem, hogy már itt vannak valahol – szeme félve siklott át a tömegen. De csak egyszerű emberek ültek mindenfelé, a hangszórókból halkán szólt egy tradicionális dal.

– Mikor kezdtétek elfoglalni a helyet az egységeiddel?

– Az eligazítás négykor volt, egyből jött ide a legtöbb emberem.

Az erősítés is már itt van a közelben, de jó pár tömbnyire.

– És mikor hívtak?

– Háromkor.

– Akkor már itt lesznek valahol.

– És ti is hoztátok az egységeiteket?

Shao és Jian egymásra néztek, elmosolyodtak, majd tekintetük a tömegre tévedt. A főnök követte tekintetüket és jó néhány asztalnál nagydarab, átlagosnak kinéző, ám szakavatott szemei számára börtönviselt emberek armadáját látta. Nyakukon, alkarjukon tetoválások, ruházatuk az egyszerű farmeren és pólón át öltönyöket is jelentett, valamint – a hőség ellenére – bőrszereléseket, de még rövidnadrágban és ingben is jelen voltak. Négyesével ültek az asztaloknál, lábuknál bőrröndök, bennük egyértelműen fegyverek.

– Látom ti is készültetek. – Nyelt egyet a főnök.

– Bizony Mr. Rendőrfőnök úr. – Mondta kímérten Jian. – De most inkább arról beszélj, hogy miért nem találtad meg még mindig őket!

– Egyszer már sikerült, de sajnos a kiküldött SWAT egységet lemészárolták.

A két vezér láthatóan nem tudott erről, így Jian érdeklődve kezdte kérdezni. – Mennyien mentek ellenük? Mond, hogy nem többen, mint nyolcan, mert menten megeszek egy teáscsészét.

A főnök nyelt egyet. – Huszonnégyen voltak.

Jian eltátotta a száját, Shao pedig döbbenetének közepette nem vett tudomást a finom jázmin teáról, amit a felszolgáló eléje tett.

A főnök félve folytatta: – És itt még nem állt meg a dolog. A SWAT bukása után ellopták a figurámat. Ezt már tudjátok, de azt nem, hogy honnan.

– És? Honnan? Ne mond, hogy...

– A francba is, igen, a rendőrorrsról. Nagyon jók. Elkaptuk egyiküket, aztán jöttek a figurámra írt új parancsok. Oda kellett vitenem a nőt.

– Hogy is hívják?

– Az igazi nevét nem tudjuk. Hana kódnevet használ. És kihozták őt. Az egész kíséretet feltrancsírozták. És megléptek az erősítés elől.

Jian hátradőlt, kezét karjaiba fonta és a főnök szemébe szúrta azt a bizonyos mentális kést, majd forgatni kezdte. – Akkor már kezdem érteni, miért ők. Mi is vesztettünk bőven embereket. De még vagyunk elegenden. Mit is mondtak? Mi a céljuk?

– Ezt nem mondták, csak azt, hogy ide kell jönnötök. Még szerencse, hogy ti is Bábok vagytok, elég nehezen sikerült volna titeket meghívni ide.

Elmosolyodtak egy pillanatra a fásultság és fáradtság miatti, véletlenül kialakult viccen.

– És amúgy miért ők? – kérdezte a főnök. – Azt tudom, hogy mi az elsődleges cél, de utána mi lesz?

– Na ezt már mi sem tudjuk – mondta Shao és szürcsölgette teáját. – Csak azt, hogy mióta először felbukkantak, mióta először kihozták Lilit, mindenki megtébolyult. Folyamatosan csak a fasz rosszabbik oldalán állunk.

– Már jó lenne, ha végre elérnénk az elsődleges tervet. – Sóhajtott a főnök és hosszasan pislogott. Kialvatlansága kezdett a tetőfókára hágni.

Jian azonban nem hagyta békén. – Az elsődleges terv már sikerülhetett volna, ha az a Lao Wang nem bukik le.

– De lebukott.

– Mert hülye volt. Na mindegy, most azonban megint jó lehet az alkalom. Mi készen állunk.

Shao csak bólogatott.

– Mi is készen állunk. – Mondta a rendőrfőnök. – De aggaszt ez a csend.

– Minket is. De mit tehetnének? Csak nem kezdenek el lövöldözni itt?!

– Nem hiszem. De nem tudom. Valamit biztos kitaláltak. De ha a mostani taktikánkat is kijátsszák, nem tudom, mit csinálók.

A következő pillanatban, mintha éppen erre a kijelentésre vártak volna és azt mondják, *Igen, ezt is kijátsszuk!*, egy hatalmas robbanás rázta meg az épületet. A kint parkoló autók egyike lángoló alvázsal emelkedett a magasba, a lökéshullám berobbantotta az összes üvegtáblát. Vendégek borultak fel székestül, egymásra estek, neki az oszlopoknak. A fülekben kegyetlen sípolás hangzott, az emberek feje úgy fájt, mintha fülükön nem is tűt, hanem egy egész kopját benyomnak egy vágatató ló sebességével.

Bár a pillanat hevében senki nem tudta felmérni a helyzetet, de senki nem halt meg a robbanásban. A lángoló kocsi elérte röppályájának tetejét és visszahullott a talajra. Itt újabb robbanás történt, a maradék üvegszilánkok nagy sebességgel repültek befelé.

Újabb sikoltások harsantak, de ezt még az erre nyíló szájak mellett állók sem hallották a detonáció okozta átmeneti süketség miatt.

Néhány másodperc telhetett el a lángoló autó landolása után, az emberek az első sokkhatáson átestek és mikor rájöttek, mi folyik itt, azon nyomban kitört a pánik. Mindenki kifelé menekült, egymást taposták el.

A lángok közben elérték a parkoló autó melletti két másikat és a műanyag elemek lassan csöpögtek. Valamint az oszlopokra fröccsent

üzemanyag is tovább égett, és mintha benyúlkálnának, az enyhe szélfuvallatnak köszönhetően igyekeztek lángra lobbantani a még egyben maradt dísznövényeket, faburkolatot.

A rendőrfőnök és a két vezér már az első robbanáskor felborultak és most másztak ki az asztalok és székek közül. Egymáshoz üvöltöttek valamit, de nem hallották még a saját szavukat sem.

A vendégek még mindig menekülőben voltak. A lángoló autó által keltett hőhullám miatt arcukat takarták, egyik ember ruhája még lángra is kapott.

Kis idő múlva az étteremben már csak azok maradtak, akiknek a ma esti eseményekhez volt némi közük: a beépített rendőrök a konyhában, illetve a két maffiavezér – különösen a Triád – testőrei. Még mindig vakon, szédelegve, de előkapták fegyvereiket a bőröndökből és csőre töltötték őket. Közeledtek a Triád vezér felé és ebből kiviláglott, hogy ő fontosabb, mint a másik.

Közben a rendőrfőnök hallása visszatért és nyomban megértette a rádióban hangzó, kétségbeesett kérdéseket: – Uram, jól van? – kérdezte egy férfi a mesterlövészekről.

– Uram, rendben van? Uram. – Ez egy tizedes volt az Alfa rohamosztagból.

Az egyik felszolgáló szóban kérdezte ugyanezt, éppen egy asztal alól mászott ki.

A rendőrfőnök felállt és válaszolt. – Rendben vagyok. Tűzszerész egység, nem azt mondták, hogy biztosították azt a kurva terepet?

– Sajnálom uram, mindent átvizsgáltunk, még a kocsikat is alulról, tükrökkel, de semmit nem láttunk, úgyhogy nem értjük.

Eközben a Triád vezért már nem érdekelte a mai események további része. A figuráján a parancs leszögezte, hogy segíteniük kell egymást, de most már nem volt mit tenni. Testőreinek segítségével a bejárat felé indult. Éppen visszafordult, hogy a Tong vezért is maga után hívja, de ledöbbsent: Shao nyomtalanul eltűnt.

A rendőrfőnök látta Jian értetlen ábrázatát, így körbenézett. Majd az ő álla is leesett.

Persze Shaot a robbanás után, a zűrzavarban egy nem észrevehető ajtón behúzták, majd elaltatták és megkötözték. Már csak a Triád vezér van.

A férfi még jobban pánikba esett, majd a kijárat felé nyomult. A kint lángoló autó forrósága ellen próbálta védeni az arcát, néhány testőr a saját testével kis „folyosót” alakított ki, hogy a vezér kijöhessen. Ennek ellenére még mindig takarta arcát és magában halk imát mormolt, hogy el ne kapják őt is.

Menekülési kísérletének közepén, mintha ezzel a láthatatlan támadók azt mondanának, hogy *Innen nem mész sehová!*, egy újabb autó robbant fel az előző mellett. A detonáció ereje ezt is az ég felé lötte, a lökéshullám pedig hátba taszította a sorfalat álló testőröket és belökte őket az étterembe, súlyos testük maguk alá temette a Triád vezér testét. Ketten meghaltak, még ketten súlyosan megsérültek, de a vezér életben maradt. Üvöltött valamit, de az átmeneti sükettség miatt megint nem hallotta senki.

A lángoló kocsi a földre csattant, karosszériája mint egy lángoló virág szétnyílt. A járdán kiömlött üzemanyag, olvadt műanyagalkatrészek, szövetdarabok lángoltak.

Totális káosz lett úrrá az éttermen és minden, közelben várakozó egységen. Erre nem számítottak, átvettek sok különféle tervet, de ezt, ami épp történt, nem.

A Triád vezér belátta, hogy a láthatatlan támadók előbbi figyelemzető robbantása után nem kéne megvárni a harmadikat. Lehet, hogy az darabokra tépné már és nem csak óva intené. Úgy döntött, hogy ideje elrejtőzni, míg a rendőrségi egységek megoldják a helyzetet, addig pedig a testőreivel biztonságban van. Úgy ahogy.

A lift felé indult, a félelmetes külsejű fegyveresek követték. Beugrott a bárpult mögé, egy közvetlenül mögötte haladó férfi pedig nem egyszerűséggel lerúgta a felhajtható faelemet. A vezér remegő kezekkel hívta a liftet, ami szerencsére itt volt a földszinten. Berohant, négy másik testőr is befért melléje. Miközben az ajtó záródott, intett a maradék tizenöt férfinak, hogy menjenek fel a lépcsőn.

Eközben a rendőrfőnök újra hallott és próbálta feldolgozni a jelentéseket. – Itt a lövész egység, a füst és tűz takarja a rálátást az

étteremre. Semmit nem látunk.

A főnök parancsot adott: – Alfa osztag, konyhából befelé! Velem együtt jöjjenek fel a felső szintre, meg kell védenünk a Triád vezért mindenáron! Bravo, Charlie osztag is induljon, amint ideérnek, máris nyomuljanak fel az első emeletre!

Az Alfa egység pár másodpercen belül megérkezett. Nehéz pán-célzatuk, bakancsuk úgy döngött, hogy még a tűz morajló hangját is elnyomta. A rendőrfőnök a csapatkapitányra nézett, akinek szemében félelem villant. – Utánam – mondta a főnök, előrántotta a pisztolyát és a lépcsőház felé rohant. Ha a Triád vezért is elkapják, győztek, gondolta. Nem. Ezt nem szabad hagyni. A figurája arra készítette, hogy a lehető legjobb tudása szerint hajtsa végre a parancsokat.

Kinyitották a lépcsőház ajtaját és a felső szintről máris üvöltések csapták meg fülüket...

Az első emelet már néptelen volt. A folyosókat vékony gipszkar-ton és pozdorja lapok választották el egymástól. Tömérdek szoba nyílt itt különféle helyekről, sőt, úgy alakították ki a falakat, hogy át is rendezhették őket. A padlót borító szőnyegen megvezető vajatok rejteztek, aminek mentén a falakat átmozgathatták. Függetlenül attól, hogy mekkora orgiát csaptak, akár öt-hat szobát is egybe nyithattak és ezáltal az ezeket körbevevő folyosók elrendezése is megváltozott, az amúgy is útvesztő jellegű helyet még kaotikusabbá tette. A falakon absztrakt dekoráció, itt-ott összetettebb ábrákkal, jelenetekkel. Itt egy félkör, négyzet pirosan, kéken, amott egy fa, alatta emberek, néhol virágok, vagy csak egyszerű, ismétlődő mintázatok különféle színekben. A világítás neonlámpákból érkezett, itt-ott piros lampionok lógtak, helyenként sorba fűzve és métereken át díszítve a folyosókat.

A félhomályos folyosón a lift csilingelt egyet finoman, mikor a felső szintre érkezett, az ajtók félrehúzódtak, majd máris két hulladékdoboz dőlt ki. Emelkedés közben bent lekapcsolódott a villany, két csattanást hallottak, vagyis valaki a lift tetején búj meg és valami lyukon át lelőtt két férfit.

A Triád vezér már félelemtől eltorzult arccal rohant ki, két

maradék embere pedig üvöltve húzta meg a ravaszt és a tár tartalmát a lift tetejébe lőtték. Átlyukadt a lemez, a fülüket megint időleges sükettség kerítette hatalmába. Ám nem folyt le vér a lyukakon át.

Nem így a másik irányból: Jian arcára vér fröccsent, ahogy a mellette álló férfi átlőtt nyakkal csuklott a földre, majd a másíknak is behatolt a szemén egy lövedék. Hangtompítós fegyverrel löttek, ki tudja honnan. A vezér senkit nem látott.

Egy T alakú elágazás közepén állt. A lift ajtaja a T betű tetején nyílt, jobbra és balra, valamint előre ugyanolyannak kinéző, három méter széles folyosók. A lövések a felső, vízszintes szárból érkeztek, így ha ezek bármelyike felé fut, szembe vagy hátba lőhetik. Ezért az alsó száron futott tovább. Pár méter után újabb kereszteződés fogadta. Mivel a lift az épület mértani közepén helyezkedett el, nem számított, merre fut. Ami most gyorsan kell, az egy bűvöhely.

A kereszteződésben jobbra fordult, lihegett, szíve a torkában dobogott. Régen érezte magát ilyen közvetlen életveszélyben. Talán még régen, a börtönben, mikor egy éjszaka el akarták vágni a torkát, de már akkor is rendelkezett segítőkkel és megvédték. Ám most a segítői meghaltak, ugyan még vannak páran, de épp nem mellette. Szitkozódott, hogy nem hozott rádiót, nem gondolta, hogy ezek ennyire jók. Ha tudta volna, mit műveltek a rendőrökkel, akkor talán nem becsüli le őket.

Jobbra futván egy ajtót talált jobb oldalon. Gondolkodás nélkül benyitott és halkán becsukta maga mögött. A kis szobában egy kétszemélyes ágy és egy állólámpa állt, a plafonról lampion lógott, rákötve pedig csilingelő fémrudak, amik huzatban finoman adtak hangot. Egy szekrény állt a sarokban, Jian máris ideugrott. Kinyitotta az ajtaját és bebújt, majd halkán visszacsukta.

Próbálta dörömbölő szívét lelassítani, kevés sikerrel. Itt kell maradnia és várni.

De itt sem érezhette magát biztonságban. Nyílt az ajtó. Valaki bejött. A hideg futkosott a hátán és máris készült arra, hogy elkapják.

Ám meglepetésére nem a támadók egyike érkezett. Hanem valaki más. Ez a személy a szekrényajtó elé állt. Jian egy résen pillantott ki

és amint meglátta, ki ez, nyomban eltátotta a száját.

Ugyanis aki előtte állt és láthatóan tökéletesen tudta, ki bujkál odabent, hátrattett kézzel, türelmesen lábujjhegyre álldogált és fültől fülig érő szájjal mosolygott, az nem volt más, mint...

Lili...

A testőrök tizenöt fős brigádja érkezett a vezér után az első emeletre a lépcsőházból, amit a liftakna mögé építettek, a kivezető ajtó a liftajtó mellett nyílt. Kilépés után meglátták két halott társukat, majd a liftben a másik kettőt. Elrettentő megjelenésük most a vizs-zájára fordult, most ők kezdtek félni. Gépfegyvereikkel még a pla-fonra is céloztak, hátha ott lóg a támadók egyike, de semmi.

Lévén ők elit testőrök voltak, kaptak kiképzést harci helyzetekre, de a lehető legminimálisabbat. Ki gondolta volna, hogy a Triád ve-zér valaha is ilyen életveszélybe fog kerülni? Szétváltak három, ötfős csapatra és úgy döntöttek, ideje megkeresni a vezért, mert eltűnt a szemük elől. Nem tudták, merre menekülhetett.

A T alakú elágazásban egyik csapat jobbra, dél felé, a másik bal-ra, észak felé, a harmadik egyenesen előre, kelet felé indult meg...

Ezután toppantak az emeletre a lépcsőházból a rendőrök. A fő-nök haladt elől, törekenynek érezte magát a felpáncélozott roham-osztagosok mellett.

Látták a testőröket, hogy merre mennek és azt is, hogy épp be-fordulnak a csöndes folyosón egy saroknál és eltűnnek a szemük elől. A rendőrfőnök célja is ugyanaz volt, megtalálni a Triád vezért és megóvni, nehogy elkapják. A Tong vezérnek már lőttek, de a fő-nök még mindig nem értette, hova tűnt. Ő nem tudott a számtalan titkos ajtóról, amik a külső falból nyíltak a belső terekbe.

A főnök intett: északra indulnak el. Rádióján utasítást adott. – Bravo, Charlie egységek, amint feljöttek, Bravo keletre megy, Char-lie dél felé!

– Értettük! – jeleztek a csapatkapitányok.

– Itt vezér a tiszteknek – használt egy kódjelzést. – Indulhatnak, biztosítsák az éttermet minden oldalról, mi már bent vagyunk.

A megszólitott egység ismét egy SWAT volt, és pár háztömbnyire parkoltak, feltűnés nélkül. De most megindultak.

A főnök és az Alfa egység észak felé lopakodott. Figyeltek minden ajtóra, egyik-másik mögé be is néztek, hátha rábukkannak a ve-zérre, de semmi.

Mert a vezér éppen bujkált, sőt, éppen valami szörnyűséggel szembesült...

Jian a száját tátva lépett ki a szekrényből és Lili fölé tornyosult. Ám a kislány semmit nem vezettett magabiztosságából, egyre csak mosolygott. Farmernadrágot viselt, trikót és egy sportcipőt. Azt, amit kapott Hanától. Ámde...

– Hogy kerülsz ide? Hogy jutottál ki? – kérdezte Jian.

– Nem, nem. Téves. – Rázta a fejét Lili. – Nem jutottam ki, ellenben a másik oldalam viszont feljutott.

– Na, ettől félttem. – Jian kezei még jobban remegni kezdtek. – Azért jöttél, hogy...

– Levigyelek – egészítette ki Lili határozott kijelentéssel.

Jian a földre csuklott és összetette kezeit a lány felé, mintha az életéért könyörögne. – Kérlek, ne! Megőrülök ott. Egyszer elég volt.

– És, ha nem viszlek le, akkor itt meddig maradsz életben? Két, esetleg három percig? Tudod, hogy ezek nagyon jók. Gyere szépen, mielőtt elkapnak!

Jiannak beletelt pár másodpercbe, míg felfogta a mondandó lényegét és azt, hogy a lánynak igaza van.

– Hát jó – mondta végül egy beleegyező sóhajjal.

– Nna, ez a beszéd – ugrott egyet Lili, majd megpördült öröme-ben. Tapsolt is egyet. Majd máris a falhoz ugrott és beharapta a mu-tatóujját. A bőrt úgy húzta, mintha valami gumikesztyűt viselne és az nem akarna lejönni. Mikor sikerült, a vérrel két félméteres jelet rajzolt a falra. Mielőtt az utolsó vonást lefestette volna, Jianra nézett. – Készen állsz?

A nagy hatalmú vezért most a sírás környékezte. – Erre sosem le-hetsz eléggé készen.

– Nem bizony – mosolygott Lili megnyugtatólag, majd arca

könyörtelenné változott. – Akkor rajta!

Ezzel lefestette az utolsó vonást. A következő pillanatban a fal felülete, mintha valami vízfelület lenne, fröcsögni kezdett, majd ez abamaradt és hullámzás lett belőle. Jian remegő lábakkal állt a jelenység elé, majd Lili mögéje osont, és mosolyogva megtaszította. Egy elhaló kiáltás hangzott, majd Lili gyorsan, pár mozdulattal „bezárta” az átjárót, letakarította a maradék nyomokat a falról és gonoszul mosolyogva kiviharzott a szobából, hogy ő is becsatlakozzon a folyosón zajló vadászatba...

A testőrök északi folyosókon haladó ötfős csoportja teljesen elvesztett, annak ellenére, hogy egyikük már járt itt, igyekezett magabiztosan irányítani társait, ahol kellemes órákat és félhavi fizetését hagyta. Akkor régen is eltévedt és végül három különböző lánnyal múltatta el az időt, de most a szobákban senki nem tartózkodott, a folyosók üresen kongtak. Csak saját lépteiket, félelemtől reszkető saját hangjukat hallották. És most nem egyedül, hanem társaival együtt veszett el.

Egy T elágazáshoz érkeztek, az alsó szár irányából. Jobbra és balra tudtak fordulni, mindkét irányban kihalt folyosók. Jobbra indultak, kelet felé. Már is láttak egy újabb elágazást, majd kicsivel utána egy másikat.

Egy valamit azonban nem: mivel a külső fal mentén haladtak, egy rejtett ajtó előtt lopakodtak el. Amint elmentek mellette, a mögötte rejtőző alak kirúgta. Egy nő volt, fekete cuccokba öltözött, sapkát viselt, ujjatlan kesztyűt, hosszú, copfba kötött haja hátul lógott ki. Egy M4-est emelt célra, és ki sem lépve, csak kihajolva rájuk zúdította fegyveréből az áldást.

A hangtompító miatt a sorozat csak halkan csattogott, a távoli folyosókon csak fura morgást hallhatott volna valaki.

Feng a sorozatával fejmagasságban kaszált, a meglepetés előnye miatt a testőrök nem tudtak védekezni. Fejük úgy nyílt szét, mint érett dinnye, egymás után hullottak a padlóra, koponyadarabjaik, fogaik, agyvelejük a falra fröccsent, loccsant.

A tár kiürülését egy kattanás jelezte. Feng elmosolyodott. *Jaj, de*

jó voltam!, ujjongott magában, majd visszahúzódott az ajtó mögé, újratárazott és a titkos ajtók mögötti folyosókon máris robotgott a következő támadás helyszínére...

A rendőrfőnök és az Alfa egység valami fura hangot hallott. Ők is észak felé igyekeztek.

Amint elérték a T elágazást, jobbra pillantva meglátták a testőrök miszlikbe robbantott fejét. Máris visszaugrottak, eluralkodott rajtuk a pánik.

– Nem arra megyünk – jelentette ki a főnök, hangja meglepően magabiztosan csengett. – Balra, erre – mutatott ki és előreindult lopakodva.

A hatfős csapat követte, céloztak ajtókra – azokra, amiket láttak – maguk mögé, a középben lévők leeresztett fegyverrel araszoltak, nehogy egy leadott reflexlövés – különösen a pattanásig feszült hangulatban – kivégezzen valakit.

A folyosó a külső fal mentén, nyugat felé haladt és elfordult, viszsza dél felé. Egy kis várakozó szekcióba érkeztek. Egy kanapé állt a fal mellett, mellette két, derékmagasságú festett váza, bennük bambusz szálak.

A rendőrfőnök haladt elöl, de öltönyét a mögötte haladó férfi időben elkapta és visszarántotta. Ugyanis közvetlenül előttük három vékony, alig látható drót húzódott boka-, derék-, és fejmagasságban.

A rendőrfőnök fellelégett. Megvizsgálták a drótokat: a falba rögzítették végüket. Követték a kárpit és szőnyeg alatt alig észrevehető kipúposodást, ami a kanapé mögé vezetett. Majd ide is belestek és elképedtek. Annyi plasztikot tapasztottak oda, hogy talán az épület oldalfala is kirobbant volna.

– Köszönöm, fiam – mondta a főnök annak, aki megmentette mindannyiuk életét. – Tűzserész osztag. Egy ember azonnal az első szintre! A lépcsőházból induljanak balra, észak felé, egészen addig, ameddig tudnak, majd balra és itt vagyunk! Futás!

– Értettem, uram! – válaszolt egy férfi.

A főnök nem tudta, hogyan érkezhettek ide ilyen gyorsan, de a hívott tűzserész két percen belül idetoppant. Lihegett a futástól.

A többiek némán mutattak a drótokra, a szakértő pedig kinyitotta táskáját és elővett egy csípőfogót.

Máris rájött, hogy ideje továbbképeznie magát: amint megérintette a drótot, halk sípolással, a drótokkal párhuzamosan lézerfények gyulladtak. Három. És nemcsak előttük, de mögöttük is.

Csapdába estek.

A rendőrfőnök leszúrta a szemeivel a tűzszerészt. A férfi megvizsgálta a lézerfények forrását, egy kis eszközzel végzett valami mérést, majd ellenőrizte magát a bombát is. Végül a fejét csóválva mondta. – Azt hiszem, uram, csapdába estünk.

– Ezt ismételje meg! – mondta dühösen sziszegve.

– Mondom csapdába estünk. Ha bármit tesztek ezzel a bombával, felrobban. Ha keresztezzük a fényeket, akkor is bumm.

– És akkor mit tehetünk?

– Várunk, hogy valaki kikapcsolja. Sajnálom uram, ez túl jól átgondolt szerkezet.

– És ha többen ügyködnek vele?

– Idejöhetünk többen is, de akkor mások is bajban lehetnek és mi is meghalhatunk.

– Hát ez óriási.

Az Alfa egység néhány tagja leroskadt a földre. Véget ért számukra a vadászat.

Legalábbis ezt hitték...

A Bravo és Charlie osztag egyszerre érkezett az első emeletre. Ahogy a főnök utasította őket, előbbi kelet felé, utóbbi dél felé fordult, halkan sok sikert kívántak egymásnak és elindultak.

Bravo kelet felé haladva már több, négyes elágazáson haladt keresztül. Útjuk során saját lépteik hangja dominált, időnként csilingeltek a lampionokról lógó fémrudak. Céloztak minden irányba, amerre csak lehetett. De semmi.

Hirtelen tűzharc robaja hangzott fel. Nem messze tőlük, de nem tudták, melyik út vezet oda. Mivel a rádióban még mindig csönd volt, kizárták tartották azt, hogy a rendőrökkel történt valami.

Akkor pedig a testőrökkel. De mi?

A testőrök második osztaga is errefelé haladt, mélyebben a keleti irányban húzódó zegzugos folyosókon.

Óriási hibát követtek el azzal, hogy nem vették észre a fejük feletti kamerákat. Ezeket Zhenbang figyelte és jelentette azt, amit lát. Mivel szétszóródtak, a két legközelebbi ember Hana és Shaozu volt, kezükben gépkarabélyokat szorítottak, Steyr AUG, osztrák gyártmányú fegyvert. 5,56 mm-es lövedékeket tudott kiköpní, percnként több százat is. A cső tövében, a fegyver tetején egy hátrafelé csapott kis magasító tetején helyezkedett el a távcső, ami hosszútávra nem, de rövid távra sokat segített. Vaskos tusába lehetett tölteni a tárat, az előtte lévő markolaton volt a ravasz, az azelőtti pedig a további célzást segítette elő.

Most ők ketten, szintén fekete harci ruházatot viselve a folyosón haladó testőri egységgel párhuzamosan haladtak, a falak mögött, keresztül a szobákon, de a kint ólálkodókkal szemben teljesen hangtalanul.

Mikor Zhenbang jelzett, Hana balról, Shaozu jobbról, enyhén hátulról, a falon keresztül sorozta meg őket. A vékony felületet a lövedékek úgy vitték át, mintha ott sem lettek volna.

Mikor mindkét tár kiürült, Zhenbang jelentette, hogy minden rendben. Hana és Shaozu kiléptek a folyosóra, a szitává lőtt férfiakat lesajnálóan nézték. Rendőrt nem akartak ölni, de ilyenekre nem sajnálták a muníciót. A férfi és a nő összenézett, elmosolyodtak, összecsapták tenyerüket a fejük magasságában, majd más utakon folytatták a vadászatot...

A harmadik, egyben utolsó testőri egység dél felé haladt. Itt már elérték a déli, feltételezhetően főfolyosó végét, majd kelet felé fordultak. Itt is a fal tövében haladtak.

Kis idő múlva ennek a folyosónak is elérték a végét. Szemben egy nagy ablak, bedeszkázva. A réseken keresztül láthatták a még mindig lángoló autók által keltett fényeket a szemben lévő irodaház ablakairól visszatükröződve.

Már épp fordulni akartak északi irányba, mikor a folyosó másik

végén észrevettek valakit. Felüvöltöttek és löni akartak, de ekkor már késő volt.

Ugyanis a mögöttük lévő alak is lőtt, csak épp nem puskával, hanem egy rakétavetővel. A robbanófej kirepült, átsüvített a folyosón és a csoportban összegyűlt egyik férfi hasában robbant.

A szétroncsolódott test maradéka kirepült a kirobbant ablakon. Társai a falhoz csapódtak, testüket repeszek szakították át, és megégtek a tűzben. Égett hús szaga terjengett a levegőben, a robbanás leszakított, berobbantott két közeli válaszfalat is, és láthatóvá váltak a mögötte lévő, mindennap nyüzsgő, ám most mégis üres szobák.

Shaotang elmosolyodott, Zhenbang megdicsérte, és kérte, hogy váltson át gépkarabélyra. Mivel a rakétavetőre már nem volt szüksége, így behajította a közeli szobába, majd a Hana által választott Steyr AUG fegyverét vette kezébe, fentről rácsapva egy kallantyúra csőre töltötte, majd elindult egy másik irányba, halkán, mégis sebesen lopakodva, mert készültek rajtaütni az egyik rendőri egységen, ami teljesen eltévedt...

A Bravo egység a keleti folyosókon araszolt. Óvatosan haladtak, ugyan nem akartak zajt csapni, de a súlyos vértjük miatt ez nem sikerült. Lépteik döngtek, fegyvereikben halkán lötyögött a tár, a ruhájukon lógó bilincsek finoman csörgedeztek.

Már sejtelmük sem volt, hol járhatnak. Megannyi elágazáson, fordulón haladtak át, arra is meg mertek volna esküdni, hogy bizonyos helyeken már jártak és körbe-körbe sétálnak, de összezavarodtak a díszítő elemeken. Emlékeztek a lampionosorra, ahol kék mintás dekoráció borította a falat. Később megint látták a lampionokat, de a falak nem olyanok voltak. Mintha elmozdultak volna. Vagy máshol járnak? Már nem tudták.

Egy hosszabb folyosó végén egy fekete ruhába öltözött alakot láttak. A csapatkapitány intett kezével és gyorsítottak a tempón, hogy a menekülő után iramodjanak.

Ám mikor elérték a kereszteződést és bepillantottak minden más irányba, csak a kihalt folyosók fogadták őket.

Már éppen azon voltak, hogy visszatérnek oda, ahonnan

iderohantak, de nagy meglepetésben részesültek: a környező szobák ajtaja egyszerre pattant fel és mielőtt ocsúdhattak volna, hat fegyver csöve irányult fejük felé, kezelőik rezzenéstelen arccal készen álltak arra, hogy egy rossz mozdulat esetén az egész egységet szitává lövik. És bár a rendőrök viselték a nehéz testpáncélt, ez mit sem ért, hiszen a csövek az arcukra irányultak.

A rendőrök letették a fegyvereket, mivel egyikük sem volt Báb. Ha azok lettek volna, akkor máris menne a tűzharc, és a jelen helyzetben nem jönnének ki belőle élve. A fegyverek földre tétele után, az egység vezetőjének rádiójába éppen beleszólt a rendőrfőnök: – Bravo egység! Jelentést!

A csapatkapitány nem mert válaszolni, de a rövid hajú nő – a férfi felismerte, ez a Hana nevű taktikai vezér – lépett eléje és a férfi ijedt arcába nézett. Elmosolyodott, a vállon hordott rádióra pillantott, majd megint a férfire sandított. – Csak nyugodtan.

A csapatkapitány nyelt egyet, majd a rádióhoz nyúlt. – Itt Bravo egység!

– Na végre – válaszolt a főnök suttogva. – Jöjjenek a...

– Elnézést uram. Elkaptak minket...

– Micsoda?

Hana hajolt közel a rádióhoz és beleszólt: – Jól hallotta, elkaptuk őket.

– Maga meg...

Hana kikapcsolta a rádiót. – Na jó, rádiókat le, és sorakozzanak a falhoz.

A rendőrök engedelmeskedtek, de egyikük dühösen hátraszólt. – Maguknak vége.

– Ó, csak nem az erősítésről beszél? Addig mi már itt sem vagyunk. És mint látják, nem akarjuk megölni magukat.

Míg Hana beszélt, addig Zhenbang és Shaozu hátrakötötték a kezüket egy műanyag bilinccsel, amit csak jól meg kellett húzni. Ezután belökdösték a férfiakat egy szobába, majd Feng elővette az altólövetes légfegyvert és egyenként lelőtte őket. Majd rájuk zárták az ajtót.

– Az egyik egység beleesett a csapdámba. – Mondta Yingmei.

– A másik pedig itt van. – Egészítette ki Hana. – Akkor már csak egy van. Az erősítésnek még percek kellene. Elkapjuk a rendőröket és megkeressük a Triád vezért.

– Amúgy hova bújt a kis csibész? – Kérdezte Shaozu.

– Nem tudom. – Válaszolt Hana. – A liftből kijött, és egyenesen futott. De utána nem láttuk, úgyhogy ha elkapjuk ezt az utolsó egységet átnézzük azokat a szobákat, biztos ott rejtőzik valamelyikben. Zhen', keresd meg légszri a zsarukat!

Zhenbang elővette a kis hordozható monitorát, amin gyorsan váltogathatta a kamerák képeit. Mikor megtalálta az egységet, jelentett. – Megvannak, déli folyosók, három-kettő-kettes – nevezte meg a labirintus járat egyik részét azokkal a kódszavakkal, amiket ők találtak ki az akció tervezésekor.

– Akkor nyomás! – adta ki a parancsot Hana.

Elindultak. Már közel jártak végcéljukhoz...

A rendőrfőnök örjögött, miután a Bravo egységet elfogták. Nem akarta feladni a szabadulásra irányuló kísérletet, ezért az összes tűzszerészt iderendelte, hogy szabadítsák ki őket. A férfiak már egy ideje dolgoztak a trükkös bombával, de eddig kevés sikerrel.

Feszült csend telepedett újra a kis folyosószakaszra, a tűzszerészek izzadtak, remegtek, mert ilyen profi szerkezetet még életükben nem láttak.

Ám egyik rohamosztagos ülő helyzetből vett észre valamit és hal-kan riadóztatta a közelében lévőket. – Mozgás, délről!

A fegyverekkel az említett irányba céloztak, míg a rendőrfőnök és az egyik bombaszakértő elbújt a kanapé mögött és kimeredt szemekkel nézték a több kilónyi plasztikbombát. A többi szakértő a csapdán kívül hátrébb húzódott, vissza a közeli sarok mögé.

Ám a jelentést leadó férfi döbbsen eresztette le fegyverét, amint a mozgó célpont közelebb lépett. – Hát itt rohadjak meg, ez egy lány. – Ezzel arra gondolt, hogy egy bordélyházban mit keres egy gyerek. Talán rákényszerítették arra, hogy itt dolgozzon? Vagy ha nem, akkor hogy került ide?

A férfinak a mellkasáig érő gyerek farmert viselt, trikót és

sportcipőt. Hosszú fekete haja most kibontva, kócosan omlott vállára. Egészen a lézer fényekig sétált és mosolyogva köszönt. – Halihó! Hát maguk mit csinálnak itt?

Ugyanaz a férfi válaszolt, ujját szája elé tette, hogy halkabban beszéljenek. – Pszt. Csapdába estünk.

– Csapdába? – Lili érdeklődően döntötte oldalra a fejét. – És mi ez? – ujjával a lézerfény felé nyúlt, de a tiszt rászólt. – Állj, nehogy megérintsd!

– Miért?

– Mert egy bombát aktivál.

– Áhá, értem.

– Hogy hívnak?

– Lili. – Ezzel felszegte a fejét, kezét hátrattette és kihúzta magát, mintha azt közölné, hogy én vagyok a miniszterelnök.

Eközben a rendőrfőnök a kanapé mögött bujkált, úrrá lett rajta egy újabb, mindennél erősebb remegés hullám, mivel ő tudta, hogy ki ez a „kislány.” Míg a lány a tiszttel beszélgetett suttogva, addig a férfi összeszedte magát, felállt és a lézerfényekhez sétált.

– Hohohóó, hát itt vagy – mondta Lili a főnökre mosolyogva, aki már majdnem összeesett.

A tiszt elképedve fordult a főnök felé. – Uram, ismerik egymást?

– Igen – nyelt le egy gombócot a férfi és a lány felé fordult.

Lili szaporán bólogatni kezdett, hogy a következő kijelentésére pozitív választ kapjon. – Most akkor lemegyünk és utána majd fel, oké-zsoké?

– Csak én? – a főnök behunyta a szemét. Remélte, hogy nem azt a választ kapja, amire számít.

– Nem, sajnos nem csak te. Területre hat. Sajnálom. – Mivel Lili mosolygott, nem biztos, hogy valóban így érzett.

A tiszt a főnökhöz fordult. – Elnézést uram, de maguk miről beszélnek?

A férfi nem vett tudomást róla. – Nem tudnád megoldani valahogy?

– Sajnos nem – rázta a fejét Lili. – Mondtam, területre hat és ők is benne lesznek.

– Hát a francba is – sóhajtott a rendőrfőnök. – Nos rendben akkor, ebből a csapdából úgysem tudunk kijönni. Essünk túl rajta! De ígérd meg, hogy segítesz nekik visszajutni!

– Megígérem – mosolyodott el Lili veszedelmesen.

A tiszt azonban egyre idegesebbé vált: – Uram, mi a pokolról beszélnek?

Lili a férfitra meredt. – Hogy mi a pokolról?! Nos. Hm. Igen, éppen valami olyasmiről. – Ezzel a hátsó zsebéből előhúzott egy papírlapot, kihajtotta, leguggolt és az alsó lézerfény alatt becsúszta. A lapra két gyönyörű szép jelet festettek valamiféle vörös tintával...

A rendőrfőnök vett egy mély levegőt, mintha egy tó fenekére készülne lemerülni. Aztán megfogta a papírlapot, ami azonnal lángra kapott, de valami egészen ijesztő, zöld, természetellenes fényel. Annyira erősen világított, hogy be kellett hunyniuk a szemüket, nehogy megvakuljanak. Úgy érezték, a napba, vagy valami hegesztésbe bámulnak. Mi több, a fényjelenségnek hőereje is volt, még hozzá nem is kicsi. Már arcukat is védték.

Ám egy másodperc múlva mind a zöld fény, mind a hőhatás elmúlt és kinyithatták szemüket...

...amivel olyat láttak, amit hátralévő életükben soha többé nem fognak elfelejteni...

Néhány perccel később a Charlie egység is eltévesztette az útirányt és a Triád vezér keresése közben olyan helyre toppantak, ahol pár perccel ezelőtt már jártak.

Menet közben minden szobát ellenőriztek, ami mellett elhaladtak. Hallottak sok mindent, ami történt, mikor két gépkarabéllyal lőttek szitává egy testőri egységet, mikor rakéta süvített át az egyik folyosón, majd a robbanását. És az utolsó volt a legérdekesebb, nagy zöld fényjelenség kísért egy leszakadt elektromos kábel szikrázásához hasonló hangot. Végül pedig, éppen amilyen gyorsan jött, eltűnt.

– Itt a Charlie egység – próbált a csapatkapitány kapcsolatot teremteni a rendőrfőnökkel. – Uram, mi történik? Merre vannak most?

A főnök nem válaszolt.

– Bravo egység, itt a Charlie egység. Mi a pozíciótok? Vétel.

Újra csend. A megszóltított egység tagjai békésen aludtak egy szobában.

– Alfa egység, hol a francban jártok?

Megint semmi...

Megrémültek: már csak ők maradtak.

Mintegy vigasztalódásként, a csapatkapitány felvette a kapcsolatot a földszinten lévő belső egységgel. – Itt a Charlie egység. Mi a helyzet a földszinten?

– Csend van – jelentett egy férfi. – A tűzoltók úton vannak, a SWAT egység is percekben belül itt lesz. Senki nem jött még ki. És mi a helyzet fent?

– Se a Bravo, se az Alfa egység, se a főnök nem válaszol. Mi meg elvesztünk ebben a rohadt útvesztőben.

– Gyertek vissza! És felmentek a SWAT-tal együtt!

– Igen, ez a legjobb. Rendben, elindulunk vissza. A földszinten találkozunk.

A Charlie egység tagjai némán, ijedt arccal egymásra néztek. A kapitány a kezével intett: *Indulás vissza!*

Elindultak, a lépcsőházig még tudták az utat.

Kis idő múlva elérték a külső falat és egy saroknál befordulva mézárálás nyomaira bukkantak. Testőrök feküdtek a földön, fejük felismerhetetlenné löve. Egy szabályos kivégzés. De honnan lőttek rájuk? A férfi körbenézett, leste azt, hogy a támadás honnan jöhetett, de nem vette észre a titkos ajtót.

Egyre inkább belátták, hogy a láthatatlan, vérengző szellemek módjára harcoló ellenfeleik ellen nem sok esélyük van. Közösen, jobban szervezeten kell ide jönni, mert ez a csata már elveszett. Ki tudja, merre jár van az Alfa és Bravo egység?! És hol a főnök?! Miért nem válaszolnak?!

A kapitány nagyjából felmérte azt, merre lehetnek és újra útnak indította a csapatot a lépcsőház felé, mielőtt a vadászó kísértetek őket is elkapják.

Ám hirtelen a hátul haladó férfi jelentett: – Mozgás, keletre!

Megpördültek és a megnevezett irányba céloztak. Ezzel együtt

sok dologra felkészültek, arra, hogy szemből támadnak, arra is, hogy hátulról – ezért egyik férfi megfordult –, arra is, hogy oldalról. De arra végképp nem számítottak, hogy valaki szemből fog feléjük sétálni, aki még hozzá nem is a gyanúsítottak egyike, hanem egy kislány...

– Ne mozdulj! – kiabálta a kapitány.

A lány megállt.

– Kezeket fel!

A lány feltette kezeit.

Az egység előre iramodott és gyorsan körbevették a gyereket, bár mindannyian meglepődtek, mit keres itt. Agyuk összefüggést keresett a hely mivolta és a lány jelenléte közt, ami miatt az undor is rájuk tört.

De a kapitány felismerte a gyereket, már látta többször. – Te... Te nem Lili vagy, Mr. Cheng lánya?

– De, de – mosolygott Lili és leeresztette kezeit, majd háta mögé rejtette. – Lentről érkeztem, hogy segítsék másoknak is lejutni.

A kapitány értetlenül pislogott. – Mi? Honnan jöttél?

– Lentről – mutatott a padlóra.

– Az étteremből? Hogyan...

– Nem onnan.

– Akkor a pincéből?

– Itt nincs pince.

– Akkor honnan a francból?

Lili kuncogott, kezeit szája elé téve próbálta elnyomni a hangot.

Az egyik férfi megint jelentett: – Mozgás, most délről! Jönnék!

Megpördültek, és az említett irányba céloztak. De semmi.

Ekkor a lampionokra szerelt fémrudak finoman, kísértetiesen csilingelni kezdtek. Ajtókat rázott, csapkodott a huzat, ami úgy süvített, mintha egy élő lény lenne és mindvégig lesben állt volna erre a pillanatra várva.

A kapitány úgy érezte, egy almát készül lenyelni egészben.

Ha ez még nem lenne elég, Lili mögéje lépett és a féltérdre ereszkedett, készenlétben álló férfi fülébe súgta: – Jönnék és elkapnak.

Már lépések is hangzottak. Jobbról, balról, közlől, távolról.

– Ugye, ugye?! – folytatta Lili. – Itt vannak, nagyon közel.

A kapitány már most eldöntötte, hogy a következő, önkéntes akció, amit elvállal, nem lesz veszélyesebb valamiféle szórólap osztogatásánál.

Lili még mindig suttogott. – Én segíthetek meglépni előlük. De akkor le kell mennünk.

A kapitány megadta magát, már nem bírta tovább. A lányra pillantott kétségbeesetten. – Jó, vigyél ki, mutasd az utat!

– Hahaha – Lili fennhangon kacagott.

– Kussolj már – sziszegte a férfi.

– Nem kell mutatni az utat, innen is mehetünk. – Ezzel előhúzott egy papírlapot a zsebéből.

– Mi az? Csak nincs térképed ide?

– Nincs. Ez nem térkép. – Ekkor feléje fordította a lap írott oldalát. Két csodaszép jel díszelgett rajta. – Tessék, vegye el!

A kapitány elvette...

Abban a pillanatban, ahogy megérintette, fellobbant a zöld fény – valójában egyfajta tűz –, majd jött a hóhullám is.

Mindenki a szemét, arcát takarta, nem foglalkoztak azzal, hogy fegyvereik a kezük ügyében vannak. Emlékeztek erre a fényre, nemrég látták a folyosó falairól visszaverődni, de most testközelből érezhatték.

Mikor a fény elaludt, kinyitották a szemüket...

...és nyomban sikolyra nyílt szájuk...

24. RÉSZ

Ismeretlenek III.

Ismeretlen helyen...

Ismeretlen időpontban...

– Nocsak, tán megérkezett a második csapat is? – Kérdezte a nyugogó hang.

– Így van. – Válaszolt az erőteljes hang. – Itt az ideje küldeni Xing Tiant. Ha valaki túléli az első hullámot, hadd menjen tovább!

– Hát ez bizony érdekesen hangzik.

– Meghiszem azt.

Felnevettek...

25. RÉSZ

A „Tien Shan” akció meglepetésszerű vége

15. nap

2008. Szeptember 6.

Kína

Shanghai

A Tien Shan étterem első emelete, este 10:20

– Öt... – Kezdte Hana a visszaszámlálást. – Négy... – készen álltak arra, hogy az utolsó rendőri egységet is elkapják és utána már szabad a terep a Triád vezér kutatásához és a felszívódáshoz. – Három... – eddig minden jól haladt. Testőrök kiiktatva, Bravo egység elfogva, bár az Alfa csapatnak és a rendőrfőnököknek hűlt helye. – Kettő... egy... Most!

A Charlie egységhez közeli ajtók egyszerre pattantak fel és a 23-as egység tagjai a rendőrökre irányították a fegyvereket.

Azonban a folyosón senki nem volt már... Mindössze egy papírlap szállingózott a plafon irányából a padló felé, mint falevél az őszi lombhulláskor.

Leeresztették a fegyvereket, szájuk tátva maradt.

– Mi a picasa? – kérdezte Yingmei.

– Hát ezek meg? – nézett a többiekre elképedve Shaozu.

– Mi folyik itt? – kérdezte Shaotang Zhenbangra nézve, mintha a főnök tudná a választ.

Zhenbang leguggolt a földre és érdeklődően nézte az előtte landoló papírlapot. De nem érintette meg. – Kiszedtük a testőröket, elkaptuk az egyik egységet. Ezt a lapot már láttuk a rendőrfőnöknél, nem? Ők is kámforrá váltak.

– Mennyi időnk van, míg ideér az erősítés? – Kérdezte Feng Hanara pillantva, ujjá viszketett a ravaszon. Lőtt volna, ahogy a csövön kifér, közben legszívesebben üvöltene.

– Nem sok – válaszolt a nő. – A Tong vezér már megvan. Már csak a Triád vezér kell. Menjünk, keressük meg, már tiszta a terep!

– Várj! – szólt rá Zhenbang. – Szerintem ő sincs már itt.
– Akkor hol van?
– Ott, ahol ez az egység és a rendőrfőnök.
– És ők hol a picsában vannak? – kezdett türelmetlenkedni Hana. Egy karnyújtásra a végső megoldás és a főnök hezitál és elmékedik.
– Nem tudom, de...
Zhenbang nem tudta folytatni, mert Shaozu felkiáltott. – Mozgás, északról!
Az említett irányba pördültek és céloztak, közben reflexszerűen behúzódtak az ajtók takarásába, féltrédre ereszkedtek.
Beletelt néhány másodpercbe, míg felfogták, hogy a folyosón senki sem állt.
Már majdnem leeresztették fegyvereiket, mikor valaki, magára terelve a figyelmet, megköszöri a torkát. Még hozzá mögöttük...
Lili volt, és meglepetést akart okozni, úgy mond rájuk ijeszteni, de gyorsan elkapták a grabancát és a földre lökték. Hanyatt feküdt, kezéit védekezően arca elé tette. – Ne bántsanak!
A reflexmozdulatot követően jöttek csak rá, ki is van itt. Az a lány, akit bezártak a cellájába sok-sok kilométerrel odébb.
Zhenbang – akárcsak a többiek – még mindig a lány fejére célozott és kérdezte. – Hogy jutottál ki?
– Nem jutottam ki.
Feng belerúgott egyet a lány bordáiba, de csak finoman. Ha igazán meglendítené a lábát, szó szerint ketté törné.
– Ááá – kiabált Lili. – Ez fáj. Ne! Tényleg nem jutottam ki.
– Akkor mit keresel itt? – Zhenbang egyre dühösebb lett. Mi folyik itt?
– Ez nem az a Lili, akit ismernek. Én nem jöttem ki a cellából, én lenről jöttem.
– Parancsolsz? Honnan?
– O... onnan – ezzel óvatosan a fekvő papírlapra mutatott. Odanéztek: csak egy darab papír, amin két ismeretlen írásjel díszelgett... vörös tintával festve...
Most azonban egyikük felismerte a jeleket.

– Én tudom, mi az – mondta Hana és tőle szokatlan módon, de elsápadt.

– És mi az? – kérdezte Zhenbang és már gyanakodni kezdett a nőre. Honnan ismeri ezeket a jeleket?

– Anyám... a sitten régen rohadtul unatkoztam és olvastam misztikus történeteket, hogy el tudjak aludni. De ez... ez nem lehet...

– De mi a faszom az? – kiabált rá Zhenbang.

– Az a két jel azt jelenti, hogy... DIYU,

– És mi a mocskos kurva élet az a DIYU?

– Más szóval... basszátok meg, hát ti nem olvastatok szájba baszott mitológiát? Azt jelenti... hát ez nem igaz... Azt jelenti, hogy alvilág, pokol, másik világ... hogy a jó ég baszná meg.

Feng a fejét ingatta hitetlenül, és megalégezte a dolgot. Elkapta Lilit a hajánál fogva és talpra állította. A lány üvöltött. Mikor a talpán állt, Feng mosolyogva hasba csapta a puskatussal. Majd az összecukló lány fölé tornyosult. Épp kérdezni akarta, hogy valójában hogyan jutott ki, de Lili megelőzte. Ugyan kétrét görnyedt, de felnézett a szeméibe. – Mondtam, áú, már. Én nem a földi Lili vagyok. Én a másik vagyok. És én onnan jöttem...

Ismét rájuk tört ugyanaz, mint amit először tapasztaltak a papírfigurák megpillantásakor, mikor hallották Lao Wang beszédét, és mikor először látták Lilit: az intenzív libabőrt kiváltó érzés, ami úgy száguldozott át testükön, mintha két drótot dugtak volna egy konnektorba.

A sokkhatást Yingmei oszlatta szét, ahogy gyanútlanul lehajolt a papírlapért. Hana nem tudta befejezni tapasztalatainak elmesélését, de most észhez tért és felüvöltött: – NE ÉRINTSD MEG!

De elkésett...

A papírlap fellángolt, a zöld fény elvakította őket, a hóhullám mintha még szempillájukat is megperzselte volna. Most pedig sokáig tartott. Úgy érezték, egy bugyogó lávával teli kút mélye felé zuhanak, közben ruhájuk lángra kap.

Ha ez még nem lett volna elég, Lili földöntúlinak hangzó kacaja elkísérte őket a zuhanásban, velük együtt süllyedt alá a mélybe, a

forróságba.

Majd a fény, a hóhullám, a zuhanás megszűnt.

Kinyitották szemüket...

Amit pedig láttak, abból először nem az jutott eszükbe, hogy hova kerültek, hanem csak az, hogy Lili véresen igazat mondott: tényleg az alvilágból jött... És most, lehozta őket magával, valahogy úgy, mint Vergilius Dantét. Ám ez nem az Isteni Színjáték volt... hanem a valóság...

Ezt követően megrohmozták őket az ingerek... A fejük szét akart robbanni, szavuk, lélegzetük elakadt, a környezetükben lévő, elmondhatatlan borzalom úgy támadta meg az agyukat, mint tornádó a part menti halászfalut.

És ekkor pillantották meg az előzőleg kámforrá vált, nehéz páncélozott Charlie egységet...

...darabokra tépve...

26. RÉSZ

Ismeretlenek IV.

Ismeretlen helyen...

Ismeretlen időpontban...

– Na végre, hát megérkeztek. Hm, amúgy Xing Tian gyorsabb volt a kelleténél.

– Igen, ő mindig gyors.

– De eltűnt. Vajon hogyan lepi majd meg őket?

– Nem tudom, de érdekes lesz, az biztos.

Felkacagtak, majd a kép felé fordultak, melynek keretében nem feszült vászon, a felület mozgott és mint egy filmben, éppen hat, jól felszerelt embert láttak, akik életük legnagyobb sokkját élték át és beléptek egy olyan világba, ahol az eddigi éveikkel szemben nem ők lesznek a csúcsragadozók...

HARMADIK FÁZIS

A Végző felvonás

(15-16. nap)

27. RÉSZ

Összeomlás

15. nap

2008. Szeptember 6.

DIYU

11. Szint: A megcsonkított testek csarnoka

A közel egy évtizedes kemény, folyamatos kiképzés és a véres tapasztalatok sem voltak elegendőek a zöld villámlás utáni látvány feldolgozásához. Úgy érezték, agyuk fel akar robbanni. Mintha egy füstölgő dinamitrudat rágszálnának, és látva az égő kanócot a tudatalattijuk már készen állt a megsemmisülésre. Ezt nem tudták ép ésszel feldolgozni. Nincs ember a földön, aki képes lenne erre.

A hely, ahol álltak, egy örült festő részeg, bekábítószerezett állapotában készített képére emlékeztetett, ami sajnos túlságosan részletesre sikerült. Mi több, mozgott, lüktetett, mint a legvadabb rémálom, a legszörnyűbb élmény, a legagresszívabb tapasztalat. És mikor ezek a látottak, érzékeltek helyet kerestek agyukban, hogy oda örökre bevésődjenek, egy hang szólt egyfolytában a fejükben, mint egy károkozó varjú: *ez az ügy meg fogja haladni a képességeiket...*

Fekete, töredezett, repedt, márványhoz hasonló fekete padló borította a talajt hosszú kilométereken át, ameddig a szemük ellátott. Ez volt az első szörnyű élmény, mert rájöttek, hogy ez nem a talajt borítja, hanem *ez a talaj*.

Fejük felett méregzöld színű égbolt terült el, melyen semmiféle égitestet nem láttak. Fekete, koromszínű felhők szálltak tova több irányba, valójában össze-vissza. Mintha nem is felhők lennének, ugyanis irányt változtattak...

A távolban fekete hegyláncok magasodtak, minden irányban, csak a körvonalait látták, de hogy mi borítja a hegyoldalakat, azt már nem. A lábaiknál apró tüzek égtek, talán máglyák, kunyhók, tábornüzek, barlangok. Ki tudja? Egyáltalán, ki akarja tudni?

Olyan meleg volt, mint egy napon hagyott kocsí belsejében, mi

több, a magas páratartalom miatt úgy érezték, mintha forró víz alatt kéne lélegezniük. A szél, ami váltakozva, a feltételezett égtájak irányából fújt, zúgott, süvített, fura szagot hozott feléjük. A legközelebbi hasonlóság valami kiadós eső utáni, friss, mégis nehéz, forró levegő.

Senki nem tudott mondani semmit. A tény, akárcsak a papírfigurák léte, kegyetlenül vésődött be agyukba: a pokol nem csak hogy létezik, de még le is kerültek. Egyenesen a közepébe. Vagy ez csak a bejárata? Vagy nem messze van ez a bejárattól? Ki a franc akarja tudni?

A Charlie egység – ami az orruk előtt tűnt el az étteremből – tagjai darabokra szakítva heverték előttük. Letépett karok, lábak, összenyomott fejek, leszakított állkapcsok. Mintha mindannyian egy gránátot nyeltek volna le és még a beleik is pörögve szálltak volna odébb, hogy kiterülve locsanjanak a padlóra. Mi több, fegyvereik a közelükben heverték, töltényhüvelyek borították a repedezett padlót. Mintha löttek volna valamire. De... mire?

Hana úgy érezte, hogy a fegyvere olyan nehézzé válik, mint egy cementes zsák. Orra a hőségtől úgy kezdett égni belül, mintha a szanában ülne. Olvasott erről a helyről mikor börtönben múlatta az időt. Ez nem lehet igaz, gondolta akkor. Majd megint jött az a kellemetlen érzés, mint két héttel ezelőtt a papírfigurák első megpillantásakor, de most olyan intenzitással, mintha egy acéllábú óriáspók mászna a hátán és minden egyes lépéssel a gerincébe szúr.

Shaozut elhagyta az ereje, lábai pedig mintha ronggyá válnának, nem tartották többé: összecsukszott. Majd a karjából is kiszökött minden erő. Száját tátotta, a gyomra az idegesség miatt háborgott és hamar hányingere lett. Gyomrának tartalma már a torkáig lövellt. Öklendezett.

Yingmei azonnal elájult. Shaotang melléje térdelt, pofozgatta feleségének arcát, közben tébolyultan kiáltani akart, de hang nem hagyta el száját.

Feng csak állt, mereven, fejét lassan forgatta a széttépett holttestekről a távoli hegyek felé. Agyában mintha egy új személyiség akart volna feleledni, de ez inkább csak a már jelenlévők vitázása volt.

Hát nem megmondtam? Ki kellett volna nyírni ezt a lányt már akkor, mikor először megpillantottad. De neem, neked élve kellett hagynod. Most megnézheted, mit csinált.

Zhenbang önkontrollja magas volt, ám a jelen pillanatban mégsem elegendő, és most a téboly szélére került. Fegyvere kihullott kezéből, szemeit próbálta egyetlen másodpercig nyugtatni valamin, de nem sikerült. Bárhová nézett – beleértve a döbbenettől letaglózott társait – csak vér, pusztulás látványa fogadta és szívesen behunyta volna a szemét, hogy észhez térjen, de akkor még mindig ott terjengett körülöttük a nehéz levegő, ami emlékeztette arra, hogy hol is van.

Ha ezek a sokkoló tények, élmények, tapasztalatok nem lettek volna elegek, egy ismerős hang szólalt meg a hátuk mögött, finoman, nyugtatóan beszélt.

– Ahogy mondtam, én lentről jöttem, vagyis innen, a DIYU-ból, az alvilágból. Ez most itt épp a tizenegyedik szint, úgy hívják, hogy a Megcsonkított Testek Csarnoka.

Lili felé fordultak, a lány az állapotukat elnézve megsajnálta őket. Kihúзва magát egyenesen állt, kezeit hátrattette, fejét felszegte, mint egy szigorú tanár az iskolában.

Yingmei egy pillanatra magához tért, de amint meglátta a zöld eget és a környezetüket, újra elájult. A többiek se tudtak ennél összetettebb dolgot cselekedni, talán Fengnek sikerült volna, ugyanis a fegyverét Lilire emelte, de rátört a síráskényszer, majd leeresztette, képtelennek érezve magát arra, hogy meghúzza a ravaszt.

– Ejha, hát maguk aztán kivannak. Hm. Talán épp nem helyénvaló a kérés, de tegeződhetnénk?

Mivel nem érkezett válasz, a lány folytatta. – Hát jó, akkor mostantól tegeződünk. Nos tehát. Ez itt a DIYU, más néven az alvilág. Vagy másvilág. Vagy alternatív világ. Vagy hívhatjátok turmixgépnek is, nem bánom.

Zhenbang szóra nyitotta a száját, de csak tátogás lett belőle. Kapkodta a levegőt, mintha a pára a tüdejében vízzé állt volna össze.

Lili feszülten várt a férfi kérdésére, de mikor látta, hogy ez egy ideig nem fogja elhagyni a száját, lemondóan sóhajtott. – Hát jó,

látom még mindig nem hiszitek el, hogy itt vagytok. Pedig bizony itt, és bizony ez a hely létezik. Úgy ám!

Yingmei megint magához tért, majd Shaotang segítségével felállt. Könyörögve néztek egymás szemébe, segíteni akartak egymáson, és segítségért is kiáltottak volna, ha lenne értelme.

Lili hagyott lehetőséget nekik is a beszédre, de mikor látta, hogy ez nem fog menni egy ideig, lemondóan megrázta a fejét. – Hát jó – ismét ezzel a mondattal kezdte, kissé zsaroló hangnemben. – Akkor amíg felfogjátok, hogy ez igaz, addig elmondok egy-két dolgot. Először is, ez a hely, bár valami más dimenzióról beszélünk, ugyanúgy működik mint a fenti, fizikai világ. Itt is van gravitáció, ballisztika, de nincsen repkedés, ahogy bár tébolyult gondolta pár alkalommal. Levették magukat onnan – mutatott a hegyekre – és csodálkoztak, ha földet érve péppé zúzódtak.

A „tanárnő” beszámolóját továbbra is tátott szájjal hallgatták végig. Egyetlen szerencséjük az volt, hogy nemcsak a testüket képezték, de agyukat is. Normális esetben a felturbózott, szörnyű ingerek nem tudnak ilyen intenzitással bevésődni az agyba és a kémiai reakciók megbomlanak, melynek eredménye a nyáladzó örültek születése. Ám a sok éves szörnyűségek, vér, borzalom már megedzette agyukat, így ezeket a dolgokat majd felfogják, elfogadják, és lekezelik. Ehhez pusztán csak időre van szükségük. Ennél sokkal rosszabb is lehetne, gondolta Lili.

Ezután pedig folytatta. – És a másik nagyon fontos dolog, hogy még ha ez az alvilág, az nem jelenti azt, hogy meghaltatok. De nem ám, a testetek mindössze eltűnt a fenti világból és ide érkezett. Éppúgy, mint másoké, mint azoké – mutatott a Charlie egységre – és például Jiané is. Bizony, őt azért nem találtátok, mert egyből lehoztam őt ide, mielőtt elkapjátok. De az, hogy nem haltatok meg, nem jelenti azt, hogy nem is halhattok meg. A fizikai törvényeknek köszönhetően elég egy rossz mozdulat, és leesni egy szikláról, belelépni egy mocsárba, vagy tűzbe és máris megtudjátok, milyen meghalni és azután a lelketek sem jut fel innen egy ideig.

Zhenbang kezdte összeszedni magát és kipréselt a száján egy kérdést. – És ha nem haltunk meg, akkor mit keresünk itt? – Ezután

nagyot sóhajtott, mintha ebbe a kérdésbe minden energiáját beleadta volna.

– Hogy miért? Mert ezt kellett tennem. De a másik oldalam nem volt képes erre, mert bezártatok.

– Mi? Mi az, hogy a másik oldalad?

– Két oldalam van. Más szóval, két testem. Egy a földi világban, egy pedig idelent.

Ez már megint sok volt. Zhenbang úgy markolta fegyverének markolatát, hogy ujjai elfehéredtek. Szemeibe a tehetetlen dühből származó könnyek szöktek. – És, miért hoztál ide minket?

– Azt nem tudom. Ez volt a parancs.

– Parancs? Akkor te is...

– Igen... Én is Báb vagyok. A Festőbáb... És az én figurám mindkét oldala tele van írva.

– De azt mondtad... úgy értem, Lili azt mondta, hogy... hogy nem szabad a másik oldalra írni, nem?

– Alapesetben nem, de ha valakit idelent is akarunk manipulálni, akkor lehet. Ehhez persze nem árt, ha mindkét világban jelen van az illető. Mint én. Hehe. Egy Lili fent, egy Lili lent.

– De hogy lehetsz jelen mindkét világban?

– Ó, hát az nagyon egyszerű ám. Ahogy már tudjátok, Lili testét megszállta a démon négy éves korában. Azóta néha előbukkan, ír valamit, majd visszabújik. De sajnos ez a mentális trauma megbontotta szegény Lili agyát és személyiségét. Ezért... Nem! Várjatok, ez nem jó magyarázat. Hm. Á, megvan. Lili nem szétbomlott, hanem lemásolódott.

– Mi a faszomat csinált?!

– Alapesetben csak a fenti világban volt jelen. Ám hirtelen, démonostul megjelent idelent is. Senki nem értette az esetet, de mire észbe kaptam, máris telefestették a figurám másik oldalát is. És, ollálá, a másolat is irányítás alá került.

– Álljunk meg! A figurádat telefestették? Ki? Nem te indítottad az egészset? Vagyis a démon benned?

Lili felkacagott. – Nem, nem. Nem én indítottam ezt a mizériát. Sem a démon.

– Hát akkor ki?

– Nos erre nem igazán vagyok felhatalmazva, hogy elmondjam. De ne aggódjatok. Hamarosan megtudjátok – a lány pajkosan kacintott egyet.

– Hamarosan? – Zhenbangból újabb könnyek törtek elő. Legszívesebben itt és most agyba főbe verte volna a gyereket. Kezei remegtek, a szavakat minden erejét összeszedve préselte ki szintén remegő száján. – Miért vagyunk itt? Miért hoztál le minket?

– Mondtam már, nem tudom, miért vagytok itt, csak azt, hogy le kellett hozzalak titeket. És teljes mértékben biztos vagyok benne, hogy nemsokára megtudjátok mindennek az okát.

– És honnan tudod ezt, ha azt se tudod miért hoztál le?

– Hát, ezt nem tudom. Minden, amit tudok, az, hogy ezt tudom. Hű, ez komplikált.

Zhenbang megelegelte a dolgot. Misztikus papírfigurák? Bábok? Egy teljes szervezet? Alvilág? Elég ebből!

Fegyverét vállához kapta, Lili fejére célzott. Shaozu és Feng – mintha csak erre vártak volna – követték a példáját.

A lövedékek hatalmas robajjal repültek ki a csövekből és Lili testébe csapódtak. Ám azok ártalmatlanul száguldottak át testén, semmiféle kárt nem tettek benne.

Miután a táruk kiürültek, szájukat tátva nézték a jelenséget, azt, hogy Lilinek a haja szála sem görbült, ellenben cinkos vigyorral arcán, intően megrázta mutatóujját. – Ejnye-bejnye, nem szép dolog ez az ellen, aki segíteni akar. Mellesleg a fegyvereitek mit sem érnek idelent. Bár a fizikai törvények élnek, de csak azoknál a dolgoknál, amiket itt készítettek. A fegyvereitek odafent készültek, ezért akár el is dobhatjátok, hihi.

Feng azonnal el is dobta, majd dühödt ábrázattal mondta. – De ha szétverem azt a csinos pofádat, akkor azt már te is megérezed, ugye? – Ezzel rohamra indult.

A többiek nem tudták megállítani. Feng rohant Lili felé, azzal a szándékkal, hogy most péppé veri a fejét. Már nagyon közel ért. Kezét ütésre emelte, hogy egy jobb egyenessel kezdjen, aminek erejét a lendület majd tovább fokozza.

Ám egy méterre a lánytól valamin fennakadt, mintha egy láthatatlan falnak rohant volna. Mi több, egy „ököl” hasba csapta, és két-rét görnyedt. Majd ugyanez egy horoggal sújtott az arcába. Feng hátrarepült, majd a hátára zuhant. Itt nyomban beszorult a levegője, vért köhögött fel.

Ám a meglepetésszerű ellentámadást figyelmen kívül hagyva a nő felpattant, és megint rohamra indult. Lili csak mosolyogva állt egy helyben, megint felvette a tanárnő terpeszállást, és várt.

Feng megint ugyanabban a távolságban pattant le a „falról”, majd arcába az „ököl” kétszer csapott, egyet jobbról, egyet balról. Végül egy harmadikkal mellkasba ütötte. A nő megint hátrarepült, majd elvágódott és csúszott egy métert a márványföldön.

Ám még ez sem volt elég, üvöltöni kezdett, szájából fröcsögött a véres nyál és újabb rohamra indult.

Azonban a többiek ezt már nem várták meg tétlenül. Zhenbang becsúszott, és elgáncsolta. Feng a földre zuhant, Hana pedig rávetődött. Tudta, mire számíthat, így fejét azonnal visszahúzta, hogy a Kölyök könyöke ne törje szét az arcát. Ezt Hana kihasználta és a karját kifelé nyomta.

Feng ügyesen kisiklott a fogásból, és felhúzza térdét Hana lábai közé térdelt. A nő felnyögött, majd Feng a hasa alá tette talpát és át-dobta magán. Felpattant, Lilire meredt, aki csak fájdalmas arckifejezéssel mondta. – Ne! Itt én vagyok az erősebb.

Fenget még mindig nem érdekelte, már majdnem kilőtt, de most Shaozu vetette magát a hátára és ledöntötte a lábáról. Maga alá tette. Feng most arccal feküdt a föld felé. Hátrafejt, amire a férfi már készült. Szorította le a nő karjait.

Zhenbang is megérkezett és segített lefogni. Hana is. Hárman tartották.

Feng szinte emberfeletti erővel ficáncolt a földön, társainak minden erejére szükségük volt, hogy lecsillapítsák végre.

Percek teltek el, Feng üvöltött, hörgött, káromkodott, vergődött.

Végül kifogyott az energiából, és megadta magát. Még egy újabb percig lefogva tartották, és a nő újra megszólalt. – Hé, ti! Hé, eresz-szetek! Jól vagyok, na! – Mondta a Kölyök, aki visszajött.

Óvatosan elengedték. Lihegtek az erőkifejtéstől.

Lili türelmesen várt, és figyelte őket. Majd megkérdezte. – Na befejeztétek? Nemsokára dolgotok lesz, ha innen ki akartok kerülni.

Mikor Lili látta, hogy dühödten, mégis érdeklődve néznek rá, folytatta. – Húha, nagyon dühöseket vagytok, látom. Sajnálom. Nos, hol is tartottam?

– A fegyvereknél – mondta Zhenbang és ökölbe szorította a kezét. – Hogy nem működnek idelelent.

– Ó, igen. Nos, én segíthetek olyat szerezni, ami működik idelelent, de ehhez el kell jutnotok a Harmadik szintre.

– Hová? Milyen harmadik szint?

– Harmadik szint, aminek neve a Lángok Csarnoka. De itt álljunk is meg egy pillanatra. A legfontosabbat el kell magyaráznom. – Lili megfordult, mintha éppen vendégül látná őket az új házában, és a kezével azt mutatta, hogy „ez itt a nappali”. – Nos tehát, ti most lekerültetek az alvilágba. A lelkek a halál után ide kerülnek, persze csak azok, akik valamiféle bűnt követtek el életük során. De a léleknek van esélye kikerülni innen, ehhez meg kell találni egy Meng Po nevű nőt. De ez nem működik nálatok, mert nem haltatok meg. Szóval még ha meg is találjátok, ő akkor sem tud kijuttatni.

Lili megfordult és Zhenbangékre nézett. Az egység tagjai most úgy néztek ki, mint egy elmeegógyintézetből sétára indult csoport. Ezen lesajnálóan elmosolyodott, majd folytatta: – A DIYU-nak tizennyolc szintje van. Függetlenül attól, hogy a lelkek milyen bűnöket követtek el életük során, különböző szintekre kerülnek. Például ha valaki hazug volt, lopott, vagy másokat becsapott, a lelke a nyolcadik szintre kerül, ami a Kések Hegyének Csarnoka. Itt szó szerint fel kell mászniuk a hegy tetejére, mely hegy oldalát éles kések és kardok borítják. Annyira vicces, nem? Képzeljétek el! Felmászni, tartani magukat éles késeken, amik szétvágják a lábatokat, majd lecsúsztok, bele újabb késekbe, meghal a lelketek, de újra kell indulni, egészen addig, míg a tetejére értek, ahol Meng Po vár, hogy kijuttasson.

Döbönt csend.

Lili egy sóhaj után folytatta: – És van még sok egyéb mókás Csarnok. Például a Megcsonkított Testek Csarnoka. Igazából ez az,

ahol most vagyunk. Ide azok kerülnek, akik embereket raboltak, vagy lányokat kényszerítettek például prostitúcióra. Aztán olyan is van, ahol a testet élve nyúzzák, meg olyan is, ahol...

– ELÉG! – üvöltött fel Zhenbang.

Ezen most Lili is meglepődött és elhallgatott.

Zhenbang dühödött, ám kétségbeesett arccal kérdezte: – Hogy juthatunk ki innen? Hol a kijárat?

– Kijárat?! – kérdezett vissza Lili. – Az nincs, csak akkor, ha én készítek egyet. Van egy másik út is, meghaltok és megkeresitek Meng Pot, aki...

– Oké, akkor azonnal készíts egy kijáratot!

– Attól tartok azt nem tehetem. Le kellett hozzalak benneteket, de ha most kijuttatnálak, akkor az a parancs ellen lenne. Sajnálom.

– És akkor mi lesz? Itt fogunk megrohadni?

– Nem hiszem. Szerintem valami történni fog nemsokára, úgy-hogy megint erősen javaslom azt, hogy fogadjátok el a segítségemet.

Ám ez megint csak nem segített. Az egység, a hírhedt, könyörtelen, jól képzett harci gépek most az elmebaj szélén táncoltak.

Lili szomorúan csóválta fejét, látszott rajta, hogy sajnálja őket. – Hát jó. Látom, reménytelen az egész. Meggyorsítom a dolgot. – Ezzel a zsebéből néhány kártyalap méretű papírlapot vett elő, melyeket ismeretlen jelekkel írtak tele.

Hana kérdezte gyanakodva. – Mik azok?

– Mint láhattátok, a fegyvereitek mit sem érnek idelent. De ha ezekkel lejuttok a harmadik szintre, a Lángok Csarnokába, és elégetitek, akkor lesz használható puskátok. Természetesen ellenem továbbra sem fog működni, de más lények ellen igen. És legalább megvédhetitek magatokat az események közben.

Ha az elmúlt percek szörnyű tapasztalata nem lett volna elég, egy újabb dolgot hallottak, amit a látottak alapján már egyáltalán nem esett nehezükre elképzelni.

A taktikai parancsnok – talán beidegződésből, de – máris készülni kezdett az újabb ellenfelekre. – Lények?! Miféle lények?!

– Remélem nem gondoltátok, hogy egyedül vagytok idelent.

Újabb zsibbadt csend. Itt valami él. Valami nem emberi létforma...

– Nos tehát, akkor... – a lány abbahagyta, megpördült és az egyik magas hegy felé nézett, a távolba, összehúzott szemekkel. A lapokat a földre dobta. – Ajjaj! Fogjátok a lapokat és fussatok!

A többiek is odanéztek, ahová Lili, de semmit sem láttak. Csak a márványtalajt, a fekete hegyeket, tövükben a pislákoló fényeket.

Hana felvette a lapokat. – És merre induljunk? – kérdezte kétségbeesett arccal.

– Dél felé! – Lili már úgy állt, mint egy régi kung-fu film főhőse, aki két, nem látható kardot tart a kezében. – Menjetek már! – sziszegte a válla fölött nekik. – Dél felé, futás!

– De hol a picsában van itt a déli irány? – Hanat már a sírás környékezte, tarkóján felállt a szőr. A többiek idegesen nyeltek. Valami jön, de csak Lili látta, hogy mi.

– Arra – mutatott a háta mögé Lili, és felkiáltott. – Gyerünk már, futás, futás a rohadt életbe, futás! – Karjait pedig már feltartotta, mintha fentről egy hatalmas szikla akarna rázuhanni.

A következő pillanatban megkapták a választ arra, hogy mi elől védekezett a lány: mintha egy hatalmas, húszkilós kalapáccsal csapna valaki egy fémajtóra, egy hatalmas döndülés hallatszott. A lány kezében máris láthatóvá vált a kék szikrákat hányó kardja, amivel egy jó másfél méteres pillangóbaltát tartott fel. A szikrák körbefutották a lány testét, a kardokat, a másik fegyvert is és megvilágították azt a valamit, ami támadott...

Feng és Zhenbang tátott szájjal, reflexszerűen emelték a jelenésre a fegyvert, de Hana és Shaozu elrohanva mellettük a karjaikba markoltak és maguk után ráncigálták őket. Yingmei önkívületi állapotban mutogatott a lényre, Shaotang a karjába markolt és maga után ráncigálta. Rohantak, menekültek.

A balta hordozója egy jó három méter magas teremtmény volt. Két izmos kézzel és lábbal rendelkezett, ám a feje hiányzott. Legalábbis a nyakáról. A barnászöld, hólyagszerű test közepén, nagyjából a has és mellkas helyén egy undorító fej düleedt ki, fekete, pupilla nélküli szemekkel hunyorgott, ahogy a kékes villámlások ezen is

átszaladtak. Jobb kezében tartotta a baltát, bal kezében egy emberméretű pajzsot, aminek külsejéből félméteres tüskék álltak ki. Mindemellert velőtrázó üvöltést hallatott, ahogy Lili a maga másfél méteres magasságával, elképesztő, emberfeletti erőről tanúbizonyságot téve megállította a támadásban.

A balta felemelkedett, újra lesújtani készült. Ám Lili félregördült és a fegyver a márványba süllyedt. A lány pedig a két karddal a teremtmény lábait kezdte kaszabolni, de a pajzs is zúdult feléje, így megint félre kellett ugrania.

Ezt látták utoljára a két földöntúli teremtmény harcából, ezután a sík terepen egyre csak rohantak, fogalmuk sem volt, hová, csak követék Lili útmutatásait.

Hirtelen, a semmi közepén, egy piciny lángnyelv lobbant, majd hatalmasra nőtt. Egy méter átmérőjű, sárgán izzó, álló kör jelent meg előttük, melynek közepén vörös színnel egy ismeretlen írásjel világított. Megtorpantak, fogalmuk sem volt, hogy ez most mi, mit kellene tenni.

Már egymásra sem néztek, hiába keresték volna a tekintetekben a megnyugtató közelség érzését.

A jel hirtelen felizzott, és valami láthatatlan erő közelebb húzta őket. Nem tudtak semmiben megkapaszkodni, ráadásul olyan gyorsan történt, mint egy szempillantás.

Ez a jelenség egy kapu volt, ami a szintek közötti utazást tette lehetővé. És most, átvitte az egységet az alvilág egy másik szintjére.

És míg testük átpasszírozódott téren és időn át, addig agyukban egyre csak kergetőzött egyazon mondat: *Ez nem lehet igaz!*

Ám sajnos teljesen igaz volt...

28. RÉSZ

Ismeretlenek V.

Ismeretlen helyen...

Ismeretlen időpontban...

– Hű, odanézz. Álcázta magát, de a kétoldalú kiszúrta. – Ámuldozott a mély, vidám hang.

– Meg tudja tartani? – kérdezett vissza a bugyogó.

– Egy ideig igen, de sokáig biztosan nem. És a célpontjaink pedig megszöktek. Ha tényleg feljutnak a Harmadik szintre és fegyvert szereznek, még érdekesebbé válnak a dolgok.

– Hm. Fogadjunk! Kétoldalú Xing Tian ellen. Öt lelket teszek rá.

– Úgyse bírja sokáig.

– Csak két perces tartamra. Na?

– Hát jó, állom.

Kezet ráztak, majd a képkeret felé fordultak, ahol Xing Tian és a kétoldalú tovább vívták dörgő harcukat...

29. RÉSZ

A Hóhérok

15. nap

2008. Szeptember 6.

DIYU

Köztes szint: Átjárók

Miután a sárga jelenség beszippantotta őket, egy barlangszerű képződmény közepére érkeztek. A szabálytalan folyosók fala nyirkos, helyenként négy méter széles, öt-hat méter magas. A göcsörtös plafont – mint világító bogarak – írásjelek borították nagy összevisszaságban. Akadt köztük két centiméteres, de félméteres is. Kék színük fura színnel világította meg a sötétbarna falakat, melyekben helyenként alkar szélességű lyukak nyíltak. Hogy mit rejtett, eleinte nem tudták, de mikor egy elhaló nyögés kíséretében bennük egy emberi fej jelent meg – melynek szemeit és száját bevarrták –, újra megrémültek. A mély lyukakban láthatólag nem fért el egy emberi test, vagyis ezek csak fejek voltak. De maguktól mozogtak?! Vagy rántottak valamire?! Emberek ezek egyáltalán?!

El kellett ugraniuk a kilöködő fejek közeléből, amik mindössze csak néhány centiméterre türemkedtek ki a fal felületéből.

A fegyvereket ide-oda kapdosták, de azt már megértették, hogy meghúzni a ravaszt fölösleges lenne.

A járat mélyen lefelé vezetett. Zhenbang összeszedte magát, de legszívesebben addig üvöltött volna, míg van hangja. Maga sem tudta miért, de elindult lefelé. A többiek egy szó nélkül követték.

Közben az írásjelekre pillantva felöltött benne Lao Wang mondata: *...amit évezredekkel ezelőtt használtak letűnt dinasztiák és ma már csak alig páran ismerik.* Zhenbang már tudta, hogy ezek a jelek nem ősi dinasztiákból származnak, hanem egyenesen az alvilágból. Vagy más szóval, ez a nyelv az alvilág nyelve.

Elágazásokon haladtak át, kis beugrók mellett. Ez utóbbiakban hasonló kapujelek világítottak, de hogy hová vezetett, nem tudták.

Még beljebb haladtak, míg rá nem jöttek, hogy a barlang járatai útvesztőt alkotnak. Fogalmuk sem volt, merre kéne, vagy merre nem kéne menni.

Mígnem a hátuk mögül, nagyjából abból az irányból, ahol ide bejöttek, velőtrázó üvöltés harsant. Attól a lénytől, ami Lilivel harcolt. Ezek szerint a lány meghalt, és a nagy dög utánuk jött?

Egy közeli jel elé léptek, amibe elsőként Yingmei és Shaotang lépett be. Kettejük eltűnése után Zhenbangék még vártak egy picit, hallották a döngő lépteiket, megint az üvöltést, majd már nem bírták tovább idegekkel és követték a házaspárt.

Ezután pedig a lyukakból előbukkantak a fejek és mint valami kórus, mély hangon egy monoton dallamot dúdoltak...

2008. Szeptember. 6.

DIYU

16. Szint: A Börnyúzás Csarnoka

Mihelyst Hana kitoppant a kapuból és a pillanatnyi szédülésből magához tért, körülnézett.

Egy hasonló kinézetű helyre érkeztek, mint ami a 11. szint volt: méregzöld égbolt, fekete márványtalaj, fekete felhők, süvítő, forró szél, ami már vér és rothadás szagot is hozott.

Hana mögé társai léptek és mivel Yingmei és Shaotang előttük egy perccel jött át ide, nem látták őket a közvetlen közelükben. Ám hallották a nő sikolyát...

Nem messze tőlük hadakoztak. Három, jó két méter magas, mocskos csuklyát viselő alakok kapták el Yingmeit abban a pillanatban, mikor betoppant ide. A férje igyekezett kimenekíteni, de eddig kevés sikerrel.

A nő úgy kapálózott, sikoltozott, mintha kivégezni vinnének. Ebben nem is tévedett sokat.

Ezen a szinten a padlót gödrök borították, ameddig csak a szemük ellátott. Valami vörös masszán csillant meg a zöld ég fénye, és ránézve a szerteszt álló állványzatokra és egyéb keretekre, rájöttek, hogy a vörös massa megnyúzott emberek maradványa, a bőrüket

pedig a keretekre úgy feszítették ki, mint a régi indiánok az elejtett állatok bőrét. Ám ezek nem állatok, hanem emberek voltak, még arcok maradványait, tetoválásokat is ki tudtak venni ezeken.

Yingmeit a három csuklyás alak vasmarokkal tartotta. Férje rálőtt az egyikre, de a lövedékek hatástalanul suhantak át a testen. Ekkor eldobta a fegyvert és nekifutásból az alak hátára ugrott.

Feleségét már csak ketten tartották, de tovább cipelték egy állvány felé.

Shaotangot a csuklyás ledobta magáról. A férfi felpattant és egy jobb egyenessel az arcába ütött. Ám majdnem kitört a kézfeje. A csuklya pedig hátrahullott...

A lénynek olyan zöld feje volt, mint az ég. Szemei feketék, pupilla nélkül, hajjal sem rendelkezett, ellenben a feltételezett fül és szakáll helyén tízcentis csápok tekergöztek. Száját is kinyitotta, melyből a nyelve is több kígyózó, vékony részből állva bukkant elő. Szájából olyan bűz terjengett, hogy a férfi azt hitte, itt helyben elhányja magát.

Feleségével a két másik alak megérkezett az állványzathoz. A nő kétségbeesetten sikoltozott, vergődött, rúgkapált, egészen addig, míg az egyik alak két pofonnal ájulás közeli állapotba küldte, majd az állványhoz lépett, és egy lánc végén lévő kampót szúrta bele a nő lábszárába. Majd egy másikat is kihúzott, és azt is.

Yingmei önkívületi állapotban sikoltott, míg az alkarjába is két kampót döftek. Ezután hasba rúgták, a nő agyát újabb fájdalom burkolta be.

A láncok ekkor megrándultak és a nő testét hátrafelé rántották. Teste kifeszült az állványzaton, a kampók végigtépték a húst, ereket, inakat, és a boka-, és csuklócsontokban megálltak. A két alak ekkor a nő elé lépett és letépték róla a ruházatot. Yingmei meztelenül agóniázott, egészen addig, míg egy félméteres kést nem mélyesztettek nyakszirtjébe. Ezt ezután lerántották, azáltal mellkasát és hasfalát felnyitották.

Shaotang szédelegve nézte feleségének halálát. Megmozdulni sem tudott a zsibbadtságtól.

A két alak Yingmei testéről elkezdte lecibálni a bőrt. Más szóval: megnyúzták...

Ám ekkor a Shaotang előtt álló csuklyás alak a társai felé fordult, láthatóan ledöbbsentek azon, hogy ez egy élő ember volt.

A lény Shaotang felé fordult és enyhén ugató hangon, fröcsögve kérdezte: – Hát te nem vagy lélek?

Shaotang nem tudott válaszolni.

Zhenbangék már nem várták meg a jelenet végét, Yingmein már nem tudtak segíteni, Shaotang is túl messze volt, és feléje lódult a két másik csuklyás, majd elkapták. A férfinék nem maradt ereje védekezni, és hamar kifeszítve találta magát az állványzaton.

A kapuba utolsóként Hana lépett vissza. Bármi is üldözte őket a barlangokban, egészen biztosan jobb, mint itt a biztos és véres, kegyetlen halál.

Shaotang sikolya még a fülében csengett, mikor a kapu beszíptantotta...

2008. Szeptember. 6.

DIYU

Köztes szint: Átjárók

Visszaérkezve a barlangokba félve markolázták hatástalan fegyvereiket. De a bömbölést adó valami eltűnhetett már innen, mert most síri csend honolt. Csepegést hallottak, mintha a nyirkos plafonról vízcseppek hullának egy kis tócsába. Ám nem a plafonról csepegett ez, hanem véres, cseppkőszerűen lógó húsmasszákról, amik – mint valami féreg – tekeregtek, rángatóztak. Nem értették, hogy eddig miért nem vették észre ezeket. Talán csak most „nőttek” ki a plafonból?

Mivel jelenleg biztonságban érezték magukat, Shaozu halálra vált arccal, maga elé meredve, suttogva kérdezte, mintha a saját agyában keresné a választ. – Mi a faszom volt ez?

Azzal már nem is foglalkoztak, hogy társaik meghaltak. Nem álltak közel hozzájuk, és bár haláluk tényét relatíve könnyen feldolgozták, sokkal inkább ledöbbsentek azon, hogy *hogyan* haltak meg.

Hana lábaiból kiszökött az erő, leroskadt a földre, így válaszolt neki. – Ez volt a Börnyúzás Csarnoka.

– Börnyúzás Csarnoka, mi? – Hitetlenkedett Shaozu, de csak azért, hogy megóvja ép esztét.

– Hana – nézett le a nőre Zhenbang, arca fehér, haja megint kócos, kezei remegtek. – Azt mondtad, olvastál erről a helyről. Mi van itt még? Mire számíthatunk? – Nyelt egy nagyot, mert érezte, hogy a válasz sokkoló lesz.

Hana remegve sóhajtott, Feng melléje guggolt és átkarolta a vállát. A Kölyök is küzdött belül, de most a saját énjeivel, mert nem egyesével jöttek tudatának felszínére, hanem most mind a három itt őrzöngött.

– Ahogy Lili mo... mondta – kezdte Hana, – tizennyolc szintje van ennek a helynek. Hogy milyen szintre kerülsz a haláloed után az attól függ, miféle bűnöket követtél el. De ez nálunk nem él, mert kurvára nem haltunk meg. Élünk, bassza meg, és rohadtul nem látunk itt szívesen minket.

Feng pedig a fülébe súgva kérdezte, de láthatóan egyáltalán nem érdekelte a válasz, hisz óriási harcot vívott önmagában. – Mik ezek a szintek?

– Ez érdekes kérdés – nézett le rájuk Shaozu, de a sírás környékezte. Gyomra háborgott az idegességtől, megint rátört a hányinger. – De nem kéne inkább azon tanakodni, hogy a kurva piczába jutunk ki innen?

Hana csak maga elé meredt, Zhenbang pedig rászólt: – Hana!

A nő – mintha álomból ébredne – a férfira kapta a tekintetét és ijedt arccal folytatta. – Igen, bocs. Szóval az egyetlen kiút az, ha a halott lélek a sok szenvedés és többszörös halál után megtalálja ezt a Meng Pot, aki megitarja vele a Felejtés Italát. Ez azonnali és permanens amnéziát idéz elő és a lélek visszakerül a körforgásba.

Zhenbang könnyörögve tette össze a kezeit. – De bazdmeg, mi nem haltunk meg.

– Tudom, a piczába is. Csak azt mondom, amit tudok. Máshogy kell kijutnunk.

Zhenbang a nőről elnézve a fal egy pontjára meredt. – Mit is

mondott Lili?! Hogy ő ki tudna vinni minket innen, de azt nem teheti, ugye?

– Ja – válaszolt Hana.

– Tudjátok mit? – kezdte Shaozu. – El kéne jutnunk abba a mi csoda Csarnokba, ahol lehet szerezni fegyvereket. Mi is az?

– A Lángok Csarnoka.

– Akkor oda. Nem megyünk?

– És hol a kapu oda? – Ezt Feng kérdezte, mintha óvni akarná Hanat a rázúduló kérdésektől.

– Akárhol lehet. – Mondta Zhenbang. – De Hana – nézett rá taktikai parancsnokára. – Milyen szintek vannak itt még ebben a vérfürdőben?

A nő vett egy mély levegőt, mintha őt okolnának mindenért. – Nem emlékszem a szintek számaira, csak az elnevezésükre, és abból sem mindre. Kettőt már ismerünk, a Börnyúzást és a Megcsonkítást. Aztán van még olyan hogy a Kések Hegyének Csarnoka, a Végtelen Kínok Csarnoka, a Kivájt Szemek Csarnoka, a Kivájt Szívek Csarnoka, a...

– Oké, elég! – Mondta Zhenbang. Értelmetlennek tartotta ezt a felsorolást, mert még a mostaninál is jobban megrémülnének és mire elérik a Lángok Csarnokát, hogy felszerelkezzenek, teljesen megtébolyulnak.

Ám valami felötlött benne, és nem értette, hogy erre a fontos kérdésre hogyan lelt rá kergetőző gondolatai közt. – Álljunk meg egy pillanatra! – Társaira nézett. Ők pedig tudták, hogy ilyenkor a főnök mindig felteszi a minden titokra rámutató kérdést. – A Bábok Lili és Mr. Cheng által vannak irányítva, de inkább Lili itt a góré. És neki is van egy figurája. Vagyis valaki őt is irányítja. Nem beszélve az itt lakókról, mert valakinek ők is engedelmességek. De kinek?

Hana behunyta a szemét, mintha valami rossz emlék akarna feltrönni tudatának mélyéről. – Azt hiszem, a fő irányítója az itteni lakosoknak, Lilinek, és ezáltal az egész szervezetnek, nem más, mint ennek a véres helynek az uralkodója, az Alvilág Királya. A neve... A neve azt hiszem Yanluo Wang.

Ebben a pillanatban – mint valami villanógránát – az agyukban

vetítés indult el, mintha eddig is ott rejtezett volna a tudatuk mélyén és most úgymond „emlékeznének” arra, ami még meg sem történt. Máris tudták, hogy a fő agytrösztje ennek az egész papírfigurás balhének ez a Yanluo Wang. Ő volt az, aki elrendelte Zhenbang csapatának eliminálását a démonon és Lilin keresztül, az akarata érvényesült a papírfigurákon át a földi világra. Először Lili aktiválódott, majd az apja, majd a Mesterbábok és később a Szolgabábok.

Ám a Báboknak meggyűlt a bajuk azzal, hogy eléggé lebecsülték Zhenbang csapatát. Azt hitték, csak orvul leszedik őket és vége. Ám azzal nem számoltak, hogy ők nemcsak, hogy megvédik magukat könnyedén, de még támadásba is lendülnek.

Felmerült az irányítás kérdése is, amire Lao Wang azt mondta, hogy nem megy, mert ahhoz igazi nevek kellene. Zhenbangéké pedig nem ismert. Ezért belőlük nem lehetett Bábót készíteni. Már kezdett körvonalazódnia a miért kérdésre a válasz. Az egész mizériának Lili kiszabadításától kezdve az volt a célja, hogy hozzák őket az alvilágba. Ez lett volna Lao Wang terve Lili elraboltásával. Már majdnem sikerült is, de az öreg lebukott, és elrabolták Lilit. Itt az alvilág királya kapott egy sakkot.

Ám ezt is ügyesen megoldották: Lili elárulta a rendőrfőnök figurájának hollétét, és tudták, hogy csak egy parancsra van hely. Azt is jól tudták, hogy a csapat rájött a lényegre és el akarják kapni a figurák tulajdonosait, hogy kiszedjék belőlük a figurák hollétéről az információkat. Ez volt a Tien Shan akció, és az alvilág királya tudta, hogy most, vagy soha. Felküldte az alvilági Lilit, aki csak Mesterbábok közelében – mint egyfajta koordinátán – tudott a felszínre jönni. És megoldott mindent.

Így hát már tudták azt, hogy miért akarták megölni őket, hiszen ez csak a csali volt. Tudták a reakciókat, és bár a csapat egy kicsit el tudta húzni az időt, nem menekültek.

Ám ott maradt egy másik kérdés. Miért hozták le őket? Be akarták mutatni, hogy létezik ez a hely? Vagy valami más oka volt?

Egyásra néztek, mindannyiuk agyában lejátszódott ez a folyamat. Nem találtak rá magyarázatot, de nem is kerestek már. Itt semmi nem logikus.

A döbbenetes igazsággal szembesülve Hana csak némán lehunyt a szemeit, Feng hosszasan, álmosan pislogott, Shaozu a mögöttük világító kapura meredt, míg Zhenbang a földet nézve légzéskontrollt gyakorolt, hogy lenyugtassa magát.

Percek teltek el csendben, a végső igazság, a visszavonulás törlése, az akció – és az egész csapat – bukásának ténye úgy szaggatta agyukat, mint még eddig soha semmi. Ezt tetézte a szörnyűséges hely léte és az, hogy éppen ennek a közepén állnak és nem tudnak kijutni csak annak a segítségével, akiben még mindig alig bíztak.

Végül Zhenbang összeszedte magát. Már egyre könnyebben bírkózott meg a ténnyel, azzal, hogy az alvilág létezik és a közepére kerültek. – Ideje indulni! Meg kell találnunk a kaput ahhoz a Lángok Csarnokához. Ha kijutni nem tudunk, legalább legyen fegyverünk. Remélem a lapok, amiket Lili adott, tényleg működnek. Indulás!

Hana és Feng kínkeservesen tápázkodott fel, mintha tíz éve ültek volna le és azóta meg sem mozdultak volna. Shaozu szédelgett, Zhenbang pedig ökölbe szorította kezeit. A légzésgyakorlat mégsem nyugtatta le teljesen.

Egymásra néztek, majd egy véletlenszerű irányba pillantva elindultak, hogy megtalálják az utat...

30. RÉSZ

A rendőrök erősítése

15. nap

2008. Szeptember 6.

Kína

Shanghai

Tien Shan étterem, este 10:40

Kissé megkésve, de megérkezett az erősítés, három újabb SWAT egység, akik már olvasták a gyárépület elleni támadás bukásáról szóló fájlokat. A nyomokat mind a felrobbantott épületből szedték össze, az események nagy része pedig még homályba burkolózott.

A SWAT egységek mellett egyéb rendőri csapatokat is a helyszíntre irányítottak, az étterem előtti utat és az ide vezető utcákat sárga kordonnal zárták le. A villogó szirénák fényei az épületek falain egymással kergetőztek megállás nélkül.

Három páncélozott mikrobuszt engedtek át a kordonon, amik a bejárat előtt álltak meg. Az autók már nem lángoltak, csak füstöltek, csipős, fojtogató szag is terjengett, mikor a szélfuvallat megcsavarta a füstoszlopot és az emberek közé tolt.

Tizennyolc SWAT-os érkezett, a kocsikból kiszállva az elpusztított étterembe masíroztak. Füstös arccal egy adminisztrátor férfi állt eléjük, aki tisztelgett. Ő maga tizedesi rendfokozatot tudhatott magának, a SWAT parancsnok pedig egy százados volt, így a tizedes tisztelgett.

A százados is szalutált, majd jelentést kért.

– Nos, uram, a főnökkel és minden egységgel elvesztettük a kapcsolatot – mondta a tizedes.

A százados pedig nyelt egyet. – Odafent vannak még?

– Ezt nem tudom, uram, csak azt, hogy megszakadt a rádiókapcsolat. A Bravo egységről hallottuk, hogy elfogták, de a többről semmi hír.

– A Triád vezér testőrsége is már itt van?

– Őket már lemeszárolták.

A százados elképedt. Mindössze fél órával érkeztek később, máris halottak tömkelege fogadja majd fent őket.

– Elhagyta valaki az épületet?

– Senki, uram. Minden ajtót, ablakot, kijáratot figyelünk.

– Rendben, akkor felmegyünk. Tudja a kódot a lifthez?

– Igen, uram.

A tizedes megadta neki a számokat, ezután a százados az embereihez fordult. – Figyelem! Felmegyünk. A gyanúsítottak képei a rendelkezésünkre állnak, ha meglátják őket, már ne teketóriázzanak. Azonnal löjjenek. Aktív tűzparancs mostantól. Váljunk szét három egységre! Te ide, úgy, te oda, jó. Még kettő oda... jó. Ti lesztek Zöld, közepső Vörös, balra Sárga. Én a Vörösben leszek. Indulás!

A SWAT Vörös egységének hat embere – a századossal együtt – elindult a lift, míg a másik kettő a lépcsőház felé.

A liftet hívva abban máris két hullát letek. Egyik felszolgálónő a szája elé kapta a kezét és elrohant hányni.

Kihúzták a hullákat, majd beálltak és megnyomták az első emelet gombját...

Fél perc múlva mind a három egység az első emelet folyosójára toppant. Két újabb hullát letek a lift előtt, lyukas nyakkal és fejfel.

A százados halkán szólt a rádiójába. – Sárga indul az északi folyosókon, Zöld a délin, a Vörös keletre megy. Ne feledjék, a célpontokra azonnal tüzet nyitni, már nem kérdezősködünk. A másik cél pedig a Triád vezér megtalálása. Valahol itt van. Indulás emberek!

Szétváltak és halkán lopakodva, mindenfelé célozva, jóval szervezettebben haladtak, mint a rohamosztagos egységek. Kezeikben már gépkarabélyokat cipeltek, biztosra mentek.

A vörös egység egy mészárlás nyomaira bukkant. – Itt Vörös csapat. Szétlőtt fejű testőröket leltünk. Zöld, Sárga, mi a helyzet eddig?

– Semmi, uram – válaszolták a rangidősek, akik a két csapatot irányították.

Kis idő múlva a Zöld jelentést tett: – Uram, itt a Zöld egység. Furcsa dolgot találtunk. Itt mintha valami felrobbant volna, de az

égésnyomokon kívül nincs lökéshullámnak nyoma. A kárpit, a szőnyeg, a lampionok, minden megperzselődött. És... egy pillanat, van itt valami a földön...

Ezután egy erős zöld fény verődött vissza a falakról, csattogó hang kísérette.

– Ez mi volt? – Kérdezte a százados a Zöld kapitányát.

Nem érkezett válasz.

– Zöld, hallotok?

– Mi folyik itt, uram? – Hangzott a Sárga egység kapitányának hangja.

– Fogalmam sincs. Indulás a Zöld egység felé!

A két csapat irányt váltott és halkán, mégis sebesen haladva követtek a Zöld pozícióját, de azt már nem tudták, hogy pontosan merre ment. Az elágazásoknál a fejüket rázták, vitatkoztak. Kezdek elveszni.

– Itt Vörös – szólta a százados. – Északi folyosókra tévedtünk és lézerfények állják utunkat. Ne jöjjenek ide!

– Rendben, uram, nem megyünk, de ha akarnánk se találánk oda.

– Jó, ez most lényegtelen. Találtunk valami papírlapot a földön. Egyik emberem most veszi ki, talán valami üzenet, vagy...

A zöld fény megint felvillant, egy pillanatra megvilágítva a közeli folyosókat, de messziről is láthatták sokan ezt.

– Uram, mi volt ez? – Kérdezte a Sárga egység kapitánya.

Semmi válasz...

– Százados úr! Hallanak?

Még mindig semmi...

A kapitány kapcsolatot létesített a földszinten lévő belső egységekkel. – Itt a Sárga egység. A rádióra nem válaszol a két másik egységünk.

A tizedes idegesen kérdezett vissza. – Ezt hogy érti?

– Úgy, hogy nem válaszol a rádióra a két másik egységünk, baszsa meg, hogy érteném? Nem elég világos ez?

– De – szabadkozott a tizedes. – Csak azt kérdeztem, hogy...

– Várjanak! Mozgást hallunk egy ajtó mögött.

Míg a földszinten a tizedes, és mellette minden kollégája a kihangosított rádió adását hallgatta, addig az emeleten a Sárga egység egy ajtó mögül hallott valamit.

Körbeverték és fejmagasságba céloztak fegyvereikkel. Az őrmester bólintott a társának, aki halkán benyitott.

Ami azonban odabent fogadta őket, arra nem találtak szavakat...

A szobában a Bravo egység feküdt, eszméletlenül. Ezt a csapatot a gyanúsítottak fogták el egyetlen puskalövés nélkül, megkötözték, elkábították, majd ide zárták őket.

Ám mikor a SWAT egység lelt rájuk, a csuklójukon már nem volt rajta a kötöző, és amilyen állapotban voltak, attól majdnem elhánták magukat.

A még mindig eszméletlen Bravo rohamosztagos egység tagjainak szemét... kikaparták. A szemgolyók helyén véres üreg tátongott, a szemgödrök körül kaparásnyomok, mintha valami hatalmas madár szállt volna rájuk és karjaival szétszaggatja a puha szerveket. Bőrük, ruházatuk szétszakadva több helyen.

– Te jó isten... – nyögte ki az őrmester.

– Mi történt? Mit látnak?

– A Bravo egységet.

– Élnek?

– Úgy tűnik, igen, de szörnyű állapotban vannak. Azonnal küldjenek orvosi egységet, le kell őket vinnünk! Várjanak... Van itt valami üzenet a földön. Hm. Ez egy papírlap...

– Nem az a papírlap, amit már mások is említettek?

Semmi válasz...

– Uram – kérdezte a tizedes, a körülötte állók a szájuk elé kapták kezüket. – Hall engem?

Még mindig semmi...

Percekig még próbálkoztak. Semmi, csak az éteri csend.

A tizedes pedig nyelt egyet és tárcsázni kezdett egy speciális számot, a rendőrfőnök helyettesét. *Ideje, hogy valaki más vegye kézbe az ügyet, mert ez már egy kissé sok lesz nekem, gondolta.*

Még utoljára hívta az egységeket, hátha, de még mindig semmi.

Majd leütötte az utolsó gombot és hívta az ezredest. Ha ő sem tudja megoldani a helyzetet, akkor ideje eltűnni innen, úgy, hogy sohase nézzenek vissza...

31. RÉSZ

Új fegyverek

15. nap

2008. Szeptember 6.

DIYU

3. Szint: A Lángok Csarnoka

Valami elképesztő, talán életük legnagyobb szerencséjének köszönhetően, de elsőre megtalálták a barlangfolyosók labirintusában a Lángok Csarnokába vezető jelet.

Mikor kiléptek a kapuból, megint látták a méregzöld eget, a fekete márványtalajt, hallották a süvítő szelet, érezték a forróságot, és... égett hús szagát.

Ezt a szintet tíz-húsz méter átmérőjű lyukak borították százával. Bennük – mint egy vulkán kürtőjében – láva fortyogott, hangosan bugyogott. Időnként – mint egy gejzír, az egyik másik a magasba lövellt, jó harminc méterre is, majd visszahullott, a hullámszó, fröcsögő, olvadt kőzet beborította a lyukak közti területet is. A kráterek felett pedig fémnek tűnő szerkezetek magasodtak, melyekre emberi testeket kötöztek. Mikor jött a kilövellés, a szerencsétlenek – akik eddig élve sültek – most egy pillanat alatt hamuvá változtak, égett, olvadt bőrük, izmaik lefelé folytak, de még a levegőben megsültek, és a látát már semmi nem érte el.

Sajnálták ezeket az embereket – igazából lelkeket – akik még egy ideig itt lesznek és ezt a halált újra és újra átélik, míg nem találkoznak ezzel a Meng Po nevű nővel.

A mögöttük világító kapu közelében, jó száz méteres körzetben egyetlenegy teremtményt sem láttak.

– És most? – kérdezte Zhenbang, hangját kissé meg kellett emelnie, a legközelebbi, úgy ötven méterre bugyogó lyukban a láva nagy hangerővel fortyogott, a messzi kitoréások pedig robbanásokként hasítottak fülükbe. Hanara nézett, aki értetlenül vont a vállát.

– Mittudomén. – Ezzel elővette a zsebéből a kártya nagyságú

papírlapokat és nézegette a jeleket. – Lili valami olyasmit mondott, hogy ezeket el kell égetnünk.

– És aztán mi lesz? – kérdezte Zhenbang, a türelmét egyre gyorsabban veszítette el.

Hana ráförmedt. – Honnan tudjam?

– Na fogjátok be – mondta Feng és kikapta a lapokat Hana kezéből. Elindult ez egyik lávalyuk felé. A többiek követték. Óvatosan haladtak.

A közelbe érve a szempillájuk pöndörödni kezdett, orruk égett belül, arcukon érezték a hatalmas forróságot. A levegő úgy izzott, mintha nem szénnel, hanem valami radioaktív anyaggal melegen tartott szaunában ülnének. Égetett, szinte csípett. És még csak harminc méterre jártak tőle.

– Hát ez nem fog menni, heh – kiabálta hátrafordulva Feng, mert a fortyogásnak egyre nagyobb hangja lett.

Ekkor a nő megpördült, ugyanis éktelen robbanás hallatszott: a legközelebbi lyuk gejzírré változott és a magasba lőtt sok száz kilónyi izzó anyagot, amik tűzlabdák formájában szálltak a zöld ég felé. Jó ötven méter magasságban lelassultak, majd enyhe ívet leírva zuhanni kezdtek, de láthatóan nem mind vissza a lyukba...

– Futás! – üvöltött rájuk Feng.

Menekültek, mielőtt az embernyi tűzlabdák vagy rájuk, vagy a közelükbe zuhannak és szétfröccsenve kivégzik őket.

Sikerült, biztos távolságból figyelték, amint a labdák a földbe csapódnak, ahol széttörnek és lángolva, fortyogva, szépen lassan ki-alszanak.

– Hogy égessük így el a lapokat? – Kérdezte Shaozu Hanától.

– Miért engem kérdeztek állandóan? – Válaszolt a nő ingerülten.

– Honnan a picsából tudjam?

– Te tudsz sok mindent erről a helyről.

– Olvastam róla, de nem vagyok szakértő.

– Már az is elég. Azért kérdezem, hátha erről is olvastál, hogy ilyenkor mi a teendő.

– Bocs, nincs nálam az alvilág kézikönyve, bazdmeg.

– Jól van, nyugi – csitította Shaozu. – Tudom, ideges vagy. De ezzel nem megyünk semmire.

– Nem kifejezés, hogy ideges vagyok.

A vitát még folytatták egy ideig, Hana sértegetni kezdte a férfit, ő vissza, Zhenbang pedig nyugtatni kezdte őket, mert már majdnem egymásnak mentek.

De Feng gyanakodva sétált közelebb a nemrég landolt tűzgolyóhoz. Bár még hosszú órákig izzani fog, egy kisebb darab – ami egy tábornok melegségét árasztotta magából – mellé guggolt és tűnődve nézte az egyik papírlapot a kezében. Majd megvonta a vállát. A lapot az izzó anyagba hajította...

Hana és Shaozu abbahagyta az egyre jobban elfajuló vitát, mert erős fény lobbant, olyan, mint amit a folyosókon tapasztaltak az étteremben. De ez nem zöld, hanem vörös fénnel ragyogott fel, mint egy csillag, ami utolsó erejével még egy utolsót villan, majd kialszik.

Mikor a fény kialudt, minden maradt a régiben. Egy kivétellel.

Feng elképedt: egy fegyver hevert mellette a földön. A kedvence, az M4 Carbine. Tűnődve nézegette.

A többiek melléje szaladtak és elámultak.

– A kis békakirálynőnk tényleg segít – mondta Shaozu.

– Várj még – nyugtatta Feng. Megfogott egy másik lapot és a tűzbe hajította. Újabb fényjelenség, szemüket behunyták.

Ezután Feng felállt, kezében az M4-essel, a másik villanással kísértett történettel, amit betöltött a fegyverbe, felhúzza, kibiztosította, majd maga elé suttogta: – Kérlek, működj!

Meghúzta a ravaszt.

A lövedék ugyanolyan hangerővel repült ki, és most láthatták azt, hogy ez működik: egy közeli állványzatba csapódott és szikrákat vetett rajta. A nő ezután a föld felé célzott és megint meghúzta az el-sütőbillentyűt. Fekete szilánkok szálltak szerteszét.

– Ez a Lili tényleg segít – vigyorodott el Feng. – Ha megint meglátom, megcsókolom.

– De... hogy? Hogy kaphattad a kedvenced? – kérdezte Shaozu.

– Rohadjak meg, ha tudom, mindössze csak erre gondoltam, amikor beledobtam a lapot.

– Adj egyet! – mondták a többiek és erőszakosan cibálták ki Feng kezéből a lapokat, majd a tűzbe hajigálták. Először Shaozu tesztelte. Egy mesterlövészfegyverre gondolt. Egy Barrett M107-es-re.

Vörös villanás. Majd a fegyver ott feküdt a földön.

– Juhuhuuu – ujjongott a férfi. – Azt hiszem, kezdem jobban érezni magam.

Ezután Hana hajította bele a lapot. A villanást követően egy krómbevonatú Desert Eagle hevert a földön.

Majd Zhenbang is bedobta a tűzbe a lapot, és a lobbanás után egy Benelli sörétes fegyver feküdt ott.

Mindannyian a kedvenceiket „készítették” el, hozzájuk tárákat, patronokat. Miközben a fegyvereket készenlétbe helyezték, azon gondolkodtak, hogy ez hogyan működhet. Csak idejön valaki, gondol egy fegyverre és a lapokkal ez materializálódik?

Shaozu kérdezett egy érdekeset. – Miért nem készítünk egy nagy nukleáris bombát?

– Mert nem itt akarunk meghalni – mondta Hana.

– És már csak két lap maradt – lóbálta a két utolsó kártyát Feng.

– A kérdés amúgy jó – tette hozzá Zhenbang. – Adj egyet, hadd próbáljak ki valamit!

Egy gránátra gondolt, majd bedobta a lapot a tűzbe. Jött a vörös villanás, de a gránát helyett a lap feküdt a földön, mintha nem is a tűzbe dobták volna bele, hanem csak egy tál vízbe.

– Hm – vette fel a lapot Zhenbang. – Kezdem érteni. Szerintem a jelek úgy vannak ráfestve, hogy kapcsolatba lép az agyunkkal és mivel a fegyvereket darabról darabra ismerjük, nem szedtünk szét minden nap gránátokat. Értem már.

– Akkor mit készítsünk az utolsókból?

– Tartsd meg őket! Jegyezzük meg a jelet, hogy melyik hoz ide. Ha baj van, még jövünk két tárért.

A főnök még mondani akart valamit, de vele szemben, a tűz másik oldalán álló Hana éppen rálátott a kapura, és szemei kikerekedtek. – Valaki jön!

A kapu közelében semmiféle fedezéket nem láttak, így Shaozu a

tűz mellett féltérdre ereszkedett, és célzott, tőle jobbra Feng állt széles terpeszben, vállhoz szorított fegyverrel, balra Zhenbang, szintén a vállához tartott söréttel, míg Hana közelebb futott és oldalról készült arra, hogy újdonsült fegyverével vegye kezelésbe akárki, vagy akármi is jön.

Az izzó kapun ekkor az érkező áttette a lábát. Sportcipőt viselt. Ki a franc visel ilyet idelent? kérdezték magukban.

A választ gyorsan megkapták, a cipőt követte egy farmernadrág megjelenése, majd a jövevény betolta az egész testét. Egy picit megnyugodtak: Lili érkezett meg.

Trikóját, arcát, nadrágját vérfoltok borították. A lány a csapatra pillantott, majd kacsintott. Bár a fegyverek még a fejére irányultak, mégsem húzták meg a ravaszt.

Lili bal karja kissé fura szögben állt. – A rohadékok, már engem sem szeretnek – mondta, mintha csak egy piacon verték volna át pár éretlen gyümölcscsel. Jobb kezével megfogta sérült karját, majd rántott rajta egyet. Recsegés hangzott, majd a lány megmozgatta a helyzetelt végtagját. Elégedetten szemlélte, hogy ismét jól működik.

Ám még mindig céloztak rá, arra készültek, hogy a lányt követi valami. De semmi.

Lili a trikóját használva törölgetni kezdte az arcát. Mivel a fehér szövet is vértől lucskos volt, így inkább csak elmaszatolta a foltokat az arcán. – Mi újság? – kérdezte közben.

Zhenbang leeresztette a fegyverét. – Semmi különös, jól vagyunk, csak éppen küzdünk az agyvérzés ellen.

– Megértem, hogyan éreztek. Mindenki így szenved, mikor először jár itt. De gondolatok bele, hogy egy lélek mit érezhet. Tudja, hogy innen egy jó ideig nem fog kikerülni és csak szenvedés vár rá évekig, de akár évtizedekig is. De ti mások vagytok. – A lány már a kézfejjével törölgette az arcát, mint valami kisállat.

– Ezt hogy érted, hogy mások vagyunk?

– Úgy, hogy ti éltek és virultok, mégis itt vagytok. És úgy, hogy ki fogtok kerülni innen.

– Mi? Mikor?

– Hát azt már nem tudom. Ám most van egy kis időnk, még

hadd magyarázzak el egy-két dolgot. Nos, mint láthatjátok, segíteni akarok – ezzel a fegyverekre mutatott. – Valamint...

– Álljunk meg! – szólt rá Feng. – Mi volt az ott fent? Ami megtámadott?

– Az Xing Tian volt, a büntető. Ő a szintek úgymond őrzője, takarítója, össze-vissza jár és ahol valami rendellenességet lát, lecsap. De én vissza tudtam tartani, szóval ne aggódjatok miattam. A karom is rendbe jött, és...

– Rohadtul nem aggódunk miattad – köpött ki Feng. – Ez a Xing Tian megint jöhet?

– Akárhol, akármikor. De nyugi, megvédelek titeket.

– Tehát – Zhenbang vette át a szót, – miért segítesz nekünk?

– Elmagyarázom lépésről lépésre.

– Várj! Miért is hoztál le minket?

– Mondtam, én is Báb vagyok, ez volt a parancsom.

– És téged Yanluo Wang irányít.

Lili ledöbbsent. – Hát erről meg honnan tudtok?

Zhenbang nyelt egyet, nem akarta elárulni Hana részleges tudását erről a helyről. Jobb, ha még nem tudja meg a lány. – Mind olvastunk mitológiát régen – hazudta.

Hana pedig a szeme sarkából nézett rá, hangtalanul mondta neki: *Köszí!*

– Á, értem, értem – bólogatott szaporán Lili.

– Folytatnád? – Zhenbang hangja most kevésbé hangzott parancsolóan, hiszen ez a hely Lili játszótere, őket csak beengedte egy kis időre... míg elvesztik a józan eszüket.

– Természetesen. – Mondta a lány, majd felvette a tanárnő állást. – Tehát, mint mondtam, le kellett hozzalak titeket, de azt nem tudom, hogy miért. Ám a segítségemet egyetlen parancs sem tiltja, így hát ezért teszem. Nos, a lényeg az, hogy sajnos nem tudom, mi minden fog még történni veletek. Sem azt, hogy merre kéne mennetek. De azt tudom, hogy mindenre megkapjátok a választ időben és bármi is történik itt, az nem véletlen. Vagyis ha valami megtámad, és nektek menekülnötök kell, biztosak lehettek abban, hogy a támadó nem csak arra kószál. Szándékosan lesz ott.

– Na jó, és miért segítesz nekünk?

– Mert már beteggé tesz ez az egész. Mindkét oldalam belebetegedett már ebbe.

– Belebetegedtél... – ismételte Zhenbang hitetlenül.

– Igen – nézett rá a lány szúrósan. Nem tetszett neki az, hogy Zhenbang még midig nem hiszi el, amit mond. Sóhajtott, majd folytatta: – Szóval engedelmeskednem kell a parancsoknak, de a segítségem nincs kontroll alatt. Ez rajtam áll. A másik oldalam is segített. A démon velünk együtt másolódott le, de ezt nem tudja megakadályozni. Yanluo Wang a démont irányítja igazából, ami pedig minket.

– Ám azt még mindig nem értem, hogy ha már az elején ki voltál ettől, akkor miért nem szabotáltad az egészet? Sok gondot megelőzhetnél volna.

– Azt hiszed, nem próbáltam? El tudod képzelni, hogy az a dög bennem milyen erős? Ha érzi, hogy trükközök és egy parancs teljesülését meg akarom akadályozni, mely parancsot közvetlenül nem tudom megtörni, csak megelőzni, akkor az egész testem felett átveszi az uralmat és borzalmas kínokat okoz nekem.

Ez a beszélgetés világossá tette, hogy Lili csak egy szerencsétlen gyerek, aki a démon és Yanluo Wang játékának bábja. És ez a keveredés a démon és a lány személyisége között egyfajta torzulást eredményezett, ezért mosolygott Lili még a fogság alatt is. És ezért mondta a Golden Palace étterem kamerájába: *Mentsetek meg!*

Ám még mindig nem tudták a választ arra a kérdésre, hogy a lány miért hozta le őket. Ám mivel ezt ő sem tudja, és ezt már többször is megmondta, értelmetlen ezzel foglalkozni. Lili is csak egy Báb, bár elég nagy hatalmú. Ő is csak engedelmeskedik, de szerencsére megtalálta a kikaput a parancsokban és segít.

Zhenbang remegő hanggal sóhajtott, beletörődött abba, hogy még Lili sem oldja meg a problémáikat. – Mi a terved? – Kérdezte.

– Tervem? – pislogott Lili. – Nekem nincs semmiféle tervem. Minden, amit tudok tenni az, hogy segítek.

– És miért mondtad, hogy valami történni fog?

– Mert ismerem az alvilág királyát. Nem véletlenül vagytok itt.

Valami célja van ennek az egésznek, de könyörgöm, ne kérdezd meg megint, hogy mi az, mert továbbra sem tudom.

Zhenbang és Lili farkasszemét néztek egymással egy ideig, mint-ha hangtalanul beszélgetnének.

Ám Lilinek eszébe jutott valami. – Ó, majd elfelejtettem egy nagyon fontos dolgot. Mielőtt ti lekerültetek, másoknak is volt balszerencsédjük megtapasztalni az alvilágot. Nekem kellett lehoznom őket is. Szóval, Yanluo Wang elrendelte ezeknek az embereknek a transzformációját. Belőlük Harcosok lettek.

– Mik? Harcosok?

– Igen. Majd meglátjátok. Fegyverük van és rátok vadásznak.

Most megint eljött a taktikai parancsnok ideje, néma egyetértésben átvette a szót, hogy elegendő információt gyűjthessenek be az ellenségekről.

– Sokféle lény van idelent?

– Huhúú, egy csomóféle. De legtöbbjüket nem fogjátok látni. Egy párral már találkozotok. Például Xing Tian. Na, ő különösen veszélyes. Az új típus a Harcos. Aztán vigyázni kell nagyon a Hóhé-rokkal.

– Azok a zöld fejűek? – jutott eszébe Hananak szerencsétlen Shaotang és Yingmei halála.

– Aha.

– Mik vannak még?

– A fejek az átjáróban veszélytelenek, csak informátorok.

– Kivé?

– Az alvilág királyáé.

– Tehát Yanluo Wang tud mindent, ami itt zajlik.

– Nem mindent. Például erről a beszélgetésről sejtelve sincs, azt sem tudja, hogy itt vagyunk.

– Ez biztos?

– Kurvára – vigyorgott a lány.

– Jó, és mi van még?

– A Bábok.

– A Mesterbábok?

– Nem – rázta a fejét Lili. Haja az arcába hullott, piszkos

kezeivel lassan simította hátra a tincseket. – Yanluo Wang a főgóré, ő a Bábmester. Utána jön a Festóbáb, ami én vagyok. Aztán apu, a Vezérbáb. Alatta öt Mesterbáb. És őalattuk pedig a rengeteg Szolgabáb.

– A Szolgabábok rendőrök, maffiózók, testőrök, még SWAT tagok is, igaz?

– Így van.

Hana mélyen a lány szemébe nézett, aki félredöntötte a fejét. Majd meglepetésszerűen kacsintott. – Még nem fejeztem ám be. – Mondta. – Van még egy pár Bábtípus a jelenleg ismerteken felül is.

Hana nyelt egyet, úgy érezte, most rossz hírt fog hallani.

– Tehát van még... hmm... Csak azokat mondom, amik extrém veszélyességi kategóriába esnek. Nos, vannak Elitbábok... Dimenzióbábok... Maszkbábok... Őrbábok... és Vadászbábok...

Vadászbábok... Már nem esett nehezükre elképzelni valamit, aminek csupán egyetlen parancsa van: Öld meg őket!

Hana keze remegett, de feltette az utolsó kérdést. – Ez minden?

– Többről nem tudok. Igazából egyiket sem láttam még ezen Bábobokból, de tudom, hogyan kell készíteni ilyeneket.

– Tehát te nem készítettél egy ilyet sem?

– Én nem, de nem csak én tudok figurákat készíteni.

– Ki tud még?

– Na ki a főnököm? – Lili megint kacsintott.

– Értem. – Sóhajtott Hana, mintha épp egy tó fenekéről úszott volna fel. – És...

– Várj! – Szólt rá Lili, a mosoly lehervadt az arcáról és a kapu felé pördült. Szemeit összehúzta, így mondta: – Valami jön!

Mivel a tények hallgatása során szédelegtek, és tűnődve nézték fegyvereiket, azzal a céllal, hogy talán egy fejbe röpített golyó véget vetne a szenvedésnek, most összekapták magukat, ahogy adrenalin tódult vérükbe és minden erejük visszatért a figyelmeztetés elhangzásakor.

A csapat tagjai ugyanúgy helyezkedtek el, ám Lili – továbbra is láthatatlan kardokat tartva kezeiben – a kapu elé állt és készenlétbe helyezte magát. Ugyanezt az alapállást vette fel, mikor a három

méteres óriás megjelent, majd elképesztő erőről – na meg kardvívó tudásról – tanúbizonyságot téve feltartotta.

A kapu szinte izzott. Éppúgy, mikor Lili betoppant, most is valaki először a lábát tette be. Bőrcipő. Vászonnadrág. Majd zakó... És...

Ez Jian Hua Xu volt, avagy a Triád vezér, aki nyomtalanul eltűnt az étteremből. Mivel Lili már előtte lehozta őt ide...

Mikor a vezér ijedten nézett körbe, Lili a földre csapta a nem látható kardokat, megmarkolta a vezér ruháját és berántotta. Jian, a hidegvérű, nagy hatalmú Triád vezér most a földre kuporodott és egy szánalomra méltó emberi roncsnak nézett ki.

Lili pedig úgy fegyelmezte, mintha az anyja lenne. – Nem mondtam, hogy maradj a négyes szinten?! Ha összefutsz valamivel az átjárókban, mit mondok Yanluo Wangnak?

– E... el kellett jö... jönnöm onnan. Hó... hó... hóhérok jártak arra. Nem tudtam elbújni.

– A franc, hát oda is benéztek?! Na mindegy... Hú, látom megint megviselt a DIYU.

– Nem akartam lejönni.

– Tudom. Köszönd nekik – ezzel Lili félrelépett, hogy Jian láthassa a csapatot. Ekkor még csak eltátotta a száját, de mikor észrevette kezükben a fegyvereket, már majdnem elsírta magát.

– Se... segítettél nekik?

– Az nincs megtiltva – vontta meg a vállát Lili.

– Ezért meg fog büntetni.

– Nem hiszem. Ha gondot okozna ez neki, már rég megtiltotta volna.

– Istenem, istenem, istenem – Jian összehúzta magát, mintha bármelyik pillanatban rászakadna a nem létező mennyezet.

Zhenbangék pedig azon gondolkodtak, hogy itt kuporog előttük a papírfigurás rémálom másik megoldása. Ha most vissza tudnának jutni a felszínre, akkor a Tong vezérrel együtt meglépnének, kicsit megkínózzák őket, jönne a figurájuk megszerzése és vége az egésznek.

De mindehhez ki is kéne jutni innen, és mivel valami nagyszabásúnak tűnő, továbbra is ismeretlen indok miatt vannak itt, ezen gondolataikat háttérbe szorították.

– Szedd össze magad! – rivallt rá Lili a vezérre.

– Próbálok, próbálok. Tudod jól, hogy mindig kikészülök ettől a helytől.

– Na igen.

A további beszélgetést megszakította az újra felizzó kapu. Valaki megint jött. Vagy inkább... valami...

Egy rendőr érkezett be. Páncélruhájára nézve rájöttek, hogy ez az egyik rohamosztagos. Mivel a Bravo egységet elkapták, a Charlie egységet széttépték, ez nem jöhetett máshonnan, mint az Alfa egységből. Ám nem úgy nézett ki, mintha rendőrként akarná folytatni további életét...

Lili nemrég mondta, hogy Yanluo Wang elrendelte a transzformációt, néhány rendőrből egy úgynevezett Harcost készítettek. Úgy tűnt, belebotlottak ez egyikbe...

A szerencsétlen férfi szemeit... kikaparták. A véres üreg mélyén valami fekete massa hullámszott, és ez kifolyt szétkaristolt arcára is. Látták, hogy ez nem vér, hanem apró fekete férgek százai, amik a szemek kicsúszva visszamásztak az orron, vagy arcseben át. Páncélzatának néhány darabja lifegett a testén, alatta láthatták a széttépet, megtépázott egyenruháját, alatta pedig valóságos balta csapta sebet, melyekben ezek a fekete férgek továbbra is nyüzsögtek, mintha a bőre egy külső váz lenne, alatta pedig ezek a lények külön életet élének.

Kezében egy gépkarabélyt tartott, a markolatot szorító kezén csak úgy hömpölyögtek a kis lények.

Lili nem teketóriázott. Kardjaival azonnal csapott, a nem látható pengék most egy pillanatra mintha kékesen felderengtek volna. Le akarta fejezni a szerencsétlen rendőrt. A Harcost.

Ám még Lili is megdöbbsent, mikor a lény lebukott, majd oldalra gördült, olyan gyorsan, mint a villám. Mihelyst kikerült a kardok hatótávjából, féltérden állapodott meg és sebesen Lilire kapta a fegyver csövét, hogy lelőhesse.

Ám a ravaszt már nem tudta meghúzni, mert a többiek lőttek. Új fegyvereikkel szétszaggatták a Harcos testét, ami elvágódott. A lövedékek becsapódásának helyén százával repkedtek szerteszét a kis férgek.

A fegyverek csöve füstölt, még alig fogták fel, mi történt itt.

Ám újabb meglepetés következett: a Harcos nyögött egyet, majd felült. Mint egy zombi egy ócska horrorfilmből, fel akart tápázkodni. Ám ez a zombi élt és virult, bár nem biztos, hogy a szó szoros értelmében.

Egyértelműen meghalt, egy ilyen sorozatot még egy elefánt sem bírna ki. De neki nem volt elég.

Ám Lili a közelbe ugrott és kardjainak suhintásával lefejezte. A szörnyűséges, sisakos fej odébb gurult, még mozgott a szája egy ideig, majd nem mozdult már többet.

– Gyerünk, indulni kell! – Kiabált Lili. – Tudják, hogy itt vagyunk. Gyertek, utánam!

Senki nem kételkedett a lány szavaiban.

Lili ment be először a kapuba, Feng követte, maga előtt betaszírgalta a fogollyá vált Triád vezért, aztán Shaozu, Zhenbang, végül Hana.

A nő még visszapillantott a Harcosra. Néhány órával ezelőtt a rendőrség rohamosztagosaként szolgált. Most pedig az alvilág királynak engedelmeskedett. Eddig. Ez a szörnyű halálnem, ahogyan áttranszformálták, mélységesen megrémítette. Élete során, gyerekkorra után szinte sosem félt ennyire, mint idelent. De ezt már elkönnyelte magában, szembenézett az érzésekkel, de túllépni rajtuk sosem fog. Mint egy fal, amit évekig döngethetne, de sosem dől le.

Halál. Ez a szó új értelmet nyert. A halál után jött az újabb halál. A vég után az újabb vég. És ebből részben már ők is kaptak. De vajon mi vár itt még rájuk?

Akármi is legyen az, és akárhogyan is lesz, Hana tudta, hogy életük meg fog változni. Vagy véget ér, vagy máshogyan megy tovább. De valami véget fog érni nemsokára, ebben biztos volt.

De abban is teljesen magabiztossá vált, hogy ha valamit valóban nem akar, az az, hogy idelent haljon meg. Ez a döntés adott neki egy

kis erőt, ahogy a csapat minden tagjának, és követte Lilit és a többi-eket, hogy betöltsék a bábuk szerepét egy olyan őrült játékban, ami-nek szabályait egy nem emberi, mégis mesteri elme alkotja...

32. RÉSZ

Ismeretlenek VI.

Ismeretlen helyen...

Ismeretlen időpontban...

– Megölöööm, megölöööm, megölöööm – dalolta a mély, vidám hang. – Megkerülte a terveimet. Tényleg segít nekik. Hát még ilyet.

– De nem büntetheted, mert nem tört meg semmiféle parancsot – mondta a bugyogó.

– Hát ez bizony igaz. – Kacagott megadóan.

– Nem gondolhatsz te sem mindenre.

– Sajnos ez is igaz. Na de sebjaj, eddig jól alakulnak a dolgok.

– Így igaz, Uram, jól tervezted eddig.

– Na de várjunk, támadt egy még jobb ötletem... Ó, de jó is vagyok! Hm. Ez ad valami melót a számodra is. Érdekel?

– Örömmel hallgatom, Yanluo Wang.

Ezután Yanluo Wang elmagyarázta a tervét, majd mindketten felkacagtak...

33. RÉSZ

A Harcosok születése

16. nap

2008. Szeptember 7.

DIYU

13. Szint: A Kivájt Szemek Csarnoka

– Így készítenek egy harcost – suttogta Lili, elbújt egy sziklaformáció mögé és onnan lesett ki.

Ez a szint máshogyan nézett ki, mint az előzőek. A talaj nem repedett márvány volt, hanem éles, fura, kékeslila színű sziklával borított. Dombok magasodtak a távolban, oldalukban és közöttük megannyi ösvényt „vájtak” a láthatóan kemény kövekbe. Ezek a keskeny utak pedig egy olyan útvesztőt alkottak, amit még nézni is fájt. De azt sem tehetette meg senki, hogy lelép az ösvényről és átugrál a köveken, mert azok meg, mint egy szöges ágy, az ég felé meredeztek.

A kapu az egyik domb tetején nyílt. Körülötte kör alakban embermagas sziklák álltak. A dombról le lehetett látni az alant elterülő völgyre, ami két másik magaslat között húzódott.

A völgy közepén, egy „tisztáson” egy kőoltár szerű képződmény állt, a felülete csurom vér. Ezt monolitok gyanánt újabb embermagas sziklák ölelték körbe.

Odalentről sikoltás csapta meg fülüket. Hóhérokat láttak, hatot. Ebből kettő éppen egy rendőr karjait markolászta, a férfi kapálózott, rugdosott, hasztalanul. A ruhája alapján ez nem rohamosztagos, hanem SWAT tiszt volt, így egyből rájöttek, hogy az étterembe megérkezett az erősítés és valami úton módon ők is lekerültek az alvilágba.

A szerencsétlen férfit az oltár felé cipelték. Mikor megérkeztek vele, ráfektették, karjait, lábait vaskos láncokkal kötözték le és kifesztették a testét.

A két Hóhér mellé még négy állt és a rendőr sikoltása közepette éles szerszámokat – göcsörtös élű késeket, kampókat – emeltek fel és lesújtottak vele. Egyik Hóhér lefogta a vergődő férfi fejét, hogy a

másik kipiszkálhassa a szemgolyóit.

Ezután a rendőr sikolya elhalt, testén és végtagjain hosszú vágásokat ejtettek és kivérezgették.

Ám ez a szörnyű folyamat még nem állt meg. Négy Hóhér lépett az egyik monolit közelébe és vödör szerű dolgokat emeltek fel. Bennük fekete férgek ezrei nyüzsögtek.

A tartalmát aztán ráöntötték a halottra, aki földöntúli hangon sikoltott fel. A férgek bemásztak a sebeken, az üres szemüregben és mint egyfajta vér, kitöltötték a testet. Mozogni kezdett.

Eloldozták. A férgek az utolsó példányig eltűntek a testében. Majd egy fegyvert tartottak neki, amit megmarkolt és a Hóhérok ellenőrizték a Harcosok egy új példányát. Forgatták a fejét, megvizsgálták, hogy minden „rendben” van-e vele. Mikor látták, hogy készen áll a vadászatra, félreléptek az útjából és hagyták, hogy rohanjon, a kapu felé.

Még egyelőre sem a Hóhérok, sem a Harcos nem vette észre őket, így Hana gyorsan visszavonulót fúj: – Na most azonnal húzunk a francba innen!

Lili lépett vissza először, a többiek pedig követték...

34. RÉSZ

Az igazság utolsó morzsái

16. nap

2008 Szeptember 7.

DIYU

15. Szint: A Kitépett Belek Csarnoka

Az átjárókon átrobogva követték Lilit, aki két fordulóval odébb lépett be egy jelbe.

Kilépve a kapun egy gigantikus mocsárba érkeztek. A zöld ég még mindig ott virított fejük felett, a vízfelületekről visszaverődött a fénye, groteszk látványt nyújtott.

A sok-sok kis tó közt ösvények futottak keresztül kasul a szinten, nem láttak benne semmiféle logikát. Itt egy két méteres szakasz, ami hatfelé válik, ott egy hosszú, majd ötven méteres, ami visszafordul, elágazás nélkül. Időnként sziklák – kocsi mérettől ház méretig – zárták le az ösvényeket, mintha valaki egy hülye játékot játszatna azokkal, akik ide érnek. A nagy sziklákat csak úgy lehetett kikerülni, ha a vízbe léptek.

Ám oda azonban nem mertek belépni, két okból: egy, ki tudja, hogy mi rejtezik a vízfelszín alatt, kettő, emberi belső szervek – belek, szívek, máj, vese – lebegtek a véres vízben. A rothadás szaga csapta meg orrukát.

Mikor kiléptek a kapuból és megéreztek a szagot, azonnal vissza akartak fordulni, ámde...

...a kapu kialudt és eltűnt a szemük elől.

– Na ne – Shaozu tehetetlenül széttárta karjait.

Még Lili is meglepődött, pedig neki ez volt az „otthona”.

Zhenbang fordult kérdően a lány felé. – Ilyen már történt itt?

– Egyszer – válaszolt összehúzott szemekkel, mintha gyanakodna valamire.

Nagyot nyeltek. Érezték, hogy valami nagyon rosszat fognak halani.

– És akkor mi történt?

– Akkor régen maga Yanluo Wang zárta le a kaput. – A lány az égre emelte tekintetét és láthatólag megértve a dolgok mögött húzó-dó logikát, megadóan elmosolyodott. – Nem akarja, hogy kijussatok innen.

– Nem a... Mi? Miért?

– Hogy miért? A választ ő maga fogja megadni nemsokára. Készüljetek, már nagyon közel a találkozó vele.

Ez most megadta az újabb löketet az agyvérzéshez, egyiküknél megjelent az első árulkodó jel: Hana orra vérezni kezdett. Szédelgett.

– Honnan tudod ezt? – kérdezte tehetetlen dühében Zhenbang.

– Onnan, hogy ilyen már történt.

– Mikor?

– Két éve. – Lili csak most nézett a férjira, arcán a kora ellenére egy bölcs nő nyugtató mosolya terült szét.

– És akkor mi történt pontosan?

– Ugyanez. A kapu bezárult mögöttünk.

– És mindenki meghalt?

– Ó, nem. Megtaláltuk a másik kaput.

– Másikat? Úgy érted, van egy másik itt?

– Igen, van. Valahol...

– Hogy érted azt, hogy valahol?

– Úgy értem, hogy lehet a következő szikla mögött, de a szint másik felén is. Yanluo Wang ugyan ezt most bezárta, de az energiaszintet nem tudta, amiből nemsokára, talán már most is, új kapu születik.

Zhenbang a robbanás határára került. – Mi a francot akar ez a Yanluo Wang tőlünk? Miért játszik velünk, mint valami állattal? Miért nem öl meg?

– Ó, biztos vagy benne, hogy idelent akarsz meghalni? – Lili most szigorúan pillantott rá.

Az idelent elszenvedett halál gondolatára még jobban megrémültek.

Hana a vérző orrát törölgette, szemeibe könnyek szöktek, ahogy

a bűzös levegő erőszakosan tódult be tüdejébe, hányinger környékezte. – Kik voltak akkor itt lent két évvel ezelőtt?

Lili szája fülíg ért, mintha erre a kérdésre várt volna mindvégig. – Akkor öten voltak idelent. Öt embert kísértem. Egyikük a rendőrfőnök. A másik ő, Jian, a Triád vezér. Shao, a Tong vezér. A polgármester és a TV igazgató. Ők öten. Vagyis a Mesterbábok.

Most megint sokkoló tényeket hallottak. Ezek szerint a Mesterbábok már jártak itt. Jian ijedten kuporgott a földön, de nem tűnt úgy, mintha ez az első alkalma lenne idelent, inkább csak azon készült ki, hogy már megint itt van.

Úgy tűnt, hogy ezen embereknek – és most nekik is – egyfajta próbát kellett kiállniuk. Ez volt a magyarázat erre az örült játékra. Ám miért? Miért kellett régen a Mesterbábokat is idehozni? Lili tud figurát készíteni bárhol, bárkinek. Felesleges időpocsékolás ez. Mi nek kéne ezért lejönni? Vagy talán...

Lehetséges, hogy...

Mintha egy kalapáccsal csapták volna őket agyon, azonnal megértették a végső igazságot, és azt is, hogy ezt Lili miért nem mondhatta el nekik.

Az igazság nagyon egyszerű volt, és valóban egy mesteri terv. Minden egyes Báb, akit figurákkal irányítottak, egy látogatást kellett tегyen a DIYU-ban. Tehát nem csak a valódi nevekre volt szükség, hanem arra is, hogy itt legyenek. Hogy átítassa őket az alvilág esszenciája? Vagy mi? Ezt már nem tudták.

Tehát nem azért nem tudták irányítani Zhenbangékat, mert nem ismerték az igazi nevüket, hanem azért, mert még nem jártak az alvilágban. Még nem itatta át őket az „esszencia”. Mindennek, egészen Lili kiszabadításától kezdve, az volt a célja, hogy a 23-as egységet is lehozhassák. És mivel most már itt vannak, Yanluo Wang őket is tudja már irányítani.

Mindent tökéletesen elterveztek, amibe a csapat képzettsége időnként beleszólt, ami újabb magyarázatot adott arra, hogy az alvilág királya egyfajta kihívásnak tekintette, hogy velük szórakozhatott. A tesztfeladat Lili kiszabadítása volt. Ez sikerült. Ezután jöttek az emberölési kísérletek. Ezen is átestek. Ezután már

Lao Wangot használva csapdába akarták csalni őket, de erre rájöttek, és a védekezés helyett támadásba lendültek. Lili elrablásával és fogva tartásával a király terveit romba döntötték. De ő kitalált egy vésztervet, ami Lili másik oldalának használatára épült. A lány csak egy Mesterbáb közelében tudott a felszínre jönni, saját maga mellett nem. És végül, a Tien Shan akcióban három Mesterbáb is összegyűlt, így Yanluo Wang ekkor vetette be a másik Lilit, aki a parancsokat maradéktalanul teljesítette és mindenkit lehozott, akit tudott.

És most mind itt vannak, hogy Báb készüljön belőlük is. Nem tudták kivédeni. Vesztettek.

Ám még egy utolsó kérdés felmerült bennük, mégpedig az, hogy akkor mi a helyzet az igazi nevekkel? A jelenlét az alvilágban elég lenne és nem kell név? Vagy még szembe kell nézni a királlyal?

Erre már nem tudták a választ, de a láthatatlan kalapács, miután gyakorlatilag szétverte az agyukat, abbahagyta a tombolást és visszavonult.

Lili mindent látott rajtuk, figyelemmel kísérte, mikor Hana a földre roskad, Shaou a fegyverre támaszkodik és majdnem fejfelé zuhan bele a vízbe, Feng tébolyultan kuncogott, Zhenbang pedig behunyta szemmel igyekezett tudatosítani magában az első és utolsó vereségüket.

– Látom, már mindent tudtok – mondta Lili. – Ez a hely ilyen, elmeséli nektek az agyatokban. Sajnálom, de ezeket én ugyan mind tudtam, de nem mondhattam el a parancsok miatt, illetve, üm, hát, pontosabban fogalmazva egy két részletet még én sem tudtam, de már nem érdekes.

Percek teltek el. Sok évnyi, hibátlan akciósorozatok, küldetések, és a legegyszerűbb végez velük. A 23-as egység a nyolc éves pályafutásának végére érkezett. Mindent élveztek eddigi életükben, az életstílust, az akciókat, a harcot, egymást is kedvelték, szerették. De most mindennek vége.

Feng abbahagyta a kacagást, és láthatólag már teljesen megőrült. Arca teljesen eltorzult, még Lili is megijedt tőle egy pillanatra. – Ha találkozunk a királlyal, akkor ne ücsörödjünk itt! Találjuk meg azt a

kaput mert itt rohadt bűdös van!

Lassan összeszedték magukat, nem szóltak egymáshoz semmit. Csak követték életösztöneiket, hogy minél előbb kikerüljenek innen, ebből a szörnyűségből, és láthassák a királyt szemtől szemben. Essenek túl rajta.

Jiant maguk előtt taszigálták és egy véletlenszerű irányba indultak el, hogy megkezdjék utazásukat ezen a szinten, a végeláthatatlan bűzös, rothadó mocsárban, hogy megtalálják a kivezető kaput.

És közben mindannyian azzal a ténnyel küszködtek fejükben, hogy hamarosan valami gyökeresen megváltozik az életükben...

35. RÉSZ

Blokád a Tien Shan étterem körül

16. nap

2008. Szeptember 7.

Kína

Shanghai

Tien Shan étterem, hajnali 1:40

Már nemcsak az étteremhez vezető utcákat zárták le, hanem a fél kilométeres körzetben az összeset. Több, mint száz rendőrségi jármű blokkolta a sárga szalaggal leválasztott utakat, az esemény rendkívüli számba ment és még mindig úgy kezelték, mintha a gyanúsítottak befészkeltek volna magukat és mindenkit megölnek, aki a közelükbe megy.

Senki nem tudta, hová tűntek a rendőrök, a testőrök, na meg a rendőrfőnökök.

A Shanghai rendőrség ezredese vette át a rendőrfőnök helyett a parancsnokságot. A helyszínre újabb rohamosztagosokkal érkezett.

Mikor a fekete Audi gyártmányú kocsit megállt, az ezredes kiszállt és elámult. Régen látott ilyet, ilyen felhajtás talán az olimpiai játékok előtt volt pár városban. De most nem százakat kellett megfékezni, hanem csak hat embert. Ő legalábbis így tudta.

Bemaszírozott a szétrombolt bejáraton, míg a rohamosztagosok átvették az irányítást a közelben félelemtől remegő tisztektől.

Az ezredes az ötvenes éveiben járt, bár erről tízet is letagadhatott volna. Szemöldöke vastag, szeme szúrós, állai vaskosak, teste szintiszta izom.

A belső egységek tizedese állt elé remegve, már rettenetesen félt, hisz a feje felett emberek haltak meg és tűntek el nyomtalanul, félelmetes hangokat hallott, időnként üvöltéseket, sikolyokat, ám ezek azután történtek, hogy az utolsó egységek is kámforrá váltak. Mint ha valaki még mozogna odafent.

– Uram – tisztelgett a tizedes.

Az ezredes is köszöntötte, majd jelentést kért.

– Uram, mindenkivel megszakadt az összeköttetésünk – jelentett a tizedes.

– Ezt már tudom. A SWAT egység is felment már?

– Igen, uram.

– És velük is?

– Igen.

– Felment bárki más is eddig?

– Csak a testőrség.

– És mi volt az utolsó adásban?

– Annyit tudunk, hogy egyik hatfős egységről érdekes jelentés érkezett a SWAT-tól, de aztán megszakadt a kapcsolat. Azt jelentették, hogy a Bravo egységet... hát, szörnyen megkínózhatták. Kivájták a szemeiket.

– Krisztusom. Nemrég olvastam a fájlokat, a töredékeket, de ezt nem hiszem el, hogy ezek a jól képzett emberek ilyesmit tennének.

– Uram, csak azt mondtam, hogy mit jelentett a SWAT, mielőtt eltűntek.

– Eltűntek? Nem csak megszakadt az összeköttetés?

– Hát, uram, nos, az igazság az, hogy megpróbáltuk bemérni a rádiók helyzetét, de nincsenek itt. Eltűntek. Csak a Bravo egység rádiójának jeleit fogjuk, de az ki van kapcsolva.

– Értem. Mi mást jelentettek még?

– Többen láttak egy Lili nevű kislányt és egy papírlapról is szóltak valamit.

– Lili? Csak nem Mr. Cheng lánya?

– De, ő az.

– Hát ő meg mit csinál itt?

– Nem tudjuk.

– Rendben, emberek, szedelőzködni, felmegyünk – fordult hátra a talpig páncélba öltözött emberek felé.

– Uram, várni kéne.

– Mire?

– Mondtam, a rádiók nincsenek ott. Ha felmennek, senkit nem tudnak megmenteni.

- De a Bravo egység még ott van. Élnek?
- Igen, de szörnyű állapotban vannak.
- Akkor először felküldjük a robotot és körülnézünk.
- De uram...

– Fogja be tizedes! – Az ezredes intett, hogy hozhatják a robotot.

A kis, félméteres szerkezet piciny lánctalpakon tudott gurulni. Tetején három kamera tudott nézni több irányba.

Az étteremben minden lépésük alatt recsegtek az üvegszilánkok. Két nő nekiállt feltakarítani ott, ahol járkáltak. Az étterem egy ideig nem fog vendégül látni senkit, az is biztos, még hetekig le lesz zárva, nyomozás, helyszínelés, és ha kiderül, hogy a tulajdonos segített a gyanúsítottaknak, még le is tartóztatják majd.

Pár férfi laptopokat cipelt be, két feldőlt aszalt egymás mellé állítottak, és rátették a gépeket. Közben a robotot is beüzemelték, lehívták a liftet, amibe többen úgy néztek, mintha a felvonó elevenen megenné az embereket.

A robotot betették a liftbe, majd felküldték az első emeletre.

A laptopok köré gyűltek páran: egy őrmester – aki irányította a gépet –, az ezredes, a belső egység tíz tagja és a rohamosztag egy-két embere, a többiek biztosították az ajtót és nézelődtek a rombolásban.

A lift elérte az első szintet és a képernyőt mindenki feszülten leszte.

Máris két hullát láttak, egyiknek a nyaka, másiknak a halántéka átlóve.

– Ezek a testőrök? – kérdezte az ezredes a tizedestől.

– Igen, uram.

– Menjen keleti irányba! Nézzünk körül!

– Uram, ez a szint egy nagy labirintus.

– Tudom. – Mondta. – Én is már időztem odafent – vigyorgott egy pillanatra, a tizedes is, de neki hamar visszatért a szörnyű kedve.

A gyönyörök kertje most kietlen, vészjóslóan csendes volt.

A robot egy elágazáshoz érkezett. Az őrmester minden irányba elfordította a kamerát. Egyiken valamit láttak.

– Erre menjen! – utasította az ezredes.

A robot elfordult, majd lassan araszolva halottak felé közeledett.

– Hát ez bizony egy kivégzés. – Mondta a férfi. – De honnan lőttek? Forduljon körbe!

A gép nyüzszítve tett egy 360 fokos fordulatot, de nem látták azt, hogy honnan terítették le ezeket a férfiakat.

Ám a tizedes kiszúrt valamit. – Uram, ott, nézze!

– Mi az?

– Egy vékony csík a falon. Szerintem valami rejtett ajtó.

– Mi van a másik oldalon?

– A külső fal.

– Lehet benne járni talán?

– Sok titka van ennek az épületnek.

– Kerítsék elő az igazgatót!

– Már elment érte egy egység, de nem tartózkodik otthon.

– Adjanak ki rá körözést!

– Meglesz, uram.

– És mi van a fentebbi szintekkel?

– Azok le vannak zárva. Nem lehet oda bejutni, csak kódokkal az ajtókon át, a lifthez is szükséges egy ilyen. De senki nem is ment oda fel. Minden az első emeleten és itt történt.

– Na jó, menjen tovább!

A robot pár üres forduló után egy szoba ajtajához érkezett, ami résnyire nyitva állt.

– Lökje be!

Az őrmester előre-hátra húzogatta a kart, majd a kis gép be tudott gördülni. Ekkor pedig...

– Édes jó atyáúristen – nyögte ki az ezredes, a mellette állók pedig elképedtek, egyik titkárnő össze is csuklott: elájult.

A szobában a Bravo egység feküdt, de hogy milyen kondícióban, arra nem találtak szavakat. Való igaz, a szemeiket kivájták, mintha valami örült tette volna ezt pár evőeszközzel.

– Ezt ők tették volna? – kérdezte az ezredes.

– Nem hiszem, uram – válaszolt a tizedes. – Ezek profi gyilkosok, de nem szadisták.

– Hm, és az mi? Valamit mondtak valami papírlapokról az

utolsó adásokban. Az lenne az?

A tizedes közelebb hajolt, de megvonta a vállát. – Nem tudom. Talán.

– Mi áll rajta?

– Én nem ismerem fel a jeleket.

– Én sem... Na mindegy, menjen közelebb! – utasította az irányítót.

A robot már centiméteres közelségből mutatta a papírlapot, és a ráfestett két szép jelet. Ám hirtelen nekiment...

Erős, zöld fényt villant a képernyőkön, még a nézők is hunyorogtak, majd az adás megszakadt.

– Hát ez meg? – fordult az ezredes kérdően az őrmesterhez, aki úgy kapta el a kezét az irányítókarról, mintha egy szakadékba vitte volna a gépet.

– Játssza le az utolsó másodperceket! – kérte a tizedes.

Míg egymás után többször megnézték a felvételeket, majd az utolsó pillanatokat, csak ekkor vették észre, hogy a Bravo egység egyik tagja megmozdította a karját. Mintha elfelejtették volna, hogy még élnek, most ez eszükbe jutott.

– Ismeri valaki azokat a jeleket? – Tett fel az ezredes egy gyors kérdést, de mindenki a fejét rázta.

– Na jó, akkor készülődni, felmegyünk a Bravo egységért! Közben nézzenek utána azoknak a jeleknek, elektronikus könyvtár, internet, szerezzenek egy fordítót, akárkit!

A férfi magára öltött egy nehéz páncélruhát és hat tagjával egyetemben a lift felé indult. Eleinte nem akart a fent rejtőzködő egység újabb céltáblájává válni, de a rohamosztagosai annyira jók voltak, hogy úgy érezte, talpon maradhatnak. Évek óta együtt dolgoztak, születésnapokat, Újévet ünnepeltek közösen, szinte barátok lettek.

A többi nehéz fegyverzetes lent maradt, hogy biztosítsák a helyszínt, még mindig azt hitték, a hat mézárós odafent van és bármikor menekülni akarhatnak.

A liftbe lépve felmentek az első szintre.

Amint finoman csilingelt egyet az ajtó, kinyílt és máris meglátták a két, nyakon és fejen lőtt hullát. Síri csend honolt, érezték a

lőporszagot a levegőben, a hőség miatt még mindig izzadtak, főleg ebben a nehéz ruhában.

– Mondja, merre, követjük a robot útját!

– Igen, uram – mondta az őrmester. – Ööö, most kelet felé. Aztán a második lehetőségnél jobbra, aztán balra és ott lesz az ajtó.

Elindultak. Második lehetőségnél jobbra kanyarodtak, majd balra és hamarosan az említett ajtó közelében álltak. Nagyot nyeltek. Biztosították a terepet, minden tüzelési szöveget lefoglaltak, majd körbevették az ajtót és az ezredes néma parancsára az egyik férfi betolta a fegyverének a csövét. Bepillantottak...

– Édes jó uram istenem... – motyogta az ezredes.

– Mi történt, uram? – kérdezte a tizedes.

– Látjuk a Bravo egységet. Egy méterről...

– Még mindig élnek?

– Azt hiszem, igen. De ez... a szemek... te jó ég. Szerencsétlenség.

Hirtelen egy titkárnő szólt bele a vonalba. – Uram, uram! Megtaláltuk a jelek jelentését a papírlapon.

– Na, remek. És mit jelentenek? Egy figyelmeztetés talán?

– Nem, uram. A jelek azt jelentik, hogy DIYU. Ez az alvilág neve. A pokoló.

– DIYU... – ismételte hitetlenkedve.

– Igen, DIYU.

– Uram – mondta az őrmester letről – a robot akkor tűnt el, mikor nekiment ennek a lapnak.

– És hogy? Mi van, ha közel megyünk? – A tarkóján állt a szőr, hátrébb irányította az embereket.

Most megint a tizedes szólt bele. – Ne menjenek közel! Uram, ne!

– Jó, nem megyünk!

– Lili felbukkanásával együtt ezt a lapot említette mindenki, mielőtt eltűntek.

– Hm. Találjanak régi eseteket! Eltűnt személyekről. Ha bárhol felbukkan ez a lap, azonnal szóljanak!

A lenti egységek munkához láttak, telefonáltak, hiszen a rendőrségen is maradtak bent emberek túlórázni a speciális eset miatt. Így ők máris kutakodtak a számítógépes adatbázisban.

Az ezredes az ajtó félfájának támaszkodva a pillanatnyi nyugalomban nézte a Bravo egység szörnyen járt tagjait. Le kell őket vinni, azonnal orvosi ellátás kell nekik, talán még megmenthetőek. Emellett úgy érezte, ez nem a gyanúsítottak műve, mert ezek jól képzett emberek és nem pszichopata gyilkosok. De ha nem ők tették, akkor ki?

A férfi még hitt a természetfelettiben is, és maga sem tudta miért, de valami furcsa bizsergést érzett a papírlap felől. És nem csak ő. Szinte mindenki, aki körülötte állt. Az agyában felöltött az a lehetséges variáció, hogy mi van, ha ez a lap képes elvinni oda az embereket, ami rá van írva? De nem. Ez fizikailag képtelenség.

Két perc múltán a titkárnő jelentett, villámgyorsan bukkantak rá az adatokra. – Uram, megvannak az esetek. Ezekről a papírlapokról több esetben említést tettek az eltűnt személyek lakásán, utolsó ismert tartózkodási helyükön összegyűjtött bizonyítékok közt. Az érdekessége ennek az, hogy nem egy ilyen személy előkerült, de nem emlékeztek, hol voltak napokig, hetekig.

– Tehát ennek a lapnak valami speciális ereje van? Mi ez az egész?

– Ezt nem tudom, uram, de még érdekesebb az, hogy ez az eltűnés-előkerülő eset két ismert emberrel is megtörtént.

– Tényleg? Kik azok?

– Mr. Cheng és a rendőrfőnök...

– A főnök? – az ezredes régen egyenes, őszinte embernek ismerte. De való igaz, az elmúlt két évben megváltozott. Majd eldöntötte, hogy mit fognak tenni. – Rendben. Akkor lehozzuk a Bravo egységet és lezárjuk az egész emeletet, sőt, az egész éttermet! Kutassanak ez után a DIYU dolog után! Mindent tudni akarok róla. És azt is találják meg, aki kikaparta ezeknek a szerencsétleneknek a szemét!

– Uram, nem hiszem, hogy ezt a főcélpontjaink tették.

– Igazából én sem, de akkor meg ki?

– Nem tudom, de...

A további szöveget az ezredes már nem hallotta, mert a mellette

álló rendőr felkiáltott.

Ugyanis a földön heverő Bravo egység egyik tagja úgy pattant fel a földről, mintha rugóra járna.

Ezután felharsantak az üvöltések, majd felugattak a fegyverek...

36. RÉSZ

A kapu keresése

16. nap

2008. Szeptember 7.

DIYU

15. Szint: A Kitépett Belek Csarnoka

A kapukeresés ebben a förtelmes, bűzös ingoványban megviselte a csapatot. Mivel nem hoztak gázárcokot, a szagokat igyekeztek szájuk elő kötött, pólójukból letépett rongydarabokkal megfékezni, de azok csak tódultak be a légcsoveken.

Hana volt a legrosszabbul, elérte a tűrőképességének határát és öklendezni kezdett. A gyomra fájt, szemeibe könnyek szöktek. A többiek hasában még csak kavarogtak az ételek, amiket a Tien Shan akció előtt fogyasztottak, miközben a falban vártak az események megindulására.

Útjuk során kerülgették a véres vízzel kitöltött tavakat, melyekben már nemcsak szervek, de egész emberi testek is lebegtek. Hasfaluk valami éles szerszámmal felnyitva, belsősegeik kipakolva, nem egy oszladozó holttestből még lógtak kifelé a belek, mintha ezzel kötnék ki magukat a tó partjához, hogy ne sodródjanak beljebb.

A sziklaképződmények a leghetlenebb helyeken blokkolták az ösvényeket, mintha szándékosan ide pakolták volna őket, emiatt a megkerülésükkor a mocskos vízbe is kellett lépniük. Szerencsére – éppúgy, mint egy igazi tó esetében – nem sülyedtek egy lépéssel odébb a mélybe, hanem csak bokáig, térdig merültek el.

Míg csendben, szenvedve kerestek, és Shaozu időnként egy sziklára mászott, hogy fegyverének távcsövével körbekémleljen, agyukban győzedelmeskedett a vereség ténye. Elvesztették a harcot az alvilág királya ellen. Mikor Lilit elrabolták, akkor azzal csak az időt húzták. Nem oldottak meg vele semmit. És végül a saját, jól ki-tervelt akciójukat fordították ellenük.

A tény, hogy Bábok lesznek, pánikkal is eltöltötte őket. De ha

nem lesznek azok, akkor idelent pusztulnak el. Ennél mindenképpen jobb az első opció, hiszen amit idelent tapasztaltak, azt hosszú távon emberi elme nem bírja sokáig elviselni.

Ám egy másik kérdés is felvetült. Ha Yanluo Wang Bábot akar készíteni belőlük, akkor miféle? Szolgabábok lesznek? Vagy mások? És ki lesz az irányítójuk?

Gondolataikat Lili felfedezése szakította félbe: – Ott a kapu, ott, ni! – mutatott a távolba.

A világitó átjáró ugyanúgy a talaj felett lebegett fél méterrel, körülbelül száz méterre tőlük. Shaozu biztos volt abban, hogy abba az irányba már egyszer elnézett, így arra tudott gondolni, hogy a kapu csak most jelent meg.

Ám ekkor szélfuvallatok támadtak fel és újabb förtelmes bűzt toltak be légsöveiken. Hana ismét öklendezni kezdett, Shaozu köhögni, és könnyezni, Feng még jobban az arcához szorította a rongyot, szájába már a gyomrából kisebb adagok nyomultak, míg Zhenbang is hasonló kondícióban szédelgett.

És bár Jian a jelek szerint járt itt, elhányta magát.

Mindezek ellenére Lili teljesen jól volt. Semmi hányinger, még mélyeket is szippantott a levegőből. Lenézve szörnyű állapotukra még sajnálta is őket.

Egy lapos szikla tetején álltak, összeszedték magukat, majd a kapu felé indultak. Lili indult előre, utána Jian, akit Feng taszigált, majd Hana, Zhenbang és Shaozu.

Lili már majdnem lelépett a szikláról, mikor megtorpant. A többiek is megálltak mögötte.

– Harcosok – mondta Lili a kapu irányába meredve.

– Hol? – lépett előre Hana.

– Előttünk. A kapunál. Ott. – Mutatott.

Való igaz, csak ekkor vették észre a mozdulatlanul álló, szörnyű állapotban lévő egykori rendőröket. Úgy álltak a kapu körül, mintha őriznének és ők szednének a jegyeket a téboly előadására. Úgy nézelődtek körbe, mintha látnának, de kivájt szemek miatt erre fizikailag nem voltak képesek. Így hát valami más módon, de láttak.

– Van valami ötleted? – kérdezte Zhenbang Hanától, remélte,

hogy a nőnek a körülmények ellenére is még jól működik az agya.

– Van. Shaozu onnan lő! – Mutatott egy közeli, kisebb sziklára. – Remélem nem veszik észre, így majd csak a hang irányába fognak rohanni. Mi ezt pedig innen várjuk meg, ahol most állunk! Aki közel ér, lepuffantjuk, és kiiktatjuk mind a hatot. Ugye csak hatan vannak? – kérdezte Shaozutól.

A férfi a hatalmas fegyvert felemelte és belenézett a távcsőbe. – Igen, hatan.

– Jó, és végső megoldásként Lili pedig a kis szikla tövébe áll, ha mégis közel érnének a mesterlövészhez, akkor ő végzi ki őket. Meni fog? – kérdezte Lilitől.

– Háát, jelenleg én vagyok most a legerősebb közületek, csak sikerül valami – kacscintott a lány.

Jiant hátra irányították, a férfinek pedig esze ágában sem volt elszökni tőlük. Még ha el is akarták rabolni, most nagyobb biztonságban van velük.

A többiek helyezkedni kezdtek, Shaozu és Lili lefutottak a szikláról, át egy ösvényszakaszon, egy sekély vízű tapon, majd ráfutottak a kisebb sziklára. Ennek magassága nem haladta meg a két métert, az alapterülete is körülbelül ennyi lehetett. Ám a nagyobb már jó tízenöt méteres átmérővel és kétembernyi magassággal rendelkezett.

Shaozu lefeküdt, a Barret alsó támaszait kihajtotta, majd rákésztült a lövésre. A többiek a nagyobb sziklán szétszóródtak, Lili a kisebbiknek a tövébe állt, láthatatlan kardjai most beleértek a vízbe, így a felületén megint átfutott a kék villámlás. Már jól ki tudták venni az ívét, formáját. Egy ősi kardra hasonlított. Hana a Desert Eagle-jét szorongatta és féltérdre ereszkedett, Feng az M4-esét és nagy terpeszben állva a vállához szorította azt, Zhenbang pedig mellette, szintén vállhoz tartott sörétesével készült a támadásra.

Shaozu folytatta a lövés előkészítését. A távcsőbe nézett, a távolság függvényében állított az irányzékon egy picit, majd mikor készen állt, hüvelykujját Hana felé mutatta. A nő visszaintett, Shaozu pedig egy pillanatra behunyta a szemét. Mikor kinyitotta, máris egy szörnyűséges fej jelent meg a távcsőben. A szeméből éppen egy féreg mászott ki, lecsúszott a szétkaristolt arcán, majd beslisszolt az orrán.

Na, elég ebből, gondolta a férfi. Ezt a fajta halált senki nem érdemli meg. Jobb ennek, ha véglegesen meghal.

Hana a társaira pillantott. Akármi is történik, akármilyen Bábót is készít belőlük a király, remélte, hogy senkit nem veszít el és azt is, hogy a csapat maradjon egyben, csak a megbízó változzon. Eztán pedig úgy dolgozhatnak majd, mint szellemek, vagy a halál angyalai. Hát, szép kilátás, gondolta, majd magában felüvöltött: *Gyerünk, bassza meg, essünk túl rajta! Hadd szóljon!*

Újabb jelet adott a férfinek.

Shaozu jóváhagyta egy másik kézmozdulattal, majd a távcsőbe nézett, és meghúzta a ravaszt.

Mivel a fizikai törvények itt is működtek, a lövedék kiszáguldott a csőből, eldurranásával egy időben Shaozu is hátracsúszott egy keveset.

A töltény átrepült a bűzös levegőn, és a maga háromezer hatszáz kilométer per órás sebességével a szörnyűséges fejbe csapódott. Átszakította az orrnyerget, becsusszant a fejbe, majd a koponyát hátul egy ökölnyi darabon kilyuggatta. Fekete áradat követte a golyó röp-tét, a férgék pörögtek a levegőben. A Harcos beledőlt a vízbe. Végérvényesen meghalt.

Ám a többi felemelte fegyverét és tüzet nyitottak. Mi több, mindezt futva, a dörrenések irányába iramodtak, még hozzá természetellenes sebességgel.

Shaozu célra rántotta a fegyvert, és megint lőtt. Mellkastalát, a célpont mintha egy láthatatlan falba szaladt volna bele.

Ötven méter maradt...

Már Feng is kilőtt egy rövid, hármas sorozatot. Minden lövedék a Harcos mellkasába csapódott. Az ösvényre hullott, majd becsúszott a vízbe.

Negyven méter maradt...

Shaozu megint tüzelt, most hastalátot okozott. A lövedék puha részeken száguldott be, a hátán jött ki. A lény elborult.

Harminc méter maradt... Ezek piszok gyorsak, gondolta a mestertlövész.

Feng újra tüzelt. Két nyak és egy fejtalát. Az egykori rendőr

először lelassított, mintha még magában vitázna azon, hogy meghaljon-e vagy sem. Végül megállt, majd oldalra dőlt.

Húsz méter maradt...

Az utolsót Zhenbang és Hana intézték el, a sebesen rohanó célpontnak nem sok esélye maradt.

Egy ideig még vártak. A lövések még visszhangzottak is, de hogy miről verődtek vissza a hanghullámok, nem tudták. Abból indultak ki, hogy egy ilyen Harcos nemrég a szitává lövés után is felkelt, így hát megint erre számítottak.

Ám semmi nem történt.

És csak ekkor vették észre, hogy a messziről, szinte vaktában, kapásból leadott lövések egytől-egyig a közelükben csapódtak a sziklába. Még a nagy rohanás közepette is majdnem eltalálták őket.

Shaozu közben még pásztázta a kapuhoz közel eső területet, majd egy idő után jelentett: – Tiszta!

Felálltak és lesétáltak a sziklákról, a nagyobbik tövében gyűltek össze.

– Remek munka! – Vigyorgott Lili és azt gondolta, hogy ez a csapat félelmetesen jó. Ő tudta, mire képesek ezek a Harcosok, mégsem maradt esélyük velük szemben. – Na, most már mehetünk a kapuhoz.

Míg lassan haladtak előre, rájöttek, hogy talán ezek az utolsó pillanataik együtt. Nem volt energiájuk beszélni, de lopva pillantottak egymásra. Némán mondogatták egymásnak azt, hogy *megtiszteltetés volt veletek dolgozni. Minden jót srácok. Viszlát a következő életben.* És remélték, hogy ha Bábok is lesznek, attól még együtt maradhatnak.

A kapuhoz vezető ösvény elkanyarodott, mert egy jó ötven méteres tó másik partján világított. *Nem, nem úszunk át,* mondogatták magukban. Így hát meg kellett kerülniük a tavat.

Lili látta, hogy inkább a kerülés mellett döntenek, így elfordult, és elindult.

Ám két lépés után megtorpant. A víz felé fordult, a kapu irányába nézett a másik oldalon. Közben szépen lassan „előhúzta” kardjait, amik most megint a vízbe értek és kékesen felderengtek.

Ám senki semmit nem látott, láthatólag még Lili sem, mert megsértette a szemét, nem egy pontra, hanem többre nézelődött.

A hideg azonban kirázta őket, amint Lili megint védekező alapállást vett fel. De rajta kívül semmi nem mozdult.

Hana lépett a közelébe és halkán kérdezte. – Mi baj? Mit látsz?

Lili rá sem nézve suttozta: – Van valami a kapunál. A tó másik oldalán.

– És mi az?

– Azt már nem tudom, de valami van ott, az tuti.

Megint megérkeztek az acéllábú pókok, amik centiméter mélyre mélyesztették hegyes lábaikat és ütemesen haladtak a hátukon végig, az agyuk felé. Az adrenalin szintjük emelkedett, ezzel egyenes arányban a félelem faktoruk is.

Hirtelenjében egy nagy csobbanást hallottak a kapu közeléből. Mintha valaki egy nagy követ dobott volna a vízbe a magasból. Majd megint. És megint. Egyre közelebb és közelebb.

Mikor pedig a mocskos víz ráfröccsent a vízben gázoló valaminek a lábaira, Lili torka szakadtából üvöltött: – Ez Xing Tian! Futás!

Megindultak az ösvényen, hogy mielőbb a kapuhoz érjenek, bárhová is vigyen. Ezzel a döggel nem akartak szembenézni.

Ám amilyen ütemben közeledett, belátták, hogy ezúttal nem fogják elkerülni a konfrontációt vele.

A vízoszlopok közeledésében pedig a lény teste teljesen láthatóvá vált, kirontott a sekély vízből, ami neki csak a térdéig ért, följük tornyosult és a baltája máris zúdult feljük...

37. RÉSZ

Ismeretlenek VII.

Ismeretlen helyen...

Ismeretlen időpontban...

- Eljött az idő. A figurák készen vannak?
- Igen, királyom. Ahogy parancsoltad.
- Remek, remek – tapsolt örömében a király.

38. RÉSZ

Káosz a Tien Shan étteremben

16. nap

2008. Szeptember 7.

Kína

Shanghai

Tien Shan étterem, hajnali 2:30

– Mi volt ez, az isten szerelmére?! – kérdezte az ezredes halálra vált arccal.

A Bravo egységet az elfogásuk és bezárásuk után Lili már levitte az alvilágba, Harcost készítették belőlük, majd a lány visszahozta őket, ugyanabba a szobába. Ebből senki semmit nem látott.

Mikor azonban az első felpattant a földről és a figyelmeztetések ellenére nekitámadott a legközelebbi rendőrnek, lelőtték.

Majd a többi is megmozdult és mintha csak erre vártak volna, azok is felálltak.

Az ezredes még mindig szédelegve állt, embereinek kezében még füstölgött a fegyverek csöve.

És eleddig nem vették észre, hogy a fekete vér valójában férgek ezreiből áll és mikor a szobából kivonultak, a vérfoltok mozogni kezdtek. És bár a legtöbbször a földi levegőn gyorsan elpusztult, még bőven elegendő túlélte és kifelé hömpölyögtek a szobából, a lefelé menekülő rendőrök után...

Amint az ezredes leérkezett a földszintre, lezárták a lépcsőház ajtaját, a liftajtót kitámasztották a földszinten.

Az ezredes pedig remegő kézzel nyúlt telefonjához és egy speciális telefonszámot hívott:

– Itt a védelmi minisztérium speciális ügyekkel foglalkozó divíziója. Ezen vonalat felhatalmazás nélkül használni szigorúan tilos. Adja meg kódját, és a veszély leírását!

Míg az ezredes követte az utasításokat, a kis férgek megtalálták az utat a földszintre...

39. RÉSZ

„Ellenség a kapunál”

16. nap

2008. Szeptember 7.

DIYU

15. Szint: A Kitépett Belek Csarnoka

A fegyverek eldörrentek, a lövedékek, a sörétfelhő beterítette Xing Tiant. Az óriást a teste minden részén érték a lövések, de nem érezte ezeket, még csak nem is érdekelte, miféle pusztító energiák zúdulnak rá. Lili felé iramodott és támadott.

A balta a magasból zúdult lefelé. Lili feltartotta kardjait, keresztelte őket egymással és kitért a szörnyű erejű csapást. Ám vékony teste majdnem összetört, a teste megroggyant, fogait összeszorítva tolta vissza a baltát a magasba.

Az óriás ekkor megmászította gondolatait, már nem nyomta lefelé a baltát, hanem felkapta, mintha csak egy esernyőt lóbálna. Majd kitáncoltatta a fegyvert oldalra és balról, nyakmagasságban suhintott. Lili elforgatta a kardjait és ezt is kivédte, de oldalra csúszott a borzalmas erejű támadástól.

Újabb sorozatok csapódtak az óriás testébe, de sajnos teljesen ártalmatlanul.

Eközben – bár hangját nem hallották – Jian sikoltozni kezdett, a földre kuporodott, már nem tudta, hogy a fülét fogja, hogy a fegyverropogás ne rombolja tovább az agyát, vagy a szeméit, hogy ne örüljön meg még jobban a látványtól.

Persze a lövöldözés közepette a csapat tagjainak agykérgén is kegyetlen csata zajlott. Még mindig akadtak gondjaik azzal, hogy felfogják, hol is vannak. Na meg, hogy miféle csata zajlik a szemük előtt egy három méteres óriás és egy másfél méteres lány között. Mindkettejük félelmetes erővel rendelkezett, a nagy lényből ezt még ki is nézték, de Liliből már nem. Úgy harcolt, mint egy amazon. A kék kardjai sebesen cikáztak, két védekezés közt párat mindig bele

tudott vágni a dög lábaiba, karjaiba. Hana és Zhenbang szakértői szemei számára a mozdulatai arról árulkodtak, hogy nemcsak írásművészetet tanult az utóbbi években, hanem magas fokú harcművészetet is, bár ezt sem ő, sem senki más nem mondta róla.

Feng rövid sorozatokat igyekezett belepumpálni a dög fejébe. Mikor Lili keresztültáncolt a tűzívén, várt, majd megint lőtt. A lány lenyűgözte, és azt is el kellett ismernie, hogy egyre jobban kezdte kedvelni.

Shaozu csak egyes lövéseket küldött, ez a fegyver nem volt alkalmas sorozatlövésre. Ő maga is elképedt Lilin, olyan gyorsan mozgott, hogy már-már természetellenesnek hatott, de aztán rájött, hogy neki is nagy előnye van, hisz a testében van egy démon. De hogy ez most segít-e neki a harcban, vagy sem, már nem tudta.

Ám Hana a szeme sarkából észrevett valamit. *Mi a franc volt az?* Odanézett.

Ekkor pedig üvöltöni kezdett, ahogy a torkán kifért és szerencséjére éppen újratöltöttek, céloztak, így hallhatták minden egyes, pánikot keltő szavát: – Harcosok jobbra! A Vízből! Ez Csapda!

A következő pillanatban pedig máris félre kellett ugrania, mert egy volt-rendőr a víz alatt lelapulva közeledett és a közelében hirtelen kinyújtotta a kezeit, hogy elkapja a bokáját. Nem sikerült.

Azonban Hana elvesztette az egyensúlyát és a fenekére zuhant, arccal a tó felé, ahonnan...

...egy teljes Harcos szakasz, közel tíz förtelmes rendőr emelkedett fel. Mindvégig itt rejtőztek, a víz alatt, és erre a pillanatra vártak.

Hana gyorsan célzott és fejbe lőtte a legközelebbit.

Lili pedig látta ezt, a dörrenések és két csapás közt felkiáltott: – A kapuhoz! Futás, gyerünk, gyerünk!

Ezután hátraugrott a lezúduló balta elől, oldalra lépett és kardjait az óriás hasból kitüremkedő feje mellé szúrta. Egy ideig ott tartotta a fegyvereket, fogait összeszorítva még meg is próbálta megcsavarni őket, de Xing Tian ledobta a baltát és mellbe bokszolta. Lili hátrarepült, és a fenekén landolt. Fájt a mellkasa, hiszen gyakorlatilag majdnem beszakadt.

Eközben Zhenbangék megfogadták Lili tanácsát és meglódultak a kapu felé. Jian szinte sikoltozva futott közöttük, már annak a határán volt, hogy azt kiáltsa, ne hagyjatok itt.

Már csak húsz méterük maradt hátra...

Ám a Harcosok lassan célra emelték fegyvereiket...

Hana után Feng rohant, nem is néztek oldalra, csak előre, nehogy az ösvényről belecsússzanak a vízbe, mert ki tudja, mi várhat még rájuk a felszín alatt.

Végül a Harcosok fegyverei eldőrdültek. Mindenki szerencsésnek mondhatta magát, hiszen a célpontjuk Lili volt.

A lány már feltápáskodott és kimeredt szemekkel nézte a rá irányuló fegyvereket. Az utolsó pillanatban ocsúdott, tett egy fura mozdulatot, majd egy pajzsszerű dolog fénylett fel kezeiben.

Shaozu csak ekkor indult el, egy ideig még próbált célozni, fedezni a többieket, de súlyos fegyverét inkább most megmarkolta és futásnak eredt.

Hana és Feng elérték a kaput, de még nem léptek be. Ám mellettük Jian az örülettől sikoltozva lökte félre őket és szinte fejest ugrott be.

A két nő lihegve hátranézett és látták, hogy Lili a rázaporozó lövedékeket kivédi a fényes pajzsaival. Erről rendre lepattogott minden, a vízben kis fodrozódás jelezte, hogy nagy részük ide zuhan.

Ám Feng valami mást is látott, méghozzá azt, hogy három lény Shaozu felé fordítja a fegyvert. Üvöltött neki: – Feküdj!

A férfi tudta, nincs más választása. Hasra vetette magát, csúszott a sáros földön, majd fejfelé a tóba siklott és eltűnt a felszín alatt. Ez mentette meg az életét, mert a helyén, ahol egy pillanattal ezelőtt futott, lövedékek süvítettek át.

Feng egy hosszú sorozattal belelőtt ebbe a három lénybe, de nem foglalkozott a Lilit támadókkal.

Zhenbang is becsatlakozott, csak lőtte kifelé a szikrázó ólomfelhőket, hogy fedezze Shaozut, míg kimászik a vízből, és segítse Lilit is, mert láthatólag most ő is bajba került.

Shaozu kimászott a vízből és ugyan próbált lélegzetet venni az elmerülés előtt, mégis becsusszant egy kicsi lé a száján. Úgy jött ki,

hogy hányt, nem foglalkozott azzal, hogy gyomrának tartalma hová loccsan. Kiegyenesedett és rohant tovább, szédelegve, a lábait nehéznek érezte, a világ forgott vele.

A férfit célzó három lény eldőlt.

Ám ezután Lili rájött, hogy a Harcosok támadása mindössze egy elterelés volt. Erre még Zhenbang is figyelmeztette, aki rákiáltott: – Lili, feküdj!

De elkésett. A lány elfordult a lószerből kifogyó harcosoktól, de Xing Tian ekkor a közelébe ért és meglendítette baltáját... ami becsusszant a lány hasába...

Lili száján vér buggyant elő, szemei kimeredtek. Az óriás kirántotta a baltát, amit belsőségek követtek. A lány térdre csuklott, próbálta visszapakolni a hasába kiomló beleit.

Majd a balta újra lendült és a feje búbjának közepén behatolva a nyakáig süllyedt, szemei élettelenül váltak el egymástól és dőltek két oldalra.

Lili halála után Hana és Feng elképedtek, az egyetlen, igen erős szövetségük eltávozott, ők pedig magukra maradtak.

De legalább már a kapunál álltak...

Óriási szerencsének tudhatták be, de a Harcosok nagyon lassan végeztek el az újratöltést. Ám eközben Xing Tian meglódult feléjük.

Zhenbang és Shaozu is megérkezett a két nő mellé, félelemtől eltorzult arccal nézték a közeledő óriást, a szerencsétlenkedő rendőröket, majd szinte egyszerre menekültek be a kapuba. Bármi is legyen a másik oldalon, a biztos halálnál mindenképpen jobb...

Így hát megérkeztek végcéljukhoz...

40. RÉSZ

A végső megmérettetés

Ismeretlen helyen...

Ismeretlen időpontban...

– Ó, jaj, végre, végre, megérkeztetek. Legyetek Üdvözölve! Vagyis ilyesmit szoktatok mondani odafent, nem?! Hahaha. – Egy vidám, mégis szinte mennydörgő hang szólalt meg előttük a sötétben.

Ezután pedig, szikrák, villámok, tüzek gyúltak minden irányban és máris látták, hova kerültek.

A kapu a tizenötödik szintről nem egy másikra vezetett. Ez a hely valahogy máshogyan nézett ki. A messzeségben nem magasodtak hegyek, fejük felett nem terült el méregzöld égbolt, csak a sötétség, ami, mint valami masszív lény, körbeölelte a területet.

A hőmérséklet nem volt túl magas, a fenti nyári hőség, és az alvilág forrósága után szinte fájni kezdtek.

Mi több, a szörnyű bűz is tovaszállt, csak egyfajta áporodott levegőt éreztek, mintha valami ódon helyen járkálnának.

Egy kör alakú kőlapon álltak, ami a semmiben lebegett. Mérete mint egy focipályáé. A sárga, töredezett felületen félméteres vonalakat fedeztek fel, amik sugárirányban futottak. Ezeket keresztezve koncentrikus köröket láttak, így a helyet több száz, nagyjából két négyzetméteres körcikkekre osztották.

A fényeket a kőlap szélére helyezett hatalmas máglyák adták, időnként a sötétséget fura villámok szelték át, melyek nem szabálytalanul, hanem túlságosan szabályosan keresztezték egymást, geometriai formák rajzolódtak ki – négyzetek, téglalapok, háromszögek, rombuszok –, de hogy ez miért így történt, nem sejtették és azok után, hogy meglátták, ki áll előttük, ez érdekelte őket a legkevésbé...

– Bár az öregebb én vagyok pár ezer évvel, tegeződhetünk, oké? Na? Benne vagytok? Hehehe – hangzott ismét az erőteljes hang.

Zhenbangék csak szaporán pislogtak a jelenség beszédstílusára

miatt. Az újabb lény két és fél méter magas volt, emberi formával rendelkezett. Vörös, ősi stílusú, bőujjú kínai köntöst viselt, vörös színűt, rajta a varrások úgy lüktettek, sőt, mozogtak is, mintha apró élőlények lennének. Időnként összeálltak komplex formákká, néha elslisszoltak, messze egymástól. A lény fején egy fekete kalap állt kicsit féloldalasan, lapos, négyzet alakú tetejének sarkairól apró, madzagra fűzött kövek csilingeltek minden egyes fejmozdulatra.

A feje már érdekesebbnek nézett ki és a legfurább érzést az kellette, hogy nem tűnt félelmetesnek, inkább csak tekintélyt parancsolónak. A bőre fehér, szemei sárgák, pupilla nélkül. Bajsza, szakála fekete, hosszú, egészen a mellkasáig ért. Kezei végén hosszú fekete karmok, fogai is természetellenesen hegyesek, és ezt jól láthatták, hiszen az alvilág királya szélesen mosolygott, szája fültől fülig ért, mintha éppen kismadarak tojásból kikelését figyelné és élvezné a természet fantasztikus jelenségeit.

– Engedjétek meg, hogy bemutatkozzam. A nevem Yanluo Wang. Gyanítom egy-két dolgot már hallottatok rólam, igaz? Hehe – kuncogott, a madzagra fűzött kövek csilingeltek kalapján.

Még messze álltak attól, hogy válaszolni tudjanak, ám a fegyvereket emelni kezdték.

– Jaj már, ne már, na – a fejét ide-oda ingatta. – Eresszétek le, az ellenem úgysem működik! Úgy... jó. Aztán nem hadonászni vele, véletlenül lelőtök valakit. – Az ujját úgy rázta, mintha a gyermekei lennének, akik a délutáni játszadozásra tévedésből nem műanyag, hanem éles fegyvereket vittek. – Szóval végre itt vagytok, és egyedül. Illetve négyen, mégis egyedül, na. A kétoldalú pedig már nem tud segíteni nektek, mert végre kimúlt az egyik oldala. Hm, elég sok bajom volt vele, de most már csak egy kis hisztérikára kell ügyelnem. Ó. Ne mondjátok, hogy nem tudjátok ki volt a két oldalú?! Hát Lili volt. Úgy, bizony. De pszt. – Közel hajolt és suttogni kezdett. – El ne mondjátok valakinek is, jó?

Zhenbangék ettől újra átérték a borzalmakat, sokkhatásokat, mindazt, amit az alvilágba érkezéskor.

A király sóhajtott, karba tette kezeit. – Tudjátok, szorgos kis nem-egészen-ember vagyok ám. Az élő személyeknek gyefajta

kiváltság, hogy itt állhatnak előttem. Persze ezért meg is kell dolgozni. Ma egy icipici kis tesztet végzünk, és aki átmegy ezen a vizsgán, az a harcosom lesz. Ó, jaj, ne rémüljetekek meg, nem olyanok, mint azok a kivájt szeműek. Ó, nem, de nem ám. Elit harcosok lesztek. De csak az, aki átmegy a teszten. Na, most pedig megnézek titeket közelebből. Hmm.

A király fölējük tornyosult, és megmozdulni sem maradt erejük már. Bár ugyanakkor nem is remegtek, még csak nem is féltek. Ez fura. Mi történik itt?

A király persze érezte érzéseiket. Ó, de jó, gondolta. Még ilyenkor is keresik a kiutat, a harci helyzetek megoldását. Még ilyenkor is harcolnak bent, a fejükben, sosem adják fel. Nagyon jók.

Közelről vizsgálgatta arcukat, mint egy örült orvos, aki egy hatalmas túvel ijesztgeti őket. Először Hanat nézte meg magának, a nő a sárga szemekben nem talált „fogást”, nem így a király. Elismerően bólintott, majd Shaozu elé ugrott, mintha bújócskázának és így akarná megijeszteni a férfit. Még a körmeit is kivillantotta, vicSOR-gott. Kacagott, majd ismét egy elismerőt bólintott.

Ezután Feng elé ugrott. Úgy ingatta a fejét előtte, mintha arról kéne dönten, hogy most mi legyen a nővel. Arcára kiült az ámulat, mintha gondolataiból kiolvasná az eddigi eredményeit.

Majd Zhenbang elé ugrott, nála is érdekes fejmozdulatokat tett, majd sóhajtott és a férfi vállára tette a kezét. Érintése hideg volt, Zhenbang úgy érezte, a vállából kiszökik az erő.

– Nos, drága barátaim, van egy rossz hírem. Sajnos az alvilág egy kissé forgalmas lett mostanában. Túlóránunk kell, hogy mindenkinek biztosítsunk helyet idelent. Na de nem érdekes, hisz ez a mi életünk, nem igaz? Hehe. Na tehát, mivel ti nem lelkek vagytok, nem halhattok meg idelent. Legalábbis nem itt. És nem a hagyományos úton. De ha tényleg meg akartok halni, csak szóljatok, megnézem mit tehetek értetek, oké?

Továbbra se tudtak megszólalni.

– Jaj, ne már. Gyerekek! Zhenbang, Hana, Shaozu, Feng, mondjatok már valamit! Halló, ébren vagytok?

Zhenbang akadozva préselte ki száján a kérdést: – Mi... mié... miért va... vagyunk itt?

– Ollállá, végre valaki megszólalt – tapsikolt. – Remek. Azt kérdezitek, miért? Azért, mert jók vagytok. Nagyon jók. Kelletek nekem. Ennyi.

– Kellünk ne... neked?

– Igen, kelletek nekem. Ez az egész mizéria erről szólt. De kissé kacifántosra sikeredett. Minden azon a hülye öregem múltott. De ti kiszúrtátok a csapdát, mi több, elkaptátok az adu ászomat, Lilit. Megizzadtam, míg kitaláltam, hogyan hozhatlak le titeket. Már tudhatjátok, hogy minden gyilkossági kísérlet azt a célt szolgálta, hogy, hm, hogy is mondjátok odafent? Á, megvan, hogy kiugrasszák a nyulat a bokorból. Én is ezt tettem veletek. És most a végső tesztet kell végrehajtani, hogy kitaláljam, milyen Báb legyen belőletek.

Hát ennyi, tényleg Báb lesz belőlünk, gondolták.

– Ugyan már, srácok, nézzétek a jó oldalát – legyintett a király. – Jobb Bábnak lenni, mint idelent pusztulni, nem igaz? – ezzel kacsintott.

– De... de nem tudod az igazi nevünket.

– Miii? Már hogyne tudnám? Én tudok mindenkiről mindent. De minden egyes Bábnak legalább egyszer le kell ide jönnie és elélem állnia. Sajnos ez csak így megy. Ez volt az egésznek a célja, hogy itt legyetek. És végre, itt vagytok, hip-hip-hurrá! Ja, és végül, megnéztetek a saját neveteket, hogy hogyan néz ki leírva az alvilág nyelvén? Na, ide nézzetek! – Ezzel négy papírfigurát vett elő köntösének ujjából. Nézelődött, kivel kezdjen. Hanához ugrott.

– Hana, drága Hana. A Sakkmester, a stratégiai parancsnok. Nézd csak, itt a neved. Yan Li Zhang. Tessék. – Ezzel a nő kezébe nyomta a saját papírfiguráját.

Hana szédelgett. A figuráját elég szépen telefestették. De vajon mivel?

– Hm, ki legyen a következő. Á, Feng. Nézd, nézd! Látod, kölyök? Itt a neved. Zhiyi Ming Xu. Nesze.

Feng kimeredt szemekkel nézte a saját figuráját.

– Shaozu, a Szem, gyere ide. Ne, mégse, megyek én. Tessék, ez a

tied. Hát nem szép? A te neved Shao Chen Lin. Itt van, fogd!

Shaozu majdnem összecsuklott. Vége mindennek. Az életüknek. Mostantól az alvilágot szolgálják.

– És végül, ez itt a tied, Zhenbang, a Nagyfőnök. Hm, érdekes neved van. Itt, nézd! Yong Chun Zhang. Hehe.

Zhenbang behunyta a szemét.

A saját figurájukat kezükben tartva egyre csak az járt fejükben, hogy mindennek vége. De vajon ki lesz a Mesterük? Kinek fognak engedelmessé válni közvetlenül? Csak nem Lilinek? Isten őrizz. Vagy talán a rendőrfőnököknek? Esetleg egyik vezérnek? Vagy talán Mr. Chengnek?

– Akarjátok tudni, milyen parancsok vannak ráfestve? Hm?

Csend. Még azzal küszködtek, hogy felfogják, eddigi életük véget ért és egy másik veszi kezdetét.

– Hm, inkább mégsem mondom el, mik vannak ráfestve. Kivéve az egyiket. És ezzel el is jutottunk a tesztig. Nos kérlek szépen. Itt – mutatott a körcíkkre – egy játékot fogtok játszani. A győztes figuráját semlegesítem, és felküldöm a fenti világba. Normális esetben senkinek nem adok ilyen jutalmat, de titeket nagyon tisztellek, ezért kivételt teszek. A második és harmadik helyezettek a szolgálaim lesznek, vagyis Bábok. Az utolsó helyezett pedig idelent marad, az alvilágban, örökre. Vagyis... Na jó, nem örökre, csak vicceltem. De egy jó ideig. Pár halált át kell élni, aztán majd Meng Pot megtalálni és vizslát alvilág. A vesztes majd mehet facsemetének, vagy levágandó állatnak, hehe. Tehát ezt már sajnos nem tudtam kikerülni. Ez az én személyes szórakozásom már, bár vannak szabályok, amiket én sem szeghetek meg. Normális esetben mind Bábok lennétek és kész, ennyi, de ez tök uncsi. Ezért változtattam, és míg egyet jutalmazok a feljutással, egy másikat büntetek az itteni halállal.

Zhenbang erőteljesen nyögdecselni kezdett: – Mi nem játszunk semmiféle...

– Dehogyan játszol, Zhenbang, ez volt az első parancs, amit ráfestettem. Nos kérlek. Hmm. Ahogy mondtam, elég elfoglalt vagyok. Így hát kezdjük lassan a tesztfeladatot, vagy nevezzük inkább játéknak. Először elmagyarázom a szabályokat.

Megfordult és a körcikkekre, vagy inkább szektorokra mutatott.

– Látjátok a sugárirányú vonalakat? És a koncentrikus köröket?

Nos, a vonalakon falak fognak felemelkedni. Jó magasak lesznek, így átmászni nem tudtok majd. Persze nem minden vonal mentén fog fal emelkedni, egyik másik kimarad. Járatok lesznek így a falak közt, egyfajta labirintus. Ti négy oldalról indultok, kelet, nyugat, észak, dél, de persze fogalmam sincs, hol vannak ezek az irányok, hehe. Na mindegy. A fegyvereitek valahol odabent lesznek. Én középén fogok ücsörögni és egy dobókockával hajigálok majd. Mint egy társasjátékban, annyi mezőt kell előremennetek, amennyit dobok. Az lesz a győztes, aki először éri el a kőlap közepét. Ám itt jön a szépsége a dolognak. Tíz másodpercenként dobok, de ha valakinek két hatos dobok egymás után, utána szabadon cikázhat odabent. Na, és itt jön a másik szépsége a dolognak. Ha összetalálkoztatok egy szomszédos mezőn, meg kell ölnötök egymást... Bizony, bizony. Ha már megvan a fegyver, le kell puffantani a másikat, ha nincs, lehet egymásnak esni ököllel. Ha valakinek megvan a két hatosa, akárhonnán támadhat. Persze ha látja az ellenfelet. Ha valaki meghal, a DIYU szabályai lépnek életbe. A győztes tehát az, aki a legelőször éri el a középpontot, a további helyezés az ettől való távolságtól függ, vagyis ha valaki a legmesszebb lesz, az a vesztes. Érthető?

– És ha mind meghalunk? – Kérdezte Zhenbang.

– Akkor nem lesztek érdeemesek arra, hogy a Bábjaim legyenek, de ezen ne gondolkozz, mert a figuráitokon a parancsok mindent lefednek. Nem fogtok a saját szátokba fegyvercsövet dugni, és ha egymással találkoztatok, a ravaszt is azonnal meg fogjátok húzni, a figurák erről is gondoskodnak. Hát nem remek kis játék ez? Tehát, ha egymásba botlotok, akkor a parancsjelek aktiválódnak és bimm, bamm, bumm. Hehe.

Az eddigi életüknek nemcsak, hogy vége, de még előtte talán a legnagyobb megmérettetésen is át kell esni. Hát ez a kis teszt. Az eddigi legnagyobb ellenfelek fognak odabent cikázni: a csapattársak.

Ami a legjobban megrémítette őket, az az, hogy ha valaki vesz, vagy meghal, az idelent marad.

– Nos, azt hiszem, mindent elmagyaráztam. Készen álltok? – fordult feléjük.

Válasz nem érkezett, de a király látta, hogy egymásra néznek. Érezte a gondolataikat is. Azt mondogatták, hogy: *Megtszeltetés volt veletek dolgozni, srácok.*

– Nos akkor, látom elbúcsúztatok egymástól, így hát kezdjük. – Ezzel tapsolt egyet.

Valami láthatatlan erő kitépte a fegyvereket a kezükből és a kőlapon csúsztatta a középpont felé. Valahol megállapodtak, jó messzire.

Ezután egy erős villanás. Mire kinyitották a szemüket, már nem egymás mellett álltak hanem a kőlap négy szélén. Jó messze egymástól. Hana déli irányban, Feng kelet, Shaozu észak, és Zhenbang nyugat.

A protokolljuk azt mondta, hogy ha bárkit elkapnak, vagy lelőnek, az élet megy tovább. De azt is mind tudták, hogy az a pillanat is eljöhét, mikor egymásra kell emelniük a fegyvereket. Mivel őket nemcsak a munka kötötte össze, hanem érzelmi szálak is, ennek eltévése hatott a legfájdalmasabban. És most pedig, hogy megvan a figura, eljött az az időpont, mikor egymásra zúdítják majd a lövedékeket. A hezitálásuk másodpercről másodpercre gyengült, egyre elszántabbá váltak, ahogy tudták, teljesíteniük kell az írott parancsokat. Nem egész egy perc múlva már Bábként gondolkoztak, és azt lesték, hogyan tudják a legjobb képességeik szerint végrehajtani a kiadott utasításokat.

Yanluo Wang középre futott, izgatottan tördelte ujjait. Leült a földre, majd alatta a lapos felszínből egy göcsörtös szék emelkedett a magasba. Jó hat méterre.

– Huhúú – integetett. – Na, majd ide kell eljutni. És most akkor a falak.

Ekkor – mint valami földrengés – a talaj remegni kezdett. Egy pillanatra attól tartottak, hogy leesnek a kőlapról és a mélybe hullanak, de nem történt ilyesmi.

Ahogy a király mondta, falak emelkedtek a határvonalak mentén. Jó harminc centi vastagok, szürkék, mint a gránit, felszínük szépen csiszolt, egyenletes. Ám már a legközelebbi falakon is vérfoltok

tömkelegét látták. Ezek szerint nem ők az elsők, akik ebben az örült játékban részt vesznek.

A legközelebbi falakon túli területet már nem látták, de ahogy a király mondta, odabent már egy labirintus várt rájuk. Amin minél előbb át kell jutni, középre és ha egymásba botlanak – fegyverrel vagy anélkül – meg kell ölniük egymást. A papírfigurákra írt parancsok már működtek, hisz már semmi máson nem gondolkoztak...

Mihelyst a rengés megszűnt, és az útvesztő készen állt a tébolyult játékhöz, Yanluo Wang a székén lehajtott egy kis evőtálca szerűséget, melynek felpattintotta az oldalát, hogy a kocka ne guruljon majd le róla. – Nos, először kidobom az indulási sorrendet. Nézzük... Hmm... Hana, Sakkmester, neked kettőt dobtam... Feng, Kölyök, neked ötöt... Shaozu, Szem, neked hármat... Zhenbang, Nagyfőnök, neked pedig egyet. Na, megvan a sorrend, tehát Feng, Shaozu, Hana és Zhenbang. Kezdjük!

Kezében rázta a kockát, majd dobott. – Feng, máris hat szektort mehetsz bármelyik irányba. Ne feledjétek, a legrövidebb út nem biztos, hogy az egyenes és akkor ér véget a játék, ha valaki elér engem. A további sorrend a középponttól való távolságok alapján dől el, aki a legmesszebb van a középponttól, az a vesztes. Sok szerencsét... Feng, menjél már szépen, na! Úgy, jó.

Feng rezzenéstelen arccal sétált beljebb hat mezőt. Kétfelé ágazott az átlagosan két méter széles út, a jobb oldal felé ment. Legelőször a fegyverét kell megtalálnia. A hat mező után nem mozdult, csak várt a következő körére.

– Shaozu, neked négyet dobtam. Sok szerencsét!

A férfi beljebb sétált. Az ő fegyvere volt a legerőteljesebb, még talán átlóheti vele a falakat is. De ahhoz meg is kéne találni először.

– Hana, neked hármat dobtam. Neked is sok szerencsét!

A nő beljebb sétált. Ha megtalálja a pisztolyát, majd jobban érzi magát, főleg akkor, ha majd előnyt tud kovácsolni a taktikai helyzetekből, hisz ebben ő volt a legjobb.

– Zhenbang, neked hatot dobtam. Sok szerencsét neked is. Hehe.

A férfi beljebb ment. Ha megtalálja a sörétes puskáját, vagy valaki a puszta kezei közé kerül, esélyes lesz.

– Oké, jön a következő kör. Hmm. Ó, Feng, ez megint hat. Hát micsoda mázlisták vagytok. Hajrá, szabadon roboghatsz odabent, gyerünk, találd meg a fegyvered és intézd el ez ellenséget!

Feng berobogott, cikázott a folyosókon, próbált orientálódni a középpont felé.

– Hm, ez kezd izgi lenni. Hehe. Na tehát. Shaozu, hat.

A férfi ideges lett. Egyik ellenfele már bent szabadon robog. Ha megtalálja a fegyvert, vagy csak eléje toppan, neki vége. De nemcsak neki, hanem mindenkinek. Most majd láthatják, hogy Feng menyire nem ismeri a környékületességet.

– Hana, ez neked is hat. Húha. Izgi, izgi. De még egy hatos kell ám a szabad mozgáshoz, úgyhogy ne ficáncolj! Ott... Állj meg! Jó. Na, nézzük tovább... Zhenbang, neked is hat, hát ezt nem hiszem el. Micsoda mázlista kis lelkek vagytok. Már te is szabadon mozoghatsz. Hajrá, hajrá!

A férfi berobogott, tudta, minél előbb meg kell találnia a fegyverét és csak ezután nekiindulni a középpont irányába. Ha fegyver nélkül teszi ezt és belebotlik valakibe, vége mindennek.

– Na, már csak Hananak és Shaozunak dobálok. Lássuk. Shaozu, ez sajnos egy.

A férfi egyet előrelépett.

– Hana, ez öt.

A nő vett egy mély lélegzetet és ötöt előrelépett.

– Shaozu, ez hat.

Előrement hatot. Most megint egy a hathoz az esély.

– Hana, ez kettő.

Bassza meg! Káromkodott magában, majd belerúgott a falba mérgében. Úgy tűnt, csak Shaozu fegyvere képes átvinni, más nemigen.

– Shaozu, ez hatos. Ó, gratulálok. Szabad mozgás, hajrá, hajrá!

Befutott. Meg kell találnia a fegyverét, amilyen gyorsan csak lehet.

– Hana, annyira sajnálom, te még nem mozoghatsz szabadon.

Vagyis nem sajnálom, élvezem ám, hehe. Na, továbbra is minden tíz másodpercben dobok neked is. Na nézzük! Három.

Előrement hármat. Jelenleg az egyetlen dolog, ami megmentheti az életét az a vak szerencse. Remélte, nem találnak rá ilyen kiszolgáltatott helyzetben. Bár ha közelharcra kerülne a sor, akkor közel kéne jönni és akkor tudna védekezni, de ha valaki megtalálta a fegyverét, messzebről is rálóhat.

– Most hat.

Előrement, egy elágazásnál balra fordult. Hallott valamit, lépteket. Ezek szerint az egyik fal másik oldalán egy ellenfele már ott cikázhat, de az útvesztő miatt nem biztos, hogy egymásba botlanak.

– Megint hat! Gratulálok neked is Hana, hát akkor kezdődjék az igazi játék, mindent bele, sok sikert!

Hana is berobogott, így már mindannyian szabadon mozoghattak és jöttek a fő kérdések: ki talál először fegyvert? Ki lel rá a másikra először? A legfontosabb feladat eljutni középre. És nyerni. De ez fegyver nélkül öngyilkosság. És azt a figura nem engedi. Akkor fegyvert kell találni, de gyorsan...

Zhenbang találta meg először a fegyverét. Óvatosan körülnézve először megbizonyosodott arról, hogy nem áll lesben egyik társa sem.

Mikor látta, hogy a terep tiszta, gyorsan lehajolt érte, felkapta, majd máris pár fordulóval odébb lépett, közben ellenőrizte, hogy rendben van-e. A válasz igen volt, óvatosan húzta hátra a cső alsó részén lévő felhúzó, hogy egy patron a robbanótérbe kerüljön. Majd hallgatózott. Valaki mozgott, tőle nem messze, azt azonban nem tudta megállapítani, hogy ki lehet az. Biztosra vette, hogy éppúgy, mint ő maga, a többiek is a nesztelen járásra törekednek.

Mivel a játék célja a középre jutás, így óvatosan nekiindult...

Másodikként Hana találta meg a fegyverét. A súlyos, hideg fém érintése lenyugtatta dörömbölő szívét. Mivel már Bábként cselekedett, gondolatain eluralkodott a taktikai analízis. Ki a legveszélyesebb ellenfél? Egyértelműen Feng. Gyors, erős,

kíméletlen, és ha közelharcra kerül a sor, könnyen meggyúlhat vele a baja. Utána Zhenbang, hisz mind a fegyverével, mind a puszta kezeivel bárkit szétszed. Végül pedig Shaozu, de ha a helyzet úgy adódik, ő lehet a legveszélyesebb, hisz az ő fegyvere átviszi ezeket a falakat is. És elég egyetlen találat, a hatalmas kaliberű antitank lövedék nem hagyja egyben őket.

A cél a középpontig jutás. Így hát ideje indulni, gondolta.

Harmadikként Feng lelt rá fegyverére. Lenézve rá elmosolyodott. Amin meglepődött. Már Báb, mégis tud mosolyogni. Örült, hogy nem lélektelen zombi lett belőle, hanem érez. Csak épp nem jó dolgokat, és a társairól alkotott véleménye is megváltozott. Ellenségek lettek. Így hát halál rájuk.

Ám ezeket nála is háttérbe szorította a győzelemre való törekvés. Felkapta fegyverét, ellenőrizte. Egy hangot hallott maga mögött, így a puskát vállhoz szorítva megpördült és célzott. De semmi. A fogáson nem változtatva megindult, egy véletlenszerű úton, hátha több tucat kanyar után valahogy közelebb ér...

Utolsóként Shaozu lelt rá a fegyverére. Körülnézett. Tiszta.

Már épp készült lehajolni, mikor a szeme sarkából észrevett valamit. Ez Hana, a taktikai nagymester, aki már előzőleg idetalált és úgy döntött, itt vár egy kicsit, hátha felbukkan a fegyver gazdája. Nem tévedett.

Shaozu az utolsó pillanatban rántotta vissza a fejét, a pisztoly eldörrent, a lövedék egy ökölnyi darabot tépett ki a kőfalból.

A férfi elvesztette az egyensúlyát, a fenekére zuhant. A dörrenés miatt ugyan nem hallotta, hogy a nő közeledik feléje, de nem volt hülye, így ezt jó előre tudta. Felpattant, és elmenekült. Így esélytelen szembenézni a nővel, főleg abban a tudatban, hogy mennyire jó taktikus.

Shaozu pár fordulónyi eltávolodott és a falnak vetette hátát. A füle már nem csengett, már megint hallotta a monoton zúgást, és a lépteket. Ez utóbbi valahonnan jobbról jött.

Balra mozdult. Kilesett. Tiszta. Óvatosan, a falnak lapulva

araszolt előre. Szíve a torkában dobogott. Még ha Báb is lett belőle, a félelmeit nem tudták kontrollálni a parancsjelek.

A sarok mögül már látta a fegyvert, de ha most feléje rohan, megint belefuthat egy tűzívbe. Ezért inkább várt, és járatta agyát azon, mit tegyen...

Eközben Zhenbang egyre csak haladt a középpont felé, de nem tudta megtalálni a megfelelő utat. Az egyik járat már a közelből vezetett vissza. Ha át tudna mászni a falon, máris ott lenne, de ez képzelenség.

A megfelelő út keresésében annyira elmerült, hogy majdnem késsőn vette észre egyik ellenfelét, Fenge-t.

A nő is erre kószált és úgy találkoztak, hogy az M4-es csöve a férfi felé, a sörétes viszont egészen másfelé mutatott. A férfi tudta ebből, hogy ha most azzal vesztegeti az idejét, hogy célra rántja a puskát, addigra meghal. Az egyetlen esélye a gyors vetődés.

Jól döntött. Feng azonnal meghúzta a ravaszt, kilőtt egy jó tízlővedékes sorozatot. Zhenbang körül cikáztak a célt tévesztett golyók, a falból kirobbantott kavicsok. Takarásba került, így gyorsan eltávolodott. A falnak vetette hátát, majd várt. Ez nagyon közel volt, gondolta.

Lépteket hallott. Nyelt egyet, a sörétest a vállához szorította. Közben pedig hangtalanul odébb mozgott...

Shaozu úgy döntött, megpróbálja megteveszteni ellenfelét. Éppen ott állt, ahol a kőfal kirobbant. Leguggolt pár kisebb kavicsért és úgy döntött, dobálni kezdi a fegyver másik oldalára. Hátát még mindig a falnak vetette, bal válla fölött nézett a hatalmas ágyú felé, ami békésen pihent az oldalán. Hajigálta a köveket, de semmi. Az ellenség nem vette be a csalit.

Ekkor azonban előre nézett, és a legközelebbi forduló mögül előttoppant Hana. Pisztolyával a férfi fejére célzott, mindössze két lépésre volt tőle. Shaozu azonnal mozdulni akart...

De elkésett...

A nehéz pisztoly megint eldörrent, a lövedék Shaozu homlokán

ment be és hátul kijött, beleállt a falba, agyvelőt rántott magával és groteszk ábrát rajzolt a szürke falra.

Shao Chen Lin, avagy Shaozu, a Szem, a 23-as egység mesterlövesze életét vesztette a Hanával vívott gyors harcban...

A nő közel lépett és lenézett rá. Nem érzett semmit. Sem sajnálatot, sem dühöt. Csak egyfajta elégedettséget, hogy egy ellenséggel kevesebb...

A nő továbbment, halkán lopakodva a középpont irányába. Remélte, hogy megtalálja végre a jó utat és nyerhet...

Nem sokkal később összetalálkozott Fenggel, aki ugyanilyen halkán mozgott. Egy saroknál találkoztak, válluk egymásnak ütődött.

Egy pillanatra egymás szemébe néztek: Fengében már nem látogta a szerelem érzése, Hanaéból pedig eltűnt a megnyugtató magabiztosság.

Feng volt a gyorsabb, a fegyverét előrelendítette, majd oldalazva csapott vele, hasba találta egykori szerelmét. Hana hátratántorodott pár lépést.

Feng közben terpeszbe állt, és a görnyedt nőt ki akarta végezni. A fegyvert a vállához szorította, majd arcán félelmetes mosollyal meghúzta a ravszt...

Pontosabban csak ezt akarta, mert ha így tesz, nem tud félreugrani az oldalról közeledő Zhenbang elől. Feladta próbálkozását, bevetődött a mögötte lévő fal takarásába. Éppen időben, egy sörétfelhő tépett ki egy hatalmas darabot onnan, ahol egy pillanattal ezelőtt a feje volt.

Hana előtt forgott a világ, a hasba csapás elködösítette látását. Hallotta újra dörrenni a sörétest, majd a gépkarabélyt is. Zhenbang és Feng kíméletlenül lőttek egymásra. A Kölyök tudta, hogy hol van Hana, de nem tudta folytatni a kivégzést, a Nagyfőnöknek pedig fogalma sem volt arról, hogy éppen a taktikai parancsnoka előtt táncol át. Hana célozni akart, de a fájdalom miatt nehezebben emelte célra a pisztolyt, így a főnök – a saját tudtán kívül – kikerült a tűziből.

Úgy döntött, nem foglalkozik velük tovább. Bár az itteni folyosók mintha mind egybefutottak volna, kialakítva egy amolyan déli

csomópontot, vagy valamit. Vagy talán északit? Kit érdekel ez egyáltalán?

Hana köhögve, botladozva továbbindult. Remélte, hogy el tud tűnni két ellenfelének közeléből. És elérheti a közép pontot...

Feng a menekülés közben vaktában lövöldözött hátrafelé, közben az életéért futott. Ám az egyik fordulónál megtorpant. Mivel ő folyamatosan szaladt, Zhenbang pedig időnként megállt, hogy célozzon, a távolság jócskán megnövekedett kettejük közt. A nő lihegett, majd a falnak vetette hátát és halkán visszaosont. Tudta, hogy Zhenbang nagy robajjal fogja követni, így meglepheti.

Nem tévedett. Zhenbang pár másodperccel később befordult a sarkon, puskája a vállához szorítva. Egy nem várt szögből pedig Feng rácélezott és meghúzta a ravaszt.

Zhenbang a csodával határos módon élte túl ezt, hiszen Feng már előzőleg is sokat tüzelt a fegyverével, az előbb is kilőtt vagy tíz töltényt, így a fegyver csak kattant egyet.

A férfi azonban elmosolyodott és a nő felé rántotta a csövet. De elkésett.

Feng üvöltött egyet és nekirontott. Tiszta, agresszív erővel. Felöklelte a nála jóval nagyobb darab férfit, aki azt hitte, egy metrószerelevény jött neki. Elvesztette az egyensúlyát.

Feng eközben nagy terpeszben föléje állt, kényelmesen kivette a tárat a fegyverből, majd újratöltött. A levegőért kapkodó Zhenbang már a csőbe nézett, majd minden erejét összeszedte és kisöpörte a nő lábait.

A lövedékek a fejük fölötti sötétségbe szálltak. Feng egyet még sikoltott is, majd az oldalára zuhant.

Zhenbang felpattant, bár az előbbi roham miatt még szédelgett. Sörétese után nyúlt, hogy péppé löje Feng fejét. Ezzel nagyot hibázott.

Ugyanis így hagyott neki egyetlen másodpercet, melyet a nő ki is használt: felpattant és belerúgott a férfi kezébe.

Zhenbang úgy érezte, egy üllőre tette a kezét és most kalapáccsal rácsapnak. Már tudta, hogy az évek során mit érezhettek ellenfeleik,

mikor Feng nekik ment. Most pedig ő lett a célpont.

Ezután Feng ütött. Ökle Zhenbang arcában landolt, a férfi feje kilendült oldalra. Megfejlte a falat, majd a nő beletalpalt a hasába. A háta mögötti kőlapnak csattant, még a levegője is beszorult.

Feng pedig hátralépett egyet és a fegyvert célra emelte...

Zhenbang azonban minden erejét összeszedve lebukott, a sorozat fölötté rombolta szét a falat. A testsúlyát előrelökte, bukfenchezett egy gyorsat, majd a lövedékeket köpködő fegyverre ráfonta a kezét, felemelkedett és a vicsorgó nő ágyékába térdelt.

Feng szemei kimeredtek. Abbahagyta a tüzelést, a fájdalom elvette az esztét. A férfi pedig most fájó kézfejét meg tudta lendíteni és egy hatalmas jobb horgot adott neki.

Feng állkapcsa összecattant, néhány foga megrepedt, majd a falnak zuhant. Zhenbang megint támadott, most a balról meglendített ökle landolt a nő arcában. Feng elzuhant. Szája vérzett, még most is vicsorgott.

Zhenbang fejbe akarta rúgni, de megint meglepetés érkezett: a nő a kezével feltartotta a lábait, majd a sajátjával térden rúgta a férfit.

Zhenbang összecsuklott, a térde majdnem kifordult a helyéről. Már innen is fájdalom ostromolta az agyát.

Feng ekkor felpattant, lehajolt, belemarkolt a lihegő férfi hajába, majd arcába csapta öklét.

Zhenbang orra vére eleredt, szemei könnyek szöktek. Durr, még egy ütés. Bumm, még egy. Feng kíméletlenül sorozott. Mikor látta, hogy Zhenbang harcképtelenné válik, lihegve a fegyveréért lépett, felrántotta, majd a fejére célzott. *Ég veled, főnök*, mondta gondolatban.

Ám a ravasz meghúzása előtt felcsattant egy dörgő hang: – ÁLLJ!

Yanluo Wang állította le a nőt, akinek esze ágában sem volt el-lenállni.

– Míg ti ütöttétek, vertétek egymást, Hana elérte a középpontot. Ő nyert. Juhéj. Na, a játéknak vége, gyertek ide!

Újabb földrengés kezdődött: a falak besülyedtek a talajba.

Feng segített Zhenbangnak feltápáskodni. Ketten, egymást

segítve botorkáltak a trón felé.

Ekkor meglátták Shaozut: kiloccsantott aggyal feküdt a földön. Ők sem éreztek semmit. Ellenfél volt. És Hana kivégezte.

Kis idő múlva a király előtt álltak. Úgy néztek rá, mint akik kézszen állnak bármiféle parancs teljesítésére.

– Hát, srácok, ez nagyon szép volt. Bár egy-két dolgot nem így tettem volna. Hm. Hana, Shaozut már előbb leteríthetted volna. De nem baj, csak sikerült végül. Feng, te pedig elintézhetted volna Hanat, ha nem a fegyverhasználat mellett döntesz, hanem közel lépsz és ütöd, míg mozog. Hehe. Na mindegy, ez most így sikerült, jól szorakoztam. Na tehát. Utolsó helyezett Shaozu. Így hát ő itt marad. Nézzétek csak!

Megfordultak és a halott férfi testéből egy fura, zöldes fény emelkedett fel, aminek emberi alakja volt. Shaozu lelke. A férfi ijedten nézett körbe, míg újabb lila, vörös, nagyméretű, iszonytató alakú lények jelentek meg, és a kétségbeesetten üvöltő férfi lelkét elvitték, hogy megkezdje hosszas szenvedését idelent.

– Azért nyugodjatok meg, neki is megadom a tiszteletet. Nem kell többször meghalnia, csak egyszer és nem is kell megtalálnia Meng Pot majd, mert odaküldöm hozzá a csajt. Na jó, róla ennyit. Harmadik helyezett Zhenbang lett, hiszen egy körcikkel kijebb állt, második Feng, a győztes pedig Hana. Tapsoljátok meg. Úgy... Jó. Szép volt, Hana. Szép volt Hana. – Ugrándozott a király, a trónja éppen besüllyedt a talajba.

Mögéjük lépett, mintha ő lenne a fotós és készülne a családot jó pozícióba állítani az örökké élő fényképhez. Ám csak a fejüket simogatta. – Nos, ahogy mondtam, a második és harmadik helyezett Báb marad. Ám a győztesnek semlegesítem a figuráját. Hana, ez te vagy. Hm. Add csak ide!

A nő átadta a saját figuráját, Yanluo Wang pedig még a nyelvét is kinyújtotta a nagy koncentráció közben.

– Áhh, kész. – A papírfigura meggyulladt a kezében és szertefoszlott.

Hana pedig – mintha a víz alatt töltött volna el egy kis időt – hatalmas levegőt vett. Hirtelen minden rászabadult. Az, amit tett

Shaozuval, és az, hogy a csapatának végérvényesen vége.

– Felküldelek Hana. Hehehe. De most kapsz egy percet, búcsúzz el a társaidtól!

Hana ránézett – egykori – társaira. Feng és Zhenbang is ráemelte tekintetét, amiből csak a könnyörtelenség süttött. Mostantól minden tanult képességüket az alvilág és a Bábok szolgálatába állítják. A nő sajnálta őket, hogy ez lesz velük, sajnálta Shaozut, hogy kénytelen volt ezt tenni vele és sajnálta saját magát is, hogy most bujkálni lesz kénytelen. De még mindig jobb, mint ennek az örült királynak és a szolgálóinak a szolgálatába szegődni.

– Ég veletek! – mondta társainak. – És sajnálom. – Meglepő módon, de a felé irányuló tisztelet utolsó morzsáinak köszönhetően Feng és Zhenbang egy aprót bólintott...

– Letelt az egy perc. Ég veled Hana. – A király integetett. – De inkább úgy mondom, viszlát – ezzel kacsintott. Majd csettintett.

Hana úgy érezte, megint fejjel előre zuhan bele egy kútba. A sötéttségben lefelé száguldott és várta a becsapódást...

A nő eltűnt, a király pedig Feng és Zhenbang felé fordult. – Készen álltok? Máris adom az első feladatokat, drága Elitbábjaim...

41. BEFEJEZŐ RÉSZ

Finálé

16. nap

2008. Szeptember 7.

Kína

Shanghai

Tien Shan étterem, hajnali 3:00

Az ezredes várt a nemzetbiztonsági erők érkezésére. Természetfeletti erők létezése nyert bizonyítást odafent, melynek megoldására a rendőrség már nem elegendő.

Az étterem szintjéről az emeletre vezető ajtókat és a liftet már elbarikádolták, sárga szalaggal jelezték, hogy a belépés életveszélyes.

A belső egység tagjai remegve készültek elhagyni a helyiséget. A rohamosztag tagjai még továbbra is biztosították az ajtókat.

Az ezredes azon gondolkodott, hogy mi lehet ez az egész, hogyan lehetséges az, hogy ez a papírlap embereket tüntet el. A válasz egyértelmű volt, aki megérintette, lekerült az alvilágba, de ezt a férfi nem akarta elhinni. Ez képtelenség.

A helyiség biztosítása és elhagyásának felkészülése közepette felátámadt a szél. Forró volt, erős. Ráadásul a hosszanti fal felől fújt. De honnan? Mintha valaki kinyitott volna egy ajtót.

Ezt követően zöld szikrák, villámok hasították keresztül az éttermet. Átfutottak az asztalokon, székeken, oszlopokon. Erős, csattanó hang kísérte. A fényjelenség erősödött, már be kellett hunyniuk a szemüket, takarni arcukat.

A szikrák és a jelenség egy pontba sűrűsödött. Villant egyet, még némi hóhullám is kísérte.

Majd eltűnt. A papírlapok szállingóztak, a megégett függönyök lengedeztek, a falon még fent lévő képek himbálóztak.

A rendőrök nem értették, mi volt ez. Amint azonban a már megszünt fényjelenség irányába néztek, teljesen ledöbbsentek.

Az étterem közepén, a semmiből egy nő jelent meg. Rövid

hajszájai csapzottan álltak több irányba, mintha zselét tett volna rá és valaki összekócolja. Fekete kommandós ruházata szakadt, bűzös, mocskos. Kezében egy nehéz pisztolyt tartott. Ki ne ismerte volna fel ez ellenséges taktikai vezért a képekről? Hana állt közepen, szédelegve.

A nőnek beletelt pár másodpercébe, míg felfogta, hol van. Ijedtében felgyorsult a szívverése, amint rájött, hogy a király átverte: visszaküldte a fenti világba, de azt nem említette, hogy a rendőrök karmaiba.

Hana gyorsan menekülési lehetőség után nézett. Előtte a kijárat berobbant üvegei. Tőle jobbra és balra felborított székek és asztalok, megégett dekoráció. Mögötte a bárpult és a hosszanti fal.

Tehát csak előre. Láta a kiégett kocsikat. És sajnos azt a több tucatnyi rendőrt is, akik közül az egyik ráemelte a fegyverét és rákiáltott: – Állj! Fegyvert letenni és kezeket fel!

Hana egy pillanatra azon gondolkodott, hogy gyorsan rálő, közben előrevetődik. Ha gördül egyet, ki tud jutni a fegyverek tűzívéből és hamar kint lehet az utcán.

Ám egy másik rendőr is csatlakozott az elsőhöz, ráfogta fegyverét. – Tegye a földre a fegyvert!

- Fegyvert földre!
- Ne mozduljon!
- Le van tartóztatva!
- Állj!

Ezek a hangok egyértelműsítették a nőben, hogy innen nem menekül.

Nem akarta megadni magát. Harcolni akart, a végéig. De egyetlen rossz mozdulat és szitává lövik. Ha azonban hagyja magát, letartóztatják és mehet börtönbe élete végéig. Ez a minimum, amit kapni fog. Vagy halálra ítélik. Ez talán jobb, mint évtizedeket rács mögött tölteni.

Nem maradt más választása. A halált választotta. Lehajtotta a fejét, gondolatban elbúcsúzott már saját magától is. Arcán bölcs mosoly terült szét. *Viszlát vén szatyor*, mondta magának Shaozu kedvelt tónusában.

Megemelte a pisztolyát, de már nem rendőrré, hanem a saját feje felé. Behunyta a szemét. Már nem hallotta az üvöltéseket, az újabb felszólításokat. Semmit. Beszűkült előtte a világ. Saját nyomorúságos élete peregni kezdett szemei előtt, majd a kellemes életvitel villant át, társainak mosolygó arca. Az akciók tömkelege, a hatalmas orgiák, a barátság, kiképzés, akciók, menekülés.

Ujja a ravaszra került. És...

Egy rendőrtiszt meghúzta a ravaszt és kilőtte a nő kezéből a fegyvert. A lövedék felsértette két ujját, a pisztoly kirepült, a földön landolt, tőle jó három lépésre.

Na, mi van? Még ezt is sajnáljátok tőlem? gondolta a nő, majd széttette kezeit. Tessék, lőjetek!

Ám nem lőttek. Egyik tiszt hátulról vetődött rá és leteperete. Hana úgy beverte a fejét, hogy hirtelen a saját nevére sem emlékezett. Egy üvegszilánk felsértette a jobb szemöldökét, vérezni kezdett.

Egy másik férfi is ráugrott a nőre, aki csak most eszmélt rá: nem lelőni akarják, hanem elfogni. Letartóztatni és börtönbe vágni.

A pánik erőt adott neki, és hátrafejt. Betörte az egyik férfi orrát. Egy másik azonban térden csúszott be, és lenyomta a fejét. Megint belerúgtak a bordáiba.

Már csavarták hátra a karjait. A jól ismert csörgő hang, a hideg bilincs érintésére kirázta a hideg, próbált ficáncolni, vergődni, de kevés eredménnyel.

Megbilincseltek. Felállították. Az ezredes lépett eléje. Szemei szikrákat szórtak, némi elismerés mégis villant benne, de a nő ezt már nem látta. A férfi lesajnálóan megcsóválta a fejét. Tudta, hogy a nőnek vége.

Hana szédelgett. A sírás környékezte, legszívesebben üvöltött volna, hogy lőjetek le.

De kifelé ráncigálták. Többen fogták.

A pánik újabb hullámot tolt agyába és rugdosni kezdett. Arcon talált egy férfit. Aminek az lett az eredménye, hogy egy elektromos sokkolót nyomtak a hasába.

Hana elernyed, karjait az erős markok megtartották. Majd tovább cipelték az egyik rendőrautó felé.

Betuskolták, majd rácsapták az ajtót. Egy konvoj állt össze, hogy a nőt a fogdába kísérik, a vaskos rácsok mögé, ahonnan már soha többé nem jöhet ki...

Az egész letartóztatási műveletet Feng és Zhenbang az étteremmel szembeni irodaházból nézték végig. Yanluo Wang a mesterlövészek mellé küldte őket, és mire a tucatnyi rendőr ocsúdott volna, nyakuk kitört, torkuk elvágva, a csendes gyilkosok két perc alatt mindannyiukat elintézték, és most távcsövekkel figyelték az eseményeket.

– Szegény Hana – mondta Feng. Sajnálátának utolsó morzsáival összerakta ezt a mondatot, majd máris azon járatta az agyát, hogyan tudják teljesíteni a királytól kapott első feladatot, hogy előkészítsék a nagyszabású tervet.

– Én is sajnálom őt. De most odanézz! Egy óra irányába, az ajtóhoz.

Feng elfordította a fegyvert és mosolyogva vette szemügyre, hogy a kis fekete férgek hömpölygő tömege már közeledett a földszinten lévő emberek felé...

VÉGE

